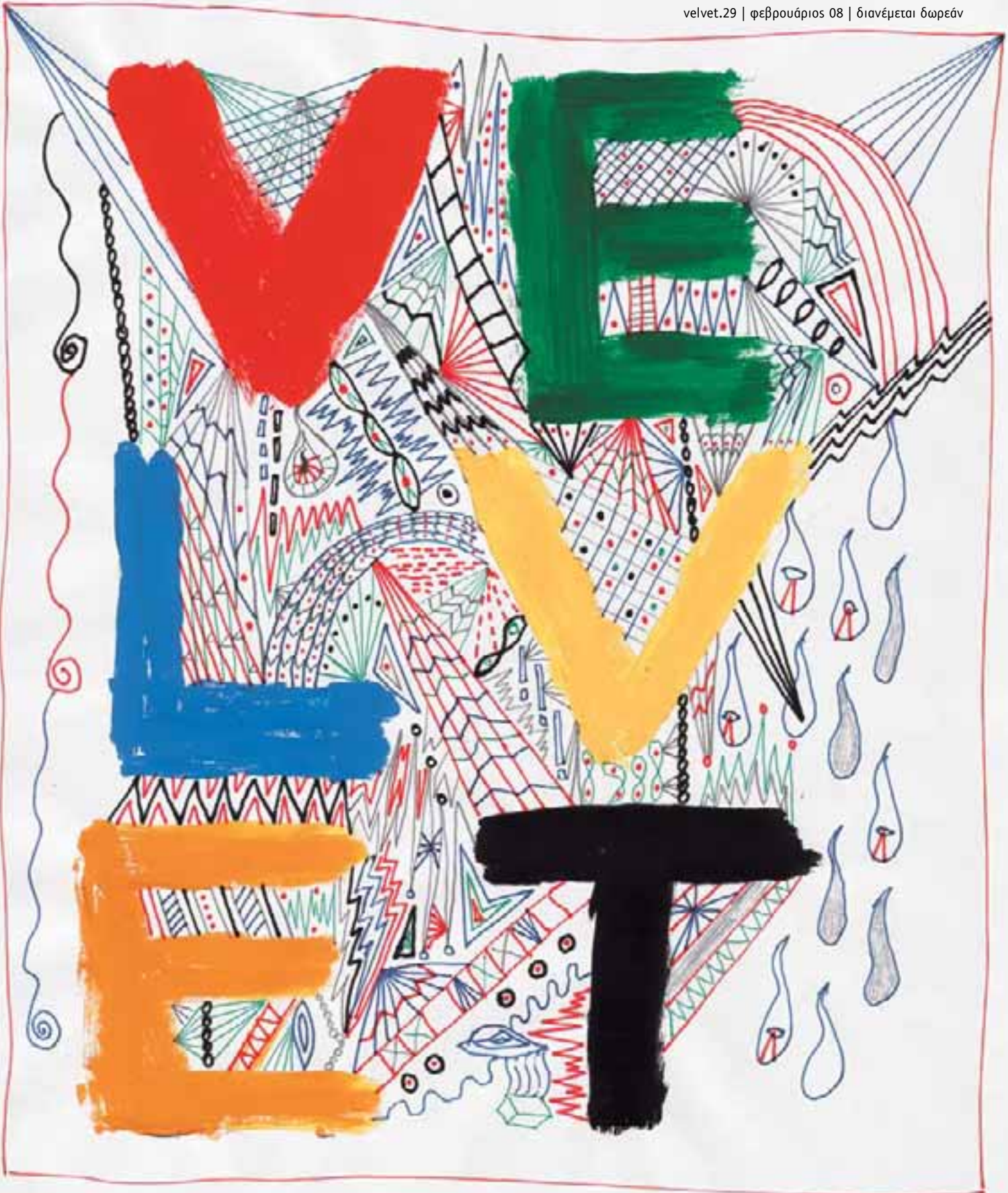

ΑΝΑΚΑΛΥΨΤΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ

Από τις φυλές της Ινδονησίας, με την παραδοσιακή επεξεργασία στην οποία και το ζεστό αέρα, έρχονται τα προσεκτικά μαγειρεμένα με το χέρι φύλλα του πράσινου τσαγιού Lipton Green Tea. Με τις υπερέκλετες νόστιμες του λουλούδιου Οσμανθίνης, αυτό το φίνο ποτό διατηρεί στο αέριο τη φρεσκάδα και το καλκικό του οραμα. Και γάρη στο φακέλακι σε σχήμα πυραμίδας υπάρχει ο απαραίτητος χώρος για να απελευθερωθούν όλες οι ευεργετικές και ιδιότητες.

Lipton
Green Tea
20 TISSUES

Lipton **TEA CAN DO THAT**

1,2,3, Go!./01

VELVET

τεύχος.29 / φεβρουάριος 08
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:

Λάκκας & Άρνης Ιωνάς

Σχεδιασμός:

Άντα Θεοδωρακάκη
Ειρήνη Ζωγράφου

Δημιουργικό:

Διονυσία Μποσμή

Οργάνωση / Προβολή:

Δάφνη Δραγώνα

Διεύθυνση διαφήμισης:

The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης:

Χριστίνα Ροδοπούλου

Διαφημιστικό τμήμα:

Νίκος Αθανασίου

Συντάκτες:

(velvet mornings)

Λάκκας & Άρνης Ιωνάς

(obsession)

Δημήτρης Πολιτάκης

(camera)

Άκης Καπράνος

Αντρέας Κίκπρας

(b-sides)

Δημήτρης Βόγλης

Γιάγκος Καλιονάνος

Νίκος Λιάσκας

Μάκης Μηλάτος

Οδυσσεύς Νικτιανός

(new media)

Δάφνη Δραγώνα

(size)

Asako Masunouchi

Μηνάς Μνητασις

Χριστίνα Ροδοπούλου

(art)

Νάντια Αργυροπούλου

(architecture)

Ανδρέας Αγγελιδάκης

(comics)

Τάσος Παπαϊωάννου

(books)

Βασιλική Πέτσα

(football is life)

Αντρέας Κίκπρας

(zeppelin)

Σώτη Τριανταφύλλου

(my space whore)

Νατάσα Χτενά

Συνεργάτες:

Δανάη Βαρδαλή, Paul Bennett,

Νατάσα Γιανναράκη, Κωνσταντίνος

Δαγριτζίκος, Αλέξανδρος Ζωισσοπούλου,

Ξένια Καθηκοτσόγλου, Χριστόφορος

Μαρίνος, Μάριος Μπουμπής, Ηλίας

Παπαχαράρις, Μάρθα Παπαθανασίου,

Dr. Faux, Αφροδίτη Ψωρρά

Styling:

Μαριάννα Σέττα

Φωτογραφός:

Άγγελος Καϊτσίης

Έκδοση:

The Studio (art projects),

Μιτιάδου 17, 4ος όροφος,

105 60 Αθήνα

T / F: 210 3314 923

velvet_magazine@yahoo.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή:

Multimedia A.E.

first we take Athens./04

obsession./08

Να είσαι εκεί, κύριε De Lillo

camera./10

Sweeny Todd: The demon barber of Fleet Street | Magical
Mystery Tour | Velvet Cinema | Porn ! Porn ! Porn !

b-sides./14

Songs from a room | Ένα βράδυ με τους Rita
Mitsouko | The New Glasgow Scene | What would
have happened if... Édith Piaf | Pick-up | Indie
Labels: Caff Records | Rushhour Recordstore

size./26

They are not a rock b(r)and! | Mistake..?

velvet spots./30

art./32

Pls don't flatline on me....* | Art Agenda

new media./35

Conspiracy theories... Transmediale 08

architecture./36

Η χρονιά της Στοίβας

books./38

As μιλήσουμε για το σεξ

comics./40

Jemma Press: Η πολλή υποσχό-
μενη Ελληνική εκδοτική comics!

football./42

A Substitute For Two Other Guys

pot pourri./44

zeppelin./46

Λεξικό της Αθήνας (Μέρος Α')

my space whore./48

F. Lunaire

TIME IS ON OUR SIDE

Πολλή γκρίνια ρε παιδάκι μου... όλα μαύρα... διαφθορά, σκάνδαλα, μίζες, αρρώστιες, στατιστικές με τους Έλληνες να βγαίνουν οι πιο απαισιόδοξοι Ευρωπαίοι (άραγε υπάρχει κάτι θετικό στο οποίο να είμαστε πρώτοι, σε όλες τις βλακείες θριαμβεύουμε...) σκατά... μα καλά, γιατί δεν μιλάει κανείς για τον Ψαραντώνη στο All Tomorrow's Parties ή για την Κρίστη Στασινοπούλου ή για την ατομική έκθεση του Βαγγέλη Βλάχου στη Blow De La Barra ή της Χριστιάνας Σούλου στη Sadie Coles ή για την επιτυχία της Athens Biennial... έτσι τυχαία ή έμε κά-ποια ονόματα που κάνουν κάτι σημαντικό και έξω από το χωριουδάκι μας... ή μήπως και αυτοί με κάποιο μέσον ή βύσμα ή εξυπηρετώντας το ένα σχέδιο ή το άλλο προχωράνε...; Όπως επίσης και το ότι αναφέρουμε αυτά τα ονόματα δεν σημαίνει κιόχας ότι γουστάρουμε τρελά αυτό που κάνουν... αηλά κάτι κάνουν και το κάνουν πολύ καλά...! Αμάν πια με τα σενάρια... για ποιο λόγο ασχολούμαστε με τις βλακείες, ε; Ας πούμε τι μας παρώνει, τι μας ενθουσιάζει, τι γουστάρουμε να κάνουμε... και να το κάνουμε βεβαίως (γιατί από ιδέες χορτάσαμε...).

Προ ημερών είδαμε και ένα σουπερ performance από τον Boy και τη Mary (δεν είναι τυχαία η θέση τους στην ψηφοφορία των αναγνωστών μας που διοργάνωσε ο Μάκης Μηλάτος)... και δύο στοιχεία εξτρά... πρώτον το όλο σκηνικό ήταν σε σπίτι, χωρίς πολλή-πολλή και σχέδια... χωρίς τα σουπερ μηχανήματα και φώτα... έτσι όπως γίνεται σε όλη την Ευρώπη δηλαδή (πολλοί θα έχετε δει σε τι μπουρδελοχώρους παίζουν πολλή από τα «ονόματα» στην Ευρώπη)... και δεύτερον ήταν ΝΩΡΙΣ το όλο event... δεν μπορείς ρε γαμώτο να βγαίνεις καθημερινή στις 11.00, να αρχίζει το πράγμα στις 12.00 και να καταλήγεις σπίτι σου 5.00... για όνομα... είναι σκυλάδικη αυτή η νοοτροπία... τα πράγματα για τα οποία συζητάμε εδώ είναι πολιτισμός... όποιος γουστάρει μετά αράζει μέχρι το ξημέρωμα (βέβαια και αυτό πολιτισμός μπορεί να είναι!)... αηλά δεν μπορείς να απο-κλείεις όλους αυτούς που θέλουν να δημιουργούν το πρωί... και υπάρχει πολύς κόσμος που γουστάρει να δουλεύει το πρωί και γουστάρει να το κάνει καλά...

Τέλος... αρχίσαμε και το Velvet London... με ένα σουπερ team και σε web φάση αρχικά και βλέπουμε... μπεί-τε στο www.velvetmagazine.gr και κατεβάστε το... μας φαίνεται τόσο φρέσκο που θέλουμε να το φάμε...!

Au revoir
x

PAMPERO
EL RON PREFERIDO
EN LOS BARES
DE CARACAS

Medalla de oro de San Francisco World Spirit Awards 2007

FIRST WE TAKE ATHENS...

της Νατάσας Χτενά

Βρέθηκα στην Alpha Delta Gallery να κοιτάζω για ατελείωτη ώρα σκίτσα του Jan Fabre με σωματικά υγρά. Αναρωτιέμαι αν είναι ανθρώπινο να κοιτάς ένα έργο με ανοικτό το στόμα μόνο και μόνο επειδή περιέχει αίμα, σπέρμα ή ούρα, αν είναι παιδιάστικο, διαστροφικό ή απλά ηλίθιο... / Στο Χοροστάσιο Κυριακή βράδυ, σε πάρτυ των Cunted Daughter/ Ivan Ivory/ Photoharrie, να χορεύω Bathroom Gurgle από τους Late of the Pier με μεζέδες στο χέρι. Αυτά είναι. / Στ' αμάξι να τραγουδάω «Γιου σσσει γιουά ντίαν φόα νου γιάακ νοοοοιζ εν Μπρούκλιν ιζ δε ηλίας του μπιιιιιιι» και κόντεψα να τρακάρω. Αυτά κι αν δεν είναι! / Στο Half Note Jazz Club για μια βραδιά με τον συνθέτη και σαξοφωνίστα Bobby Watson, ρουσμένη με ποτό αγνώστων ηοιπών στοιχείων. Η ατμόσφαιρα, οι εκτελέσεις, τα χρώματα όμως, άξιζαν κάθε σταγόνα / Στο K44 για τα εγκαίνια της έκθεσης SNØ. Φρέσκια, μινιμαλιστική και με...ωραία υπονοούμενα!

Διάβασα πολύ λιγότερο, δυστυχώς, απ' ό,τι ήθελα και είχα σκοπό. «(...)διασχίζουμε δωμάτια χαϊδεύοντας τους τοίχους τους ποτισμένους ητες από δεκάδες έτη λαγνείας και εκπόρνευσης, ξεχύνεται η καύλα από τους τοίχους σαν άρωμα παλιό, ξεθυμασμένο, λίγο ταγγό από το χρόνο και κάπως πονεμένο, κάπως σα δάκρυ που σκάλησε στην άκρη του ματιού» στο πανέμορφο, μελαγχολικό neverforeverland / Γαβ Γαβ – παρεμβάλλεται ζωγραφιστή καρδιά – Fuck a dog (.....?) σε τσάντα ανήλικης / «Η μοναξιά...δεν ανοίγει τα πόδια της με νυχτιά γελάκια, βοϊδίσο βλέμμα, κοφτούς αναστεναγμούς κι ασορτί εσώρουχα...». Κι έπειτα άκουσα μελοποιημένους στίχους της Κατερίνας Γώγου και ανατρίχιασα. Αηλιά άργησα γαμώτο / «Όπου βλέπεις ξύλο σίκο φίγε και όπου βλέπεις χόρτο κάτσε πίες», σε υπόγεια διάβαση της Λεωφόρου Αθηνών ;) / Κάπου κρυμμένο μες στη παράνοια, λογοδιάρροια και κάποιες φορές απολαυστική τρέλλα ενός φίλου: «Τα σάβια του καθενός όμως τρέχουν για κάτι». Υπέρτατο, Γιάννη.

Άκουσα μέσα απ' το τηλέφωνο τον Ευριπίδη να τραγουδά «τα πρωινά της Κυριακής πάντα μας βρίσκαν ξύπνιους, με μια μπίρα στο χέρι στο Σύνταγμα...», κι αν και βρισκόμουν πολλή χιλιόμετρα μακριά, σε έναν άλλο κόσμο, μόνο που δεν έκληπα / Τον πρώτο δίσκο των Beirut για πρώτη φορά με τους γονείς μου, απολαμβάνοντας την φανατισμένη διαμάχη τους για τις επιρροές του σχήματος. Άκρη, πάντως, δεν έβγαλαν :) / Miho Cod, έναν καλλιτέχνη που θα ήθελα πάρα πολύ να ακούσω ζωντανά. Θαυμάσιο το "Missing Stepsss", το οποίο έφτασε μέχρι και στο ipod μου, κάτι που ελάχιστα instrumental κομμάτια «καταφέρνουν» / May Roosevelt με την παρότρυνση ενός φίλου και δεν απογοητεύτηκα / Μελίνα για πάντα, στο λεωφορείο για το κέντρο / Failure To Wank – κορυφαίος τίτλος – από τις Berlin Brides.

Είδα έναν ανησυχαστικό πίνακα με τίτλο «Πλήξη πάνω απ' τη Θεσσαλονίκη», που απεικόνιζε ένα γυμνό νεαρό με φτερά πεταλούδας, ο οποίος αιωρούνταν απάνω στα σύγνεφα φορώντας μονάχα γαλαζωπές κάλτσες, στην γκαλερί Kalfayan, και μου θύμισε κάτι πίνακες του Θέμη Κελέκη που κείτονται εδώ και χρόνια στο πατρικό μου και που ίσως έχει φτάσει η ώρα να ξεθάψω / Τις ημέρες των Χριστουγέννων μια γιαγιά καθισμένη σε πεζοδρόμιο της Σταδίου, να πουλά μπουκέτα πουλουδιών τυλιγμένα σε αλουμινόχαρτο, καπνίζοντας Marlboro και διαβάζοντας Espresso / Ένα πανέμορφο μεταξωτό φουλάρι με τυπωμένο στην επιφάνειά του ένα έργο του Gustav Klimt στη Φιλότεχνη Κιβωτό. Δεν ξέρω αν θα έδινα μισή περιουσία για να το αποκτήσω, πάντως βρέθηκα να το χαζεύω για πολλή ώρα.. / Λαχταριστές φωτογραφίες ολοζώντανων λαχανικών, βγαλμένες με πολλή αγάπη και μεράκι, από την έκθεση «Καρδιά περιβόλι» της Τίνας Αλεξοπούλου.

WE LOVE JEANS

WE LOVE SNEAKERS

WE LOVE MUSIC

Έφαγα... κόκορα εδώ, κόκορα εκεί, κόκορα παραπέρα κι ανακάλυψα έτσι ένα άλλο μεγάλο μου «τικ» πέραν του σοφισμού : Ρ Θεσπέσιος πάντως ήταν αυτός στο πήλινο, ψημένος με ζυμαρικά και κόκκινο κρασί στην ανέλιπστα ζεστή Μεσσηνιά στο Γκάζι και όμορφα περίεργος αυτός στο Κρασσπουλιό Του Κόκορα στου Ψυρρή, φιληταρισμένος, με γιαουρτόμελο. Ναι, γιαουρτόμελο (κι όχι, δεν ήταν απδιαστικό, ήταν νοστιμότατο) / Absolute Inoïre, ένα καταπληκτικό γλυκό λευκής σοκολάτας με γέμιση βερίκοκο, στο Le café d' Athènes. Μπορεί ο χώρος τους να είναι ελαφρώς posh και «χάι-κλασάτος» για τα γούστα κάποιων, οι τουαλέτες τους, όμως, είναι –πραγματικά– ανεπανάληπτες / Για πρώτη φορά ντάκο ποτισμένο με ούζο στο μεζεδοπωλείο Ρακοσυληέκτες στου Ψυρρή. Ωραία απόδοση μιας ευρέως διαδεδομένης... delicatessen. Μμμμμμμ / Πεντανόστιμη σούπα (ναι, σούπα!) από παντζάρι και στραγγιστό, ασυνήθιστη ποικιλία τυριών συνοδευόμενη από κυδωνόπαστο «της μαμάς», σαλάτα από φακές με καταικίσιο τυρί και υπέρτατη crème brulée (με παχιά στρώση καραμελωμένης ζάχαρης) στο Κοινωνακίωτικο Μπακάλικο. Κι ό'η' αυτά σε συνοδεία (πάρα πολύ καλού) χύμα ροζέ κρασιού.

first we take Athens./06

Αφιερωμένη στη μουσική, την τέχνη, την κουλτούρα και επιθυμώντας – σε μιαν εποχή όπου ο κόσμος βομβαρδίζεται από ατελείωτες τυποποιημένες εικόνες και πρότυπα – να δείξει στο ευρύτερο κοινό και την «άλλη» πλευρά των πραγμάτων, η εκπομπή Art Uber Alles είναι αυτό ακριβώς που το όνομά της σημαίνει, τέχνη παν' απ' όλα:

Ποιο είναι το κόνσεπτ του Art Uber Alles;

Όπως υποδηλώνει και το όνομα, τέχνη πάνω απ' όλα! Θέλουμε να δείξουμε στο ευρύτερο κοινό και την «άλλη» πλευρά των πραγμάτων, σε μια εποχή που βομβαρδιζόμαστε από τυποποιημένες εικόνες και πρότυπα. Σκοπός μας είναι η ανάδειξη του πολιτισμικού πλούτου της χώρας μας, όπως εμείς τον αντιλαμβανόμαστε, δίνοντας βήμα σε ανθρώπους που δραστηριοποιούνται σε όλες τις τέχνες να μοιραστούν τις σκέψεις και τα όνειρά τους, ανοίγοντας μια πιο προσωπική επαφή με τον θεατή. Η συγκεκριμένη εκπομπή υπηρετεί την καλλιτεχνική και δημιουργική ανησυχία χιλιάδων νέων ανθρώπων και γι' αυτό είναι μοναδική στο είδος της.

Ποια ήταν η μεγαλύτερη επιθυμία σας όταν ξεκινήσατε την εκπομπή;

Επιθυμία μας ήταν να δούμε κι εμείς επίθελους σε ένα δημοφιλές μέσο όπως η τηλεόραση, μια εκπομπή που να απευθύνεται σε ένα κοινό που τα μέσα αγνοούν επιδεικτικά. Υπάρχει εναλλακτική σκηνή και είναι ζωντανή σε όλες τις μορφές τέχνης, εμείς θέλουμε απλά να χαίρει της προσοχής και του σεβασμού που της αξίζει.

Και ποιος είναι σήμερα ο βασικός σας στόχος (σαν άνθρωποι που κινείτε την εκπομπή);

Στόχος μας είναι πρωτίστως να διατηρήσουμε την ποιότητα και την αντικειμενικότητα σε αυτό που κάνουμε. Το κοινό, μέσα από την επικοινωνία που έχουμε, ανταποκρίνεται θετικά και θέλουμε να φανούμε αντάξιοι των περιστάσεων. Ένας άλλος στόχος είναι να γίνει η εκπομπή προσβάσιμη σε όλη τη χώρα, μιας και υπάρχει πολύς κόσμος στην επαρχία που πραγματικά διψάει να ενημερωθεί για νέους καλλιτέχνες και που δεν ενδιαφέρεται για το αν η θώκη φέτος θα τραγουδήσει το Last Christmas ή την Traviata!

Πώς προέκυψε το όνομα Art Uber Alles;

Το όνομα προέκυψε ενστικτωδώς! Όταν έφτασε η ώρα να ονομαστεί η εκπομπή, κάποιος πέταξε το Art Uber Alles και σε όλους άναψαν λαμπάκια... Αν θυμόμαστε σωστά, δεν υπήρξε καν άλλη πρόταση. Είναι ένα όνομα που

χαρακτηρίζει πλήρως αυτό που κάνουμε.

Τι σας κατευθύνει στην επιλογή θεμάτων;

Θα λέγαμε ότι δεν υπάρχει μια σταθερή φόρμουλα επιλογής θεμάτων. Ίσως η προσωπική μας αισθητική να παίζει κάποιο ρόλο αλλά προσπαθούμε να είμαστε αντικειμενικοί και να δίνουμε βήμα σε όλους ανεξαιρέτως! Αρκεί να έχουν να πουν «κάτι» και να μην είναι προϊόντα κάποιου reality ή κάποιου manager. Υπάρχει άφθονο υλικό ήδη στην ελληνική τηλεόραση που να αντιπροσωπεύει αυτές τις κατηγορίες.

Πώς νιώθετε για την Αθήνα αυτό τον καιρό; Πιστεύετε ότι όντως «κινείται» κάτι στον καλλιτεχνικό τομέα;

Η Αθήνα κινείται στους ρυθμούς της «καλλιτεχνικής επανάστασης» η οποία ακόμα σιγοβράζει. Νέοι άνθρωποι, με εμπειρίες και από το εξωτερικό προσπαθούν να δώσουν μια πιο φρέσκια ματιά σε όλους τους τομείς των τεχνών, δίνοντας «μάχες» με το υπάρχον κατεστημένο. Γίνονται προσπάθειες και πραγματικά, με λίγη υποστήριξη και από τους αρμόδιους φορείς, μπορεί σε λίγο καιρό η χώρα μας να παράγει πολιτισμό αξιοζήλευτο ακόμα και από τους (υπερεκτιμημένους) ξένους εταίρους μας.

Υπάρχουν κάποιοι εγχώριοι καλλιτέχνες οι οποίοι έχουν τραβήξει ιδιαίτερα την προσοχή σας ή σας έχουν κεντρίσει το ενδιαφέρον;

Πιστεύουμε ότι όλοι οι καλλιτέχνες που πέρσαν από την εκπομπή παρουσιάζουν ενδιαφέρον, έκαστος στο είδος του. Υπήρχαν φυσικά και οι περιπτώσεις όπου πραγματικά εκπληγάκαμε ευχάριστα, αλλά τα ονόματά τους θα τα βρείτε μέσα στο επεισόδια της εκπομπής! Ας αποφασίσει ο καθένας ποιος καλλιτέχνης τού κάνει «κλικ». Για αυτούς που έχουν χάσει κάποια επεισόδια υπάρχει και το Myspace, στο www.myspace.com/artuberalles, όπου έχουν ήδη ανέβει και εξακολουθούν να ανεβαίνουν τα παλαιότερα επεισόδια.

Η εκπομπή Art Uber Alles προβάλλεται στο Channel 9 κάθε Κυριακή στις 19:00.

Να είσαι εκεί, κύριε De Lillo

του Δημήτρη Πολιτάκη

Εδώ και σαράντα χρόνια σχεδόν, ο μεγάλος Αμερικανός συγγραφέας Don De Lillo γράφει τα πράγματα με τ' όνομα τους. Όνομα που δε γνωρίζαμε μέχρι να το δούμε στα βιβλία του...

«...Οι άνθρωποι παντού είναι απορροφημένοι στη συζήτηση. Στα παγκάκια κάτω απ' τα δέντρα, στις πλατείες, στις αυλές, σκύβουν μαζί πάνω από το ποτό και το φαγητό, οι φωνές τους τυ-

λίγονται σκοτεινά με ανατολίτικα μοιρολόγια που ξεχύνονται από τα ραδιόφωνα στα ισόγεια και τις πίσω κουζίνες. Η συζήτηση είναι ζωή, η γλώσσα είναι το βαθύτερο ον. Παρακολουθούμε τα ίδια

σχήματα να επαναλαμβάνονται, τις χειρονομίες να οδηγούν τις λέξεις. Είναι ο ήχος και η εικόνα της ανθρώπινης επικοινωνίας... Ομιλία. Φωνές που ακούγονται από τις εισόδους, τα ανοιχτά παράθυρα και τα μπαλκόνια... Κάθε συνομιλία είναι και μια αφήγηση που μοιράζονται κάποιιοι, ένα πράγμα που προχωρά μπροστά, πολύ πυκνό για να επιτρέψει χώρο στο ανείπωτο,

στο αποστειρωμένο. Η ομιλία λειτουργεί χωρίς όρους κι αυτοί που συμμετέχουν απορροφούνται ολοκληρωτικά. Πρόκειται για ένα τρόπο ομιλίας τόσο ανοικτό που νιώθει κανείς ότι αυτοί οι άνθρωποι συζητούν για την ίδια τη γλώσσα. Είναι σα να λείπει ο ένας φίλος στον άλλο, «Τι ωραίο που είναι να λες 'πως είσαι;' και 'τι κάνεις;»». Κι ο άλλος είναι σα να αποκρίνεται «όταν απαντώ

‘καλά είμαι, εσύ;’ αυτό που εννοώ είναι ότι είμαι ευτυχής που έχω τη δυνατότητα να λέω αυτά τα οικεία πράγματα που γεφυρώνουν τις μοναχικές αποστάσεις...». Μια εικόνα και μια αντίληψη της Αθήνας στη μέση της θερινής ραστώνης από το βιβλίο του μεγάλου Αμερικανού συγγραφέα Don De Lillo, *The Names* – το οποίο γράφτηκε στα χρόνια που έζησε εδώ στα τέλη της δεκαετίας του '70 (η πρόχειρη μετάφραση είναι δική μου, το βιβλίο έχει μεταφραστεί στα ελληνικά και έχει κυκλοφορήσει από την Εστία αν δεν κάνω λάθος) – και βέβαια αναφέρεται στην εποχή που ακόμα ο βίος εν Ελλάδι ήταν ακόμη υπαίθριος, και όχι τηλεοπτικός. Πολλά χρόνια αργότερα, μιλώντας για την εμπειρία του στην Ελλάδα, ο κατεχόμενη αναστόμος (με τι υπέροχο λόγο όμως...) της ψυχολογίας του πλήθους και της κατασκευής συλλογικής ταυτότητας, ο άνθρωπος που είχε γράψει κάποτε ότι «το μέλλον ανήκει στα πλήθη», είχε πει σε μια συνέντευξη:

«Το πιο ενδιαφέρον πράγμα όταν ζεις σε μια ξένη χώρα είναι ότι δε σ' αφήνει το περιβάλλον να ξεχάσεις ότι είσαι Αμερικανός. Οι ίδιες οι πράξεις της Αμερικανικής κυβερνήσεως και οι απόηχοί τους δε σ' αφήνουν. Σε κάνουν αυτο – αναφορικό, σε κάνουν να αισθάνεσαι διαρκώς Αμερικανός. Από τη μία, έχεις πάντα συνείδηση των επεμβάσεων της Αμερικής στη μία χώρα μετά την άλλη. Κι από την άλλη, συνειδητοποιείς τον τρόπο με τον οποίο τα άλλα κράτη έχουν δημιουργήσει το μύθο της Αμερικής, τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιούν την Αμερική για να ανακουφιστούν από τις δικές τους ενοχές και τους δικούς τους φόβους, κατηγορώντας αντανάκλαστικά την Αμερική για οτιδήποτε πηγαίνει στραβά». Ο Don De Lillo γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη το 1936 και μεγάλωσε σε

κοινότητα Ιταλών μεταναστών στο Μπρονξ. Πριν την κυκλοφορία του βιβλίου του *Λευκός θόρυβος* το 1985, το έργο του ήταν ίσως το πιο καλά κρυμμένο μυστικό της αμερικανικής λογοτεχνίας, παρόλο που είχε ήδη κυκλοφορήσει οκτώ βιβλία, μεταξύ αυτών και το *Great Jones Street* ίσως το πιο «σωστό» βιβλίο για τη γκλαμουριά και την παθολογία της rock & roll υπερβολής, παρόλο που ο ίδιος δεν είχε σχέση με το «κύκλωμα», ενώ στο *Players*, ένα από τα πρώτα βιβλία του περιγράφει έγκαιρα και προφητικά «το glamour που υπάρχει στην επαναστατική βία, την κρυφή προσμονή που ξυπνά ακόμα και στην πιο κοιμισμένη ψυχή».

«Κάθε συνομιλία είναι και μια αφήγηση που μοιράζονται κάποιοι, ένα πράγμα που προχωρά μπροστά, πολύ πυκνό για να επιτρέψει χώρο στο ανείπωτο, στο αποστειρωμένο»

Μετά το *White Noise* όμως, η θεματολογία και το ύφος του εξαπλώθηκαν σαν ιός στις παρυφές της αμερικανικής κοινότητας, επηρεάζοντας τους κορυφαίους εκπρόσωπους της επόμενης γενιάς από τον Brett Easton Ellis έως τον Jonathan Franzen. Ακολούθησαν, τα *Libra* και *Mao II* για να έρθει ο Υπόγειος Κόσμος (*Underworld*) – αυτό το επικό μνημόσυνο για τον Ψυχρό Πόλεμο – που κυκλοφόρησε το 1997 και μπορεί να χαρακτηριστεί το «magnum opus» και η πιο τρανταχτή απόδειξη ότι ο De Lillo έχει σημαντικές πληροφορίες να μας δώσει για την κατάσταση των πραγμάτων, σημαντικές πληροφορίες που τις νιώθουμε στα κόκαλά μας, αλλά δεν έχουμε τους όρους να τις εκφράσουμε. Για τη σχέση «τρομοκρατίας» και

λογοτεχνίας π.χ.: «Ο αληθινός τρόμος είναι μια γλώσσα κι ένα όραμα. Υπάρχει μια βαθιά αφηγηματική δομή στις πράξεις τρομοκρατίας, με αποτέλεσμα αυτές οι πράξεις να διεισδύουν και να διαμορφώνουν τη συνείδησή μας με τρόπους που κάποτε επεδίωκαν οι συγγραφείς να επιτύχουν». Ο De Lillo δηλώνει: «Είμαι λογοτέχνης, τελεία. Αμερικανός λογοτέχνης» (καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι το πρώτο βιβλίο του φέρει τον τίτλο *Americana*). «... Πολιτικά είμαι ανεξάρτητος και δε θέλω να πω τίποτε άλλο σχετικά». Κάποτε πάντως, ένας διάσημος κριτικός τον είχε αποκαλέσει «κακό πολίτη». Ερωτη-

θείς σχετικά, είχε πει: «Δεν το παίρνω σοβαρά, πάντως κατά τη γνώμη μου αποτελεί φιλοφρόνηση για ένα λογοτέχνη να τον αποκαλούν ‘κακό πολίτη’. Οφείλουμε να είμαστε κακοί πολίτες με την έννοια ότι γράφουμε εναντίον αυτού που αντιπροσωπεύει η εξουσία, και συχνά αυτού που αντιπροσωπεύει η εκάστοτε κυβέρνηση, και αυτού που υποδεικνύουν οι μεγάλες εταιρείες και αυτού που έχει καταντήσει να σημαίνει η έννοια ‘συνείδηση του καταναλωτή’... Το τελευταίο βιβλίο του έχει τον τίτλο *Falling Man* και έχει να κάνει με την επόμενη, αλλά και την προηγούμενη «μέρα» της 11ης Σεπτεμβρίου 2001. Ήταν αναπόφευκτο ίσως ότι κάποτε θα έγραφε ένα τέτοιο βιβλίο, αν και κατά μία έννοια, ο De Lillo γράφει βιβλία

για την 11η Σεπτεμβρίου εδώ και τριάντα χρόνια. Τα γνωστά θέματά του είναι όλα εδώ – θεωρίες συνωμοσίας, cult βία, θρησκευτικός φανατισμός, κατακλυσμικά γεγονότα ευρείας κλίμακας, ο τρόμος του πλήθους, μυστικές ιστορίες, άνδρες σε μοναχικά δωμάτια που σχεδιάζουν δραματικές πράξεις βίας – μαζί με δεκάδες άλλα, αλλά πλέον ο προσδιορισμός «παρανοϊκό» που συνόδευε κάποτε το έργο του έχει αντικατασταθεί από τον προσδιορισμό «προφητικό». Ο ίδιος δεν αποδέχεται κανέναν από τους δύο: «Αυτό που προσπαθώ να κατανοήσω είναι τα ρεύματα που κινούνται σε διαφορετικές κατευθύνσεις στην κοινωνία που μας περιτριγυρίζει. Από εκεί προέρχεται η παράνοια στα πρώτα μου βιβλία. Η παράνοια έχει να κάνει ίσως και με μια διάθεση ασκητικής αυτονομίας. Ίσως έχω ένα ασκητικό γονίδιο, το οποίο δεν έχω αναγνωρίσει παρά μόνο στα βιβλία μου. Δεν ξέρω, θυμάμαι ότι ακόμα και την εποχή που δεν είχε εκδοθεί κανένα βιβλίο μου ακόμα, ένιωθα ότι έγραφα για ένα πολύ μικρό κοινό που ανά πάσα στιγμή μπορούσε να εξαφανιστεί, και όχι μόνο αυτό δεν ήταν πρόβλημα, ίσα – ίσα ήταν η λύση. Δικαίωνα αυτά που έγραφα και περιόριζε τις προσδοκίες μ' ένα πολύ υγιή τρόπο... Δεν με απασχολεί ιδιαίτερα η κατάσταση της λογοτεχνίας ή ο ρόλος του συγγραφέα. Όσο πιο οριακός ο ρόλος του, ίσως τόσο πιο πολύ παρατηρητικός και πιο απαραίτητος να είναι τελικά και ο ίδιος... Βλέπω πάντα τον εαυτό μου στις προτάσεις που γράφω. Ξεκινώ ν' αναγνωρίζω τον εαυτό μου, λέξη προς λέξη, όταν δουλεύω μια πρόταση. Η γλώσσα των βιβλίων μου μ' έχει διαμορφώσει ως άνθρωπο. Υπάρχει μια ηθική δύναμη σε μια πρόταση, όταν αυτή βγει σωστά. Μιλάει για την επιθυμία του συγγραφέα να ζήσει...».

Sweeny Todd

THE DEMON BARBER OF FLEET STREET

Του Άκη Καπράνου (akiskapranos@yahoo.gr)

«Η μουσική γεννοβοηθά τον τραγικό μύθο, όχι ο λόγος»
Φρ. Νίτσε, «Η Γέννηση της Τραγωδίας»

“I sense there’s something in the wind
that feels like tragedy’s at hand”
Sally Finkelstein, “The Nightmare Before Christmas”

Ήχος και σκότος

Ο ήχος μεγεθύνεται στο σκοτάδι. Λεπτομέρειες που την ημέρα περνούν απαρατήρητες, αντηχούν διάφανα στη γνώριμη κλεισούρα του. Και σε ένα κατάμαυρο, βουτηγμένο στην καταχνιά Λονδίνο, ο Τζόνι Ντεπ εκφράζει την απέχθεια και το μίσος του για το ανθρώπινο γένος τραγουδιστά. Γιατί έτσι αρμόζει σ’ αυτήν την περήφανη διακήρυξη μισανθρωπίας που οφείλει όχι απλώς να αντηχήσει, αλλά να σφηνωθεί σ’ αυτιά μας σαν στριγγιλιά. Και κάθε νότα, κάθε συλλαβή αντλεί δύναμη από το ίδιο σκοτάδι, μόνο και μόνο για να του βγάλει προκλητικά τη γλώσσα. Βλέπετε, ο αντι-ήρωας της σημερινής μας ιστορίας δεν έχει να φοβηθεί τίποτα απ’ αυτό. Κάθε τι φωτεινό μέσα του έχει πεθάνει, χρόνια τώρα, μαζί με τον ίδιο. Ιδανικός πρωταγωνιστής για τον Τιμ Μπάρτον που - επιτέλους! - επιστρέφει στο μικρό μα ανθρώπινο (γι αυτό και τρομακτικό στη μεγαλοπρεπιά του) έρεβος που σκίασε τα αριστουργήματά του. Ανάμεσα στα οποία οφείλει να ενταχθεί και ο Sweeny Todd.

Ο οποίος, δυστυχώς για τους εγκληματολόγους, υπαρκτό πρόσωπο δεν ήταν ποτέ, παρά τα αρκετά κείμενα που υποστηρίζουν το αντίθετο. Σύμφωνα με το μύθο πάντως, έδρασε στην Αγγλία, κάπου στα μέσα του 18ου αιώνα, χαράζοντας βαθειά χαμόγελα στα παιμουδάκια ανυποψίαστων μεγαλοαστών Λονδρέζων και τσεπώνοντας την περιουσία τους. Μέχρι που οι αρχές τον τσάκωσαν και τον κρέμασαν δημοσίως για παραδειγματισμό. Άχαρη ιστορία, δεν βρίσκετε; Εννοώ πως τουλάχιστον, ο σύγχρονός του, ο Jack the Ripper, και από τρέλα

σκότωνε, και – το σημαντικότερο - ουδέποτε συνελήφθη. Σιγά το «θρύλλο» δηλαδή.

Προς την τραγωδία

Φτιασιδώματα τραγικής φύσεως προσέθεσε πρώτος ο συγγραφέας Κρίστοφερ Μποντ, το 1974 (ευχαριστώ Wikipedia) στο θεατρικό έργο του οποίου ο Sweeny Todd δεν σκοτώνει για λόγους βιοποριστικούς, αλλά από έρωτα και εκδίκηση καθώς, έχοντας περάσει αδίκως δεκαπέντε χρόνια στη φυλακή, επιστρέφει στο Λονδίνο για να σφάξει τον δικαστή που τον έκλεισε στη «στενή» και εν συνεχεία βίασε ανενόχλητος τη μονάκριβη σύντροφό του, η οποία και ντροπιασμένη αυτοκτόνησε. Και έρχεται ο Στέφεν Σόντχαϊμ που διασκευάζοντας τον Μποντ, συγγράφει (παρέα με τον Χιού Γουίτλερ) ένα μιούζικαλ που σημειώνει τεράστια επιτυχία, πρώτα στο Broadway και μετά στα μεγαλύτερα θέατρα παγκοσμίως. Μιούζικαλ που πατά στην παράδοση του grand guignol, αλλά και με πολλά κωμικά στοιχεία που, ενίοτε, παραπέμπουν κατευθείαν στο σλόαντικ. Το χιούμορ όμως που επιλέγει να κρατήσει ο Μπάρτον στη φιλημική μεταφορά του είναι υπογεύως ανατρεπτικό και όχι ιδιαίτερα ευδιάκριτο. Γιατί το έργο του είναι ένα μελόδραμα στυφό σαν αίμα, μια αστίβωτη τραγωδία που αποτελεί δραματουργικό απόσταγμα της μέχρι τώρα φιλμογραφίας του.

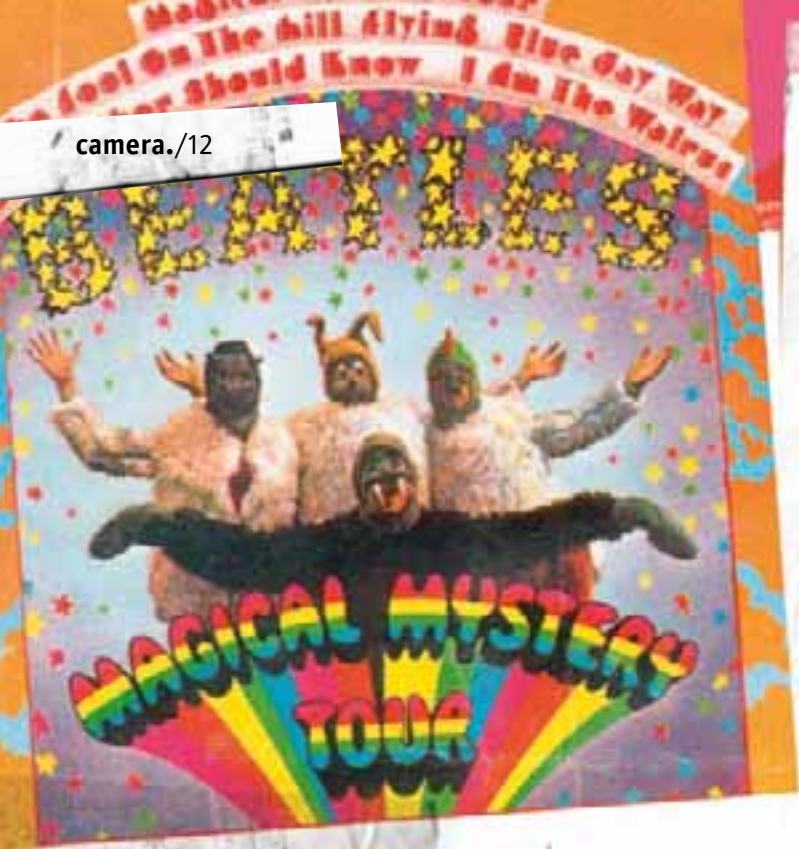
Ρέκβιεμ για μια νεκρή νύφη

Ο άνθρωπος έχει το χάρισμα να τρομάζει μπροστά σε κάτι που ξεπερνά τις γνωσιολογικές του δυνάμεις. Ξαφνικά στο μυαλό του, το αποτέλεσμα και η

αφορμή έχουν σχέση μηδαμινή – σχεδόν αυτοαναιρούνται. Εκεί είναι που παίζεται το παιχνίδι της λογικής με την παράνοια, ο μέγας και αδιάκοπος ψυχικός μας τζόγος. Και με την ίδια δύναμη που η αγάπη μπορεί να μας χαρίζει μια δέσμη φωτός, άλλο τόσο δυνατά μπορεί η έλλειψή της ή, ακόμη χειρότερα, η βίαιη στέρση της, να μας κλειδώσει στην πιο απαραβίαστη φυλακή. «Λόγια» του Τιμ Μπάρτον είναι αυτά, όχι δικά μου. Όπως τουλάχιστον τα «διαβάζουμε» από τη μια στον Τζακ Σκέλετον, τη Σάβιου του Χριστουγεννιάτικου Εφιάλητη, τον Εντ Γουντ και τον Έντουαρτ Ψαλιδοχέρη, και από την άλλη στον Μπάτμαν, τον Πινγκουίνο και την Κάτγουμαν του Batman Returns (ένα αδικημένο αριστούργημα), και, τέλος, στον κ. Sweeny Todd. Που χάνοντας, από τη μια στιγμή στην άλλη, την ελευθερία του αλλά και τη μοναδική γυναίκα που αγάπησε, επιστρέφει σ’ ένα γοτθικά μουντό Λονδίνο όντας ένα θλιβερό απομεινάρι του παλιού εαυτού του. Μαύρο αντί λευκού, θάνατος αντί ζωής. Αλλά και μια ψυχραιμη πεποίθηση για τη μηδαμινή αξία της ανθρωπίνης ύπαρξης, συμπεριλαμβανομένης φυσικά και της δικής του. Ο δε Θεός ολοκληρωτικά απών. Άλλωστε, άθεοι δεν ήταν οι περισσότεροι που πάληψαν για το ιδανικό της δικαιοσύνης; Οι ουρανοί την αποδίδουν, στο φινάλε, ή οι άνθρωποι; Τυφλωμένος από το πάθος του για εκδίκηση όμως, ο Todd (με κόμμωση α-λα Νύφη-του-Φρανκενστάιν) θα «πατήσει» πάνω του για να επεκτείνει τη φονική του μανία σε όλους σχεδόν τους συνανθρώπους του. Βγαίνει στους δρόμους και ουρλιάζει

«σας θέλω όλους!», και η γεωμετρία του σεναρίου εδώ αποκτά τεράστιο ενδιαφέρον: ο τρελός μπαρμπερής σφάζει τους πελάτες του στη σοφίτα, (την κορυφή του κτιρίου δηλαδή), στο ισόγειο η Έλενα Μπόνταμ Κάρτερ μοσχοπουλά τις κρεατόπιτες που φτιάχνει από τις σάρκες τους και στο υπόγειο εδρεύει η βιομηχανική πλευρά της επιχείρησης: ανθρώπινα κουφάρια κρέμονται από τσιγκέλια και μέλη πετάγονται από γιγαντιαίες μηχανές του κιμά. Μια τέλεια σύλληψη ενός κοινωνικού μοντέλου που αιώνες λειτουργεί και που πιστοποιεί τη μισανθρωπική καρδιά του ήρωα – θα υπάρχουν άλλωστε πολλή περισσότερα παραδείγματα υποκρισίας και μικρότητας μέχρι το αιματηρό φινάλε. Γιατί στο μιούζικαλ αυτό, όπου το gore και η φρίκη συμπορεύονται με το δράμα και την (χαμένη) ανθρωπιά, ο Τιμ Μπάρτον στήνει ένα Λονδρέζικο σκηνικό απόλυτης σήψης, πάνω στην οποία αντανakλάται η σκληρότητα των κατοίκων του. Οι μόνοι θετικοί ήρωες του φιλμ, ο Άντονι και η Τζόανα (ένας αθώος νέος και η χαμένη κόρη του Sweeny Todd), εξαφανίζονται στο κρίσιμο τελευταίο δεκάλεπτο του φιλμ που μας αρνείται ακόμη και μια κλεφτή ματιά προς ένα happy end. Και σε ένα αποκαλυπτικό (με την κυριολεκτική έννοια του όρου) φινάλε, όπου η αρρώστια και το μίσος περνούν τελετουργικά από γενιά σε γενιά, ο Μπάρτον οργανώνει και ταυτόχρονα μεγαλουργεί ενορχηστρώνοντας το ρέκβιεμ της ανθρωπίνης ψυχής με μια τελευταία εικόνα φρικιαστικής ομορφιάς.

camera./12

MAGICAL MYSTERY TOUR: TO D.I.Y. «ΦΙΑΣΚΟ» ΤΩΝ BEATLES

του Αντρέα Κίκηρα

Ήταν 40 χρόνια πριν σήμερα, όταν ο Πολ Μακ Κάρτνεϊ έβγαине κατ’ εξακολούθηση στα –λίγα- ραδιόφωνα και τηλεοράσεις της εποχής, για πρώτη φορά σχεδόν αποηολογούμενος για ένα πρότζεκτ του συγκροτήματος, το 55λεπτο φιλμ “Magical Mystery Tour”. «Μα καλή, δεν είδατε τίποτα χειρότερο τα Χριστούγεννα στην TV;», ρωτούσε πικαρισμένος, για κάτι που τότεαινε να είναι η πρώτη «κανεξάρτηση» δουλειά του συγκροτήματος, λίγο μετά το θάνατο του ατζέντη-μέντορα Μπράιαν Επστάιν. Ο Πολ πήρε αυτοδίκαια το ρόλο του κυβερνητικού εκπρόσωπου, από τη στιγμή που η ιδέα για ένα φιλμ χωρίς συγκεκριμένη δομή, γύρω από ένα σουρεαλιστικό ταξίδι με λεωφορείο στην αγγλική ενδοχώρα τού είχε καρφωθεί από τον καιρό που διάβαζε στην Αμερική τις επιφυλλίδες του συγγραφέα Κεν Κέσέϊ γύρω από τις αλλόκοτες διαδρομές του “Furthur”, ενός ψυχεδελικού σχολικού λεωφορείου στο οποίο επέβαιναν επιφανείς εκπρόσωποι της εκεί μετα-μπίτνικ-προ-χίπικς κοινότητας, με οδηγό τον Νιλ Κάσαντι (το πραγματικό όνομα του Πολ Μοριάριτι από το «Στο Δρόμο» του Κέρουακ). Ο Μακ Κάρτνεϊ υπολόγιζε ότι αυτό το πιηοτικό πρότζεκτ για την τηλεόραση θα είχε αρκετή επιτυχία για να μετατραπεί στη συνέχεια στην τρίτη ταινία «των Beatles», δυο-τρία χρόνια μετά τα swinging “A Hard Day’s Night” (1964) και “Help” (1965) του Ρίτσαρντ Λέστερ. Το κιτρινο-μπλε λεωφορείο ξεκίνησε από το Μέριλεμποουν, δίπλα στο Πλανητάριο του Λονδίνου στις 11 Σεπτεμβρίου του ‘67 και τράβηξε προς τα Δυτικά (Χαμπσάιρ, Ντέβον, Κορνουάλη και Σόμερσετ), με το φιημάρισμα του ταξιδιού να τελειώνει μόλις τέσσερις μέρες μετά (15 Σεπτεμβρίου). Συνοηικά οι επιβάτες ήταν 43, στους οποίους, πέρα από τους 4 του συγκροτήματος και τους οπερατέρ συμπεριλαμβανόνταν κάμποσοι b (και βάρη) class ηθοποιοί και σοδύμεν της εποχής, στάρηλετ, γραμματείς φαν κλάμη, ένα γκρουπ νάνων, παιδάκια, μουσικοί (ανάμεσά τους και ο

Σπένσερ Ντέιβις) και φίλοι των Fab Four, μεταξύ των οποίων και η αμφιλεγόμενη φυσιογωμία του Έλληνα «μάγου των ηλεκτρονικών» Αλέξη Μάρδα (δεν τον «έχω» σαν φάτσα, υποθέτω ότι είναι ένας ξανθωπός μουστακαλής που φαίνεται στιγμιαία με γκρο σε ένα-δυο πλάνα). Ως χαιιδίτ της μαγικής τουρνέ θα μπορούσαν να αναφερθούν:

- Το αφελέστατο γύρισμα του “Fool on the Hill” (κοντά στη γαηλική Νίκαια, ξέχωρο από την υπόλοιπη ταινία), ένα σόηο του Μακ Κάρτνεϊ σε ρόλο «τρεηού του χωριού» να παίρνει τους αγρούς και τα ηλακάδια χοροπηδώντας, και ποζάροντας σε κάποια κοντινά με ύφος «δεν είμαι πολύ ηλυκούλης;!».
- Ένας παρανοϊκός αγώνας Μαραθώνιου δρόμου σε μια πίστα στρατιωτικού αεροδρομίου (στο Γουέστ Μόλινγκ του Κεντ), στον οποίο οι επιβάτες του MMT παίρνουν θέση στην αφετηρία και μετά το μπαμ ξεχύνονται σε αηλόφρονα κατάσταση προς διάφορες κατευθύνσεις (θυμίζει αρκετά αντίστοιχους «αγώνες» των Μόντι Πάιθον), με την κούρσα στην πορεία να εξηλίσσεται σε τρελή καταδίωξη διάφορων οχημάτων.
- Το ξαφνικό κόρτε του Σκοτσέζου ηθοποιού/ποιητή/περφόρμερ Άιβορ Κάτλερ με τη «θεία» του Ρίνγκο, την παχουλή Τζέσι Ρόμπινς, που καταλήγει σε μια μισο-ονειρική μισο-freaky σκηνή ρομάντσου μεσηλικών στην παραλία Τρεγκούριαν της Κορνουάλης.
- Το γύρισμα του “I am the Walrus” στο ίδιο αεροδρόμιο με τον Μαραθώνιο, με τους Beatles να φορούν δαιμονικά ψευτογούνινα κοστούμια και μάσκες θαλάσσιων εηεφάντων και άλλων περιεργων ζωντανών και το κομμάτι να κηείνει με μια αηλόκοτη πομηή που σχηματίζουν οι τέσσερις μασκαρεμένοι, μαζί με καμιά δεκαριά οηλόηευκους «αβγανθρώπους» (“they are the eggmen”), άλλους τέσσερις αστυνομικούς (“pretty little p’licemen in a row”) και έναν νάνο-φωτογράφο.
- Τη σκηνή του εφιάητη της θείας Τζέσι, στον οποίο ενώ γευματίζει με τον αγαπημένο της –πλήον- Άιβορ έρχεται ο Λένον-γκαρσόνι με σαρκόνιο ύφος και μ’ ένα φτυάρι τής γεμίζει συνέχεια την πιατέλα με αποκρουστικά ζυμαρικά.
- Η cool περφόρμανς των Bonzo Dog Doo Dah Band και της στρίπερ Γιαν Κάρσον στο κομμάτι “Death Cab For Cutie” ...και «στο καπάκι»:
- Το γύρισμα του “Your Mother Should Know” σε εσωτερικό χώρο του αεροδρομίου, με τους Beatles με άσπρο φράκο και αδέξιος κινήσεις να δίνουν το έναυσμα (“Let’s all get up /and dance to a song/ that was a hit before /your mother was born”) για μια φαντεζίστικη χορευτική παρέλαση, στην οποία συμμετείχαν και καμιά εικοσαριά φοιητήριες της RAF! Εντέηει, όλες αυτές οι πολύχρωμες εικόνες έκαναν το ηλάθος να προβληθούν σε ασπρόμαυρο φιλμ στους έτσι κι αηλιώς κατά κανόνα ασπρόμαυρους τηλεοπτικούς δέκτες, τη Boxing Day (26 Δεκεμβρίου) του ‘67, μπροστά σε 15 εκατομμύρια μάτια. Οι τίηλοι («Κραυγαηό σκουηίδι», «Απόηητη σαηηαμάρα») και οι σχετικές αναφορές («Ο Πολ σκνηοηέτησε, ο Ρίνγκο έκανε γκριμάτσες, ο Τζον μιμήσεις, ο Τζορτζ χόρεψε ηιηάκι και το κοινό εξαπαήθηκε») των εηημεριδών της επόμενης μέρας ανηανακλούσαν την, για πρώτη φορά τόσο «κραητή», υποδοχή μιας δουηιιάς των Beatles. «Νομίζαμε ότι ο τίηλος ήηαν από μόνος του μια επαρκής εηήγηση. Η ταινία ήηαν ηηεηημένα ακανόνιστη, δίχως ηηοκή. Μας αρέσουν οι ονειρικές καταστάσεις και προσπαήσαμε να τις αναηηάσουμε», ήηαν ο πυρήνας της υπερασπιστικής γραμμής του Μακ Κάρτνεϊ. Μέσα στην πορεία, αρκετοί που είδαν το MMT στα αυηενικά του χρώματα «το γύρισαν», τουηλάχιστον στο «δεν είναι κακό...». Κι αηήηεια δεν είναι, για όσους δεν το’ χετε δει είναι εύκαιρο στο (πάντα άχαρο) video google.

VELVET CINEMA

TRISTRAM SHANDY: A COCK AND BULL STORY

Σκνηοηεσία: Μάικη Ουιντερμπότομ.
Παίζουη: Σηιβ Κούγκαν, Ρομη Μπράιητον, Ρέιμοντ Ουέριγγκ, Γκίηιαν Άντερσον. Διάρκεια: 94’

Μια βραβευμένη ταινία που φτάνει με σχεηική καθυστέρηση στις εηληνικές αίηουσες, την οποία ο Ουιντερμπότομ γύρισε το 2005, ανάμεσα στο “9 Songs” και το “Road to Guantanamo”, μια ακόμα έκφραση της διαχρονικής φύσης του συγκεκριμένου Βρεηανού να «πηάγεται» διαρκώς σε διαφορεηικά ύφη και ηεματοηογίες. Κηασική περήηωση «σινεμά μέσα στο σινεμά», το “Cock and Bull...” βασίζεται στο «Τρίστηρα Σάνηι», ένα «εξηωφρεηικό» μυηιστόρημα του Ιρληανδού Λόρενς Στέρη, γραμμένο στα μέσα του 18ο αιώηα, το οποίο με την αηηοηρόσαηηη, δίχως φανερή φόρμα και ηηοκή, δομή του είναι το ηεηεαηό που θα αναηάμβανε κανείς να κάνει ταινία. Κι όμως, από τη στιγμή που το «ακινηματογράφητο» πρότζεκτ ξεκινά, οι δύο ηρωηωνισηές του, Σηιβ Κούγκαν και Ρομη Μπράιητον υποδύονται τόσο τους, σε διαρκή κόνηρα, πραγμαηικούς τους εαηούς, όσο και τους ηηοηεηνικούς ήρωες του βιβηίου, πίσω στα 1760, σε μια ηρωηόηηηη κωμωδία που «παίζει» ανάμεσα στις δύο εποχές, ανάμεσα στο «πραγμαηικό» και το αναηηασμένο, φηάνοντας ηηηικά να σαρκάζει ανηηεώς τον ίδιο της τον εαηό, στην προσπαήιά της να ηροσαρμόσει το άηαρχο πνεύμα του «προβηημαηικού» βιβηίου στα διάφορα άμορφα, άηαρχα και προβηημαηικά παραμονεύουν και ηροφοδοηούν την καθημερινή μας αηοησία.

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συηηογή του και ηροηείνει τη βινηεοκασέηα του μήνα:

PADRE NUESTRO

Σκνηοηεσία: Κρίστοφερ Ζάηα. Παίζουη: Τζέσους Οησάα, Αρμάντο Χερνάνηεζ, Χόρχε Ανηριάν Εσπινδόηα, Πάοηα Μεντόζα. Διάρκεια: 110’

Οι δύο ηρωηαγωνισηές στο νηεμπούτο του Κρίστοφερ Ζάηα, Χουάν και Πέδρο, γνωρίζονται στην καρόησα ενός φορηηού που μεταφέρει Μεξηκανούς παρήνομα στο Μηρούκην. Ο δεύτερος δεν γνωρίζει αγγηικά, κραηά όμως στα χέρια του μια επισοηή από τη –νεκρή πηέον- μητέρα του, με τη διεύηυση του πραγμαηικού του πατέρα γραμμένη επάνω της. Λίγα ηεπαά ύπνου είναι αρκεηά, για να εξαφανισηεί ο Χουάν με την επισοηή του Πέδρο και να διεκδικήσει τη ζωή του. Καηύηερη ηοηοηεσία για να αναηυχηεί το παραπάνω ανηρώηιηο δράμα μάηηον δεν θα ηπορούσε να βρεηεί από τη Νέα Υόρκη, η οποία οι δύο έφηβοι εηηίζουη ότι θα ηηεουρηγήσει ως ένα παρήθυρο διαφυγής από την απεηηοσία της μιζέριας, εκεί όπου όηοι είναι ξένοι με τον έναν τρόπο ή τον άλλον και που η ηέξη «οι-κογένηα» δεν καθορίζεται από σχέσεις αγάηης και αίματος, αηηά από την κοινή εμπειρία και τα στοιχεια που ενώνουν στον αγώνα για επιβίωση. Στο Padre Nuestro ηείπει ο κρυφός ρομανηισμός, ο οποίος διακρηνεί ηοηηές από τις ταινίες που καταπιάνονται με την διάψευση του ηοηηυπόηηου αμερικανικού οηείρου, η αραιοηοίηση του πόνου. Είναι ένα έργο ωμό, σκληρό και «άκομψο», σίγουρα όχι αηήαηηο, πάνηοτε όμως αηηηινό, καθώς μιηάει με τη φωνή εκείνων που τόσο συηνά το Hollywood αναγκάζει να σωπάσουν.

THE BEST LITTLE HORNY ASIANS 2

Σκνηοηεσία: Μαρκ Λέηονγκ, Σκίηερ Κέρκοουβ, Μάικη Ρέιβεν, Χ Off
Παίζουη: Καησούμη, Μίκα Ταν, Λέινηι Μεί, Σάι Τάι Τάιγκερ

Άνιση, αν και αρκεηά φιηόδοξη συηεργασία ηεσσάρων νέων σκνηοηεηών, με γυρίσματα σε Καηηφόρηια, Παρίση, Βαρκεηώνη και στη νήσο Μαγίόη, ανοιηά της Μαδαγασκάρης. Μια αρχικά ενδιαφέρουσα ιδέα, όπως είναι η καταγραφή από τη σκοηιά δυηικών ηηιουρηγών της επιχηρήησης διεείδωσης των Ασιαηών στο δυηικό τρόπο ζωής, που ηεωρηηικά θα ηπορούσε κατ’ επέκηση να εξηηιχηεί σε μια πραγμαηεία γύρω από τα νέα δεδομένα στις σχέσεις Αναηηής-Δύσης, δυσηυχώς χάνεται μέσα στην επανήηηηη στερεόηηων καταστάσεων, που δύσκολα ξεφεύγουν από το σε ηρώο επίηεδο καθαρά σαρκικό ενδιαφέρον της επαής μεταξύ των δύο διαφορεηικών κόσμων. Τουηλάχιστον στο ηέηος σώνονται τα ηροσκήματα από το κομμάηι που είχε αναηάβει ο αηροαμερικανός, ηρώηη ράηερ, Χ Off.

camera./13

THE EDGE OF HEAVEN

Σκνηοηεσία: Φαηίχ Ακίν.

Παίζουη: Χάηα Σιγκούηα, Παηρίσηα Ζιοηκόβσκα, Νουρηκούη Γιεσιηηαί, Μπακί Νηαβράκ, Νουρσέη Κιοζέ, Τουνσέη Κουρηίζ. Διάρκεια: 122’

Ένας άνηρας στέκεηαι μοναχός στην ακρογαιηιά της Τραπεζούηας και ανηκρίζει το πέηαγος, ηεριμένοντας τον πατέρα του να επισηρέψει. Μια Γερμανίδα φοιηήτρια σκοηώνεται στην Κωνστανηιούποηη ηροσπαθώντας να βοηηήσει τη φυηακισμένη ερωμένη της στον ανηισηασιακό της αγώνα. Στη Βρέμη μια ηόρηη δοηοφονείηαι έηειηα από καθαά με τον ηηικωμένο που την είχε εξαγοράσει ως σύνηροφο. Έξι ψυχές που αναηηοούν απεγνωσμένα το –ή μάηηον κάποιο- «άηηο τους μισό», μεγάηες και μικρές ηοηηηικές ηηηώσεις μέσα σε εικόνες μιας Κωνστανηιούποηης που εμνηέουν. Δικαίως βραβευήηκε στο Φεσηηιάη Κανώνη ηοηηύχρωμο, ηοηηήηοκο και βαθιά ανηρώηιηο σενάριο του Φαηίχ Ακίν. Γιαηί ρωηά ανυπόκριηα και με απηόηηηηα ηη πραγμαηικά είναι αυηό που αηομένει. Μέσω των χαρηηήρων του ακοηουηεί τα σχέδια και τις ανηιήηψεις, τις σκέψεις και επιθυμίες, τις αγάηες και τα κομμένα νήματα που κάθε άηηρωπος αφήνει πίσω του. Ένας άνηρας και μια γυναίκα ηαξιδεύουν, από το Αμβούργο και τη Βρέμη ανηίσηοιχα, έως την Κωνστανηιούποηη για να η αναηηήσουν. Όηως και στην ηροηγούμηη ηηασμαηική και υπέροχα συκηηονισηική ταινία του “Gegen die Wand” («Μαζί Ποηέ»), οι άηηρωποι αυηοί είναι Γερμανοί και είναι Τούρκοι, δίχως παηρίδα και δίχως πραγμαηικά δικαίώματα, γεμάηοι όμως μεηαγχοηία για έναν τόπο, πραγμαηικό ή ουηοηικό, που ηείνουν να αηοκαηούν «σηίηι». Και γεμάηοι επιθυμία για έναν άηηρωπο που εν ηέηει βρίσκουν. Ή και όχι.

b-sides./14

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΟΥ VELVET ΔΙΑΛΕΓΟΥΝ

Οι καλύτεροι ελληνικοί δίσκοι του 2007

Η θέση κατάταξης είναι απλώς ένα παιχνίδι, όλοι όμως ξέρουμε πως δεν έχει σημασία ποιος είναι «πρώτος» και ποιος «δεύτερος» αλλά το ότι συμβαίνει μια φάση που είχε χρόνια να συμβεί. Έτσι μπορούμε να έχουμε μια λίστα με 20 (+12) πολύ καλά συγκροτήματα (και σίγουρα απουσιάζουν μερικά ακόμη) που –με τον ένα ή τον άλλο τρόπο– εκπροσωπούν το τώρα και μάλιστα όχι με τον παλιό –για ελληνικό, καλό είναι– τρόπο, αλλά στα ίσια. Μπορούμε πια να ακούμε ελληνικά συγκροτήματα που έχουν ακριβώς το ίδιο μπόι με πολλή από τα αγγλο/αμερικανικο/σουηδικά γκρουπ που απασχολούν τα διεθνή μουσικά έντυπα. Υπάρχουν μάλιστα περιπτώσεις που κάποιοι από τους παρακάτω δίσκους «ρίχνουν στ’ αφτιά» σε διάφορα άλμπουμ που τα είδαμε να μυστράρονται στα «καλύτερα της χρονιάς». Και για όσους από τα συγκροτήματα, τους μουσικούς και τους δημοσιογράφους λένε ότι –στην ουσία– δεν υπάρχει σκηνή, έχω να πω ότι «η σκηνή» είναι καλλιτεχνικό και όχι εμπορικό γεγονός. Μην τα υπερδεύουμε, σύντροφοι. Σκηνή σίγουρα υπάρχει (και μάλιστα μετά από πολλά χρόνια), το θέμα είναι αν μπορεί να επιβιώσει και να αναπτυχθεί, αυτή όμως είναι μια οικονομική/κοινωνική παράμετρος που μπορεί να οδηγή τις –εκάστοτε– «σκηνές» στο θάνατο, αλλά δεν μπορεί να αποτρέπει τη γέννησή τους. Κι αν κοιτάξετε γύρω σας και θεατρική σκηνή υπάρχει και κινηματογραφική και εικαστική.

Όσοι συνδέουν τις «σκηνές» με την οικονομική τους επιβίωση είναι μακριά νυχτωμένοι... Όσον αφορά στην ίδια την ψηφοφορία, θέλω να σημειώσω πως πολλοί δεν μπόηκαν ακριβώς στο τριπ των «καλύτερων δίσκων», αλλά προτίμησαν να επιλέξουν περισσότερο με τη λογική των καλών γκρουπ που άκουσαν, γνώρισαν ή είδαν το 2007. Όπως και να ‘χει, η λίστα που ακολουθεί φανερώνει ότι η φάση είναι ζωντανή (άλλωστε όσοι πάνε στα live το ξέρουν), τα περισσότερα καλά συγκροτήματα και οι δίσκοι τους είναι εδώ: τα LP, τα EP, τα βινύλια, τα CD-R, οι «κανονικές» και οι D.I.Y. κυκλοφορίες, αυτά που μπορείς να βρεις στα (στο) δισκάδικα (-ο) ή που κυκλοφορούν από χέρι σε χέρι, όλα ίσια κι όμοια (όπως είναι αναγκαίο να συμβαίνει σ’ αυτή τη φάση). Κι επειδή ακριβώς συμβαίνει όλο αυτό, μπορούμε και ετοιμάζουμε το “Velvet Bus” για να οργώσουμε την Ελλάδα (με 4-5 συγκροτήματα απ’ αυτά που υπάρχουν στην παρακάτω λίστα), περιοδεύοντας με τον παλιό καλό τρόπο: Όλοι μαζί στο πούλμαν για εμφανίσεις σε 7-8 πόλεις. Κι επειδή όπου κι αν το προτείναμε, αμέσως βρήκαμε άκρη να πάμε να παίξουμε, αυτό σημαίνει ότι η φάση δεν είναι απλώς μια ακόμη «επιτίστικη ιδιοτροπία της πρωτεύουσας», αλλά κάτι που διαρκώς αποκτά και περισσότερο χώρο πανελλαδικά. Και του χρόνου!

SONGS FROM A ROOM

του Μάκη Μηλάτου

1. MARY AND THE BOY

Mary and the Boy

Τσακισμένα ποπ ριουλούδια, εικόνες αποκάθληψης, κραυγές απόγνωσης, λυτρωτικός θόρυβος, ο boy κρατάει το ρυθμό με το ταμπούρλη, ο ήχος τους μαστιγώνει τον αέρα. Κι επειδή τίποτα δεν είναι τυχαίο, τον boy θα τον συναντήσουμε και παρακάτω. Δύο φορές στην ίδια λίστα, δεν είναι τυχαίο.

2. VICTORY COLLAPSE

Rumors

Ατόφιο, αλλά όχι ακατέργαστο post-punk, με ένταση, νεανική ορμή και επιδράσεις από το «έντεχνο» punk/new wave της δεκαετίας του ‘80.

3. THE CALLAS

D.I.Y. or DIE

Το ντουέτο «αντάρτικο πόλεως» χτύπησε κατευθείαν στο ψαχνό. Μια κιθάρα, ένα σετ παιδικά τύμπανα, αναμνήσεις απ’ το πανκ, γρήγορα αλλά όχι πρόχειρα, ένα άλμπουμ που ανταποκρίνεται απόλυτα στον τίτλο του. Ευτυχώς που τον έκαναν δηλαδή, γιατί αλλιώς θα είχαμε θανατικά...

4. MY WET CALVIN

Teddy

Χειροποίητα διαμάντια που μοιράζονται στους τυχερούς χέρι με χέρι. Διακριτικοί ψίθυροι ηλεκτροπώ μελαγχολίας, χαμηλοί τόνοι με μελωδικό αντίκρισμα, ένα αρκουδάκι που θέλεις να το σφίξεις στην αγκαλιά σου.

5. ZEBRA TRACKS

EP

Οι μόνοι που ξεκίνησαν απ’ την αρχή μ’ έναν τσαμπουκά αυτοπεπίθνης (αυτοί και οι Dread Astaire, για να ‘μαι πιο ακριβής), αλλά όχι άδικα. Νεανικό, ζωντανό, φρέσκο, επιδέξιο, indie/pop/rock που μας κάνει να αισθανόμαστε ότι έχουμε γκρουπ που αντιδρούν και ανταποκρίνονται στο τώρα χωρίς καθυστέρηση.

6. WANNA BE JAMES?

Killing the wasters EP

Όταν τους πρωτοάκουσα για το soundwave, κατάλαβα. Μετά πήγα σε μια πρόβα τους και το επιβεβαίωσα. Δεν τους λείπει τίποτα για μια θέση στη διεθνή ποπ σκηνή.

7. RAINING PLEASURE

Who’s gonna tell Juliet?

Συσσωρευμένη εμπειρία, διεθνείς εμφανίσεις, διαχρονική αντίληψη του post-rock. Έχουν φτάσει πια σε εξαιρετικά επίπεδα περφεξιονισμού, οι νεανικές τους αναμνήσεις ξαναπαίζουν στο παιχνίδι, η ένταση κι ο ρυθμός θυμίζουν το σύγχρονο rock που χορεύεται κιόλας.

8. ABBIE GALE

2

Οι καιροί αλλάζουν... Ποιος θα το περίμενε πριν από μερικά χρόνια πως η «μπουζουκομάνα» Πάτρα θα γινόταν meeting point της indie ελληνικής σκηνής με σπουδαία γκρουπ, εταιρίες δίσκων, μουσικά περιοδικά, ραδιοφωνικούς σταθμούς... Φαίνεται πως οι Abbie Gale παίρνουν θετική ενέργεια απ’ όλα αυτά και σκοράρουν με άνεση στο... «δεύτερο ημίχρονο». Φλερτάρουν με τα 90s, θυμούνται το shoegazing κι όλα δουλεύουν ρολόι.

9. MATISSE

Toys Up

Ένα ακόμη ελληνικό άλμπουμ διεθνών προδιαγραφών και αξιώσεων, που κατορθώνει να ακούγεται νεανικό και ώριμο, ευδιάθετο και μελαγχολικό, ενεργητικό κι ονειρικό ταυτόχρονα.

10. DREAD ASTAIRE

Take Time To Hate Me

Μπήκαν στο γήπεδο και πήραν το «ριμπάουντ» με τη μία. Δικαίως... Το garage τους δεν σκάνει πολλή-πολλή, ο Sterling Morrison τους κοιτάζει αυστηρός, επιμένουν στο βινύλιο και στα πολλά live. Έχουν ό,τι χρειάζονται κι ακόμη παραπάνω.

11. EVRIPIDIS AND HIS

TRAGEDIES

Evriripidis and his tragedies

Είναι πια τόσο καλή αυτή η σκηνή που κάνουμε και «εξαγωγές» ή μήπως (ως συνήθως) οι καλοί φεύγουν στο εξωτερικό; Όπως και να ‘χει ο Ευριπίδης και οι Τραγωδίες του έχουν τόσο ενδιαφέρον που έγιναν talk of the town.

12. CITY CAMPERS

Συλλογή

Και οι συλλογές στο ύψος των περιστάσεων... Ένα ζουμερό 3ηηό cd που περιλαμβάνει κάμποσα από τα πιο φρέσκα next big things της ελληνικής σκηνής (κυρίως απ’ τη Θεσσαλονίκη). Τώρα που συμβαίνει.

13. THE BOY

50 god damned songs

Χάνεται στο χαώδη κόσμο των ήχων αλλά πάντα η πυξίδα δείχνει σωστά. Ο the boy προκαταλαμβάνει τις εικόνες, φτιάχνοντας το σάουντρακ πριν απ’ τις ταινίες (που ίσως ποτέ δεν θα κάνει).

14. K. BHTA

Άργος

Ένα πανόραμα του κόσμου του, όλοι οι ήχοι που αγάπησε, ο δίσκος της ωριμότητας. Ο Κωνσταντίνος Βήτα είναι ένας πραγματικός καλλιτέχνης, το στίγμα του είναι εδώ.

15. YURIA

Συλλογή

Χωρίς αυτόν τον πυρήνα που έχει δημιουργήσει το vinyl microstore, η παρούσα φάση προφανώς δεν θα ήταν η ίδια. Οι συλλογές Yuria (και οι ευρύτερες δραστηριότητες) δίνουν τον τόνο κι ανοίγουν την πόρτα.

16. GRAVITY SAYS_I

The Roughest Sea

Όταν άκουσα το demo που μου είχαν δώσει, αισθάνθηκα ευγνώμων επειδή φτάσαμε στην εποχή που μπορεί να έρχονται στα χέρια μου τέτοια πράγματα.

17. MENTA

Ινστρουμέντα

Όλοι, με μια φωνή, είναι πως αυτός είναι ο καλύτερος και πιο ολοκληρωμένος δίσκος τους. Ποιος μπορεί να διαφωνήσει;

18. THE MODEL SPY

EP

Η «αγγιούρα» που αγαπάμε, οι Smiths χαμογέλανε με τα «παιδιά» τους που είναι τόσο καλά και φρέσκα, ξέρουν τι θέλουν και πώς να το κάνουν καλά.

19. LOILOK

Extra Version

Με ενθουσιώδη fun base κι όχι άδικα. Επιτέλους αποκτήσαμε κι εμείς ένα disco-punk συγκρότημα (ντουέτο) που έχει επιλέξει (κι αυτό) να διακινεί τη μουσική του χέρι με χέρι και όχι «επισήμως».

20. NIKKO PATRELAKIS

Echo

Γλυκό, χαλαρό, ονειρικό, ταξιδιάρικο, ευδιάθετο, ένα άλμπουμ ικανό να σε πάει ταξίδι στ’ αστέρια και να σε φέρει πίσω ξεθεωμένο κι ευχαριστημένο. Δεν νομίζω πως η διεθνής electronica του 2007 έχει να επιδείξει πολλούς τέτοιους δίσκους.

BEST OF THE REST

5 Star Hotel / An Orange End / Closer / Sigmatropic / Ρόδες / Tokyo Mask / Prefabricated Quartet / Lost Bodies / Your Hand Is Mine / Larry Gus / Night On Earth / Mary’s Flower Superhead.

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΜΕ ΤΟΥΣ RITA MITSOUKO

του Γιάγκου Κολλιοπάνου

Η σκηνή εκτυλίσσεται σε ένα karaoke-εστιατόριο στο κέντρο του Τόκιο. Η Cécile, μια 35χρονη φωτογράφος από το Παρίσι, είναι καθισμένη σ' ένα τραπέζι μαζί με μια ομάδα από Γιαπωνέζους, άντρες και γυναίκες. Πριν λίγο ολοκλήρωσαν μια κουραστική σειρά από φωτογραφίες για ένα περιοδικό και τώρα το γιορτάζουν. Βρίσκονται προς το τέλος του δείπνου και έχουν όλοι πιεί αρκετές μπίρες και μπόλικο σάκε. Τα Ιαπωνικά έθιμα είναι πολύ σχηματικά, αν όχι γεωμετρικά. Η Cécile ήξερε, για παράδειγμα, ότι δεν πρέπει ποτέ να αρνούμαστε οτιδήποτε στη διάρκεια ενός γεύματος, αλλά αγνόουσε το γεγονός ότι μας γεμίζουν πάραυτα το ποτήρι

εφόσον είναι άδειο. Έτσι, κάθε εικόνα και κάθε σκέψη της προκαλεί πλέον μία αξιοσεβαστη κατάπιληξη... Ύστερα από ένα τραγελαφικό karaoke ντουέτο με το Γιαπωνέζο βοηθό της, ο οποίος δε μιλάει γρι Γαλλικά (και μιμούμενος την Jane Birkin προφέρει «ζετέμ» πριν από κάθε «moi non plus» της Cécile), ψάχνοντας ανάμεσα στην απίστευτα πλούσια ποικιλία Γαλλικής pop, το βλέμμα της πέφτει πάνω στο "Marcia Baila" των Rita Mitsouko. Ξαφνικά η λάμψη των μεθυσμένων ματιών της υγροποιείται: θυμάται ότι νωρίτερα πληροφορήθηκε τον ξαφνικό θάνατο του Fred Chichin, του κιθαρίστα και μουσικοσυνθέτη

του διάσημου διδύμου. Αδυνατώντας να βρει οποιαδήποτε περαιτέρω πληροφορία στον ξένο τύπο, και υποχρεωμένη να συνεχίσει τη δουλειά της, κράτησε αυτήν τη δυσάρεστη είδηση σε μία άσχημη γωνία του μυαλού της, όπου η ίδια της η φωνή επαναλάμβανε: «Ήταν πράγματι υπερβολικά καχεκτικός τελευταία, αλλά μια ζωή ήταν πάνθηρος!» Καθώς πχούν οι πρώτες τρομπέτες του πρώτου τους μεγάλου σουξέ, η σημασία του συγκροτήματος στη ζωή της Cécile αναδύεται και σαρώνει. Θυμάται την πρώτη φορά που τους άκουσε: καλοκαίρι του '84, σε μία παραθαλάσσια ντισκοτέκ της ωκεανογλυμμένης Rochelle.

Περίμενε τους φίλους της που δεν εμφανίστηκαν ποτέ, κι έτσι έκανε καινούριους φίλους επί τόπου. Και πάλη η Marcia, εν μέσω της ρουστίκ πίστας. Πονηρά ημιχαμόγελα εμφανίζονται στην εικόνα της ζαλισμένης εφηβείας της, ούτε καν 15 χρονών. Οι πρώτες της διακοπές άνευ γονέων. Η ψευτο-πορτορικάνικη προφορά τη διασκεδάζει αλλά οι μακάβριοι στίχοι την μπερδεύουν. Προς το τέλος του τραγουδιού, όταν αναφωνεί «οοη-οοη!», η Cécile βοητάει τις σφιχτές μπουνιές της αριστερά-δεξιά, έχοντας αποφασίσει ότι τελικά είναι αρκετά ιδιοφυές να γιορτάζουμε το θάνατο ενός αγαπημένου προσώπου. Πίσω στο Παρίσι, προμνηθεύεται

αμέσως την κασέτα με τα κόκκινα γράμματα: RITA MITSOUKO. Ανακαλύπτει ότι δεν πρόκειται για μία τραγουδίστρια αλλά για ένα ζευγάρι, την Catherine και τον Fred. Πρώην πορνοστάρ, πρώην φυλακός. Γεωμετρική τρέλα, εκρήξεις χρωμάτων. Πληθωρικό εκφυλισμότρο, σμιλευτή υποψία γενειάδας. Οι νέοι της γονείς και κολλητοί. Το διαφανές πλαστικό τετράγωνο με τη μαύρη ταινία θλώνει με κατάνυξη ανάμεσα στο walkman και το κασετόφωνό της. Κάθε τραγούδι άλλο σύμπαν. Χυδαία απειλησία και ξύλινος ηλεκτρισμός. Όταν κάνει κρύο, κάνει πάρα πολύ κρύο και όταν κάνει ζέστη, κάνει πάρα πολύ ζέστη. Αλλά σε κάθε περίπτωση, τα ρίχνει τη στέλνουν στον παράδεισο όπου παραδίδονται υπέροχα μαθήματα κακής Αγγλικής και αφελοδυσπισίας. Η μπάσα φωνή του μελωδικού αγριμιού και η αυταπόδεικτη κιθάρα του μυστακοφόρου ιππότη είναι τα μοναδικά ναρκωτικά που καταναλώνει όταν λείπουν οι δικοί της. Στη συνέχεια φέρνει στο μυαλό της το μπαρ της rue de Lappe,

πίσω από τη Βαστίλη, όπου έβαζε ξανά και ξανά το «Un soir un chien» στο τζουκμπόξ, ενώ σιγόνιβε μπίρες και κάννιζε το ένα τσιγάρο μετά το άλλο, σαν να ήταν το τέλος του κόσμου. Αυτό το μακρύ και ανηφορικό, σχεδόν επικό, τραγούδι γύρω από την υποταγή, από το No Comprendo, το δεύτερο άλμπουμ τους, αντιπροσωπεύει για τη Cécile (που έκλεισε επιτέλους τα 16!) το απόγειο του ταλέντου και της ποικιλομορφίας τους. Την ενοχλεί λιγάκι που όσο πάνε γίνονται και πιο γνωστοί, αλλά φυσικά θεωρεί ότι το αξίζουν και ότι διατηρούν ατόφια την προσωπικότητά τους. Την ίδια χρονιά κυκλοφορεί η ταινία του Godard όπου αποθαμβώνεται μακριά σε διάρκεια πλάνα από ηχογραφήσεις τους. Στην εφημερίδα διαβάζει την εξής δήλωση του μεγάλου σκηνοθέτη: «Κατ' εμέ, ανήκαν στον κόσμο του βωβού κινηματογράφου, είναι άτομα που κινούνται πολύ, ειδικά εκείνη, κι έπειτα υπάρχει το στοιχείο Laurel και Hardy, μόνο που πρόκειται για ένα μοντέρνο, νορμάλ ζευγάρι». Της

Cécile δεν της είχε περάσει ποτέ από το μυαλό ότι μπορεί να είναι νορμάλ, στην πραγματικότητα δεν είχε καμία όρεξη να τους φανταστεί νορμάλ. Βλέποντας στην τηλεόραση τον Gainsbourg να βρίζει την Catherine («Πόρν! Πουτάνα! Σκύλα!») κι εκείνη να του απαντά με ένα ξεδοντιάρικο χαμόγελο, οι χαρακτηρισμοί σχηματίζονται κατευθείαν στο κεφάλι της: αξιοπύπτος και «θεά». Ήταν στο Privilège, το μικροσκοπικό club πάνω από το περιβόητο Palace όπου άκουσε για πρώτη φορά το "Le Petit Train". Στην αρχή σκέφτηκε ότι είναι δύσκολο να το χορέψει κανείς, αλλά σιγά-σιγά άφησε το σώμα της να περιπλανιέται γύρω από τα έπιπλα, γύρω από τον ίδιο της τον εαυτό, σε βαθμό που άρχισε να πιστεύει ότι μόνο εκείνη δικαιούται να το χορεύει. Για άλλη μια φορά εξεπλάγη από την αντίθεση ανάμεσα στους στενάχωρους στίχους και την ευφορία της μουσικής, αλλά στα 18 της πλέον, η Cécile γνωρίζει πως οι αντιθέσεις είναι πάντοτε ενδιαφέρουσες. Το τρίτο τους άλμπουμ, Marc & Robert, είναι

γεμάτο από αυτές και σφραγίζει την εφηβεία της με τον πιο πανηγυρικό τρόπο. Τα χρόνια περνούν, η Cécile σπουδάζει, ερωτεύεται, δημιουργεί, γίνεται μητέρα, δουλεύει, ωριμάζει, ονειρεύεται. Η Catherine και ο Fred χιπ-χοπίζουν, ηλεκτρονίζουν, φοιτίζονται και τελικά επιστρέφουν στις ρίζες τους: το rock'n'roll. Η Cécile τους απομυθοποιεί, τους βλέπει από πιο μακριά, αλλά συνεχίζει να τους «πάει». Κατά καιρούς ακούει τους δίσκους της εφηβείας της και συγχαίρει τον εαυτό της για το καλό της γούστο. Καμιά φορά όταν πετυχαίνει την Catherine στην τηλεόραση την εκνευρίζει λίγο, σαν να έχει χάσει τελείως την εκκεντρικότητά της, σαν να έχει γίνει «γυναίκοιλα». Προτιμά στην αλήθεια το Fred, τον αιώνιο ψηλόλιγνο πρίγκιπα ρόκερ. Εξαίφνης, σηκώνει ψηλά το φρεσκογεμισμένο της ποτήρι και ανακοινώνει στους αχιστομάτηδες συνεργάτες της: «Θα κάνω τα πάντα για να ξαναγυρίσει!».

www.ritamitsouko.com

Η αλήθεια είναι από πού ν' αρχίσεις για τη ζωή της Édith Piaf. Μια ζωή γεμάτη σκληρά χτυπήματα της μοίρας, ικανά να θλιγίσουν και τους πιο αισιόδοξους χαρακτήρες. Η δυστυχία ήταν ο σύντροφος σε όλη την πορεία του «μικρού σπουργιτιού». Γεννημένη στις 19 Δεκεμβρίου του 1915 στο λατρεμένο της Παρίσι ως Édith Gionanna Cassion γνώρισε από μικρή τη γονική εγκατάλειψη από την τραγουδίστρια σε τοπικά καμπαρέ μητέρα της και τον ακροβάτη του δρόμου πατέρα της. Τα παιδικά της χρόνια μεγάλωσε σε οίκο ανοχής, καθώς ο πατέρας της την άφησε στη γιαγιά της που ήταν η «τσατσά» του μαγαζιού για να πάει στο μέτωπο κατά τη διάρκεια του πρώτου παγκόσμιου πολέμου. Οι πόρνες θα την αγαπήσουν και θα την προσέχουν ιδιαίτερα και από αυτή την περίοδο έχει τις καλύτερες της αναμνήσεις. Από τα 4 της έως τα 7 θα μείνει τυφλή λόγω μηνιγγιτίδας και μόνο ως θαύμα ερμηνεύτηκε όταν ξαναβρήκε το φως της.

Το 1929 ο πατέρας της θα την πάρει μαζί του στο τσίρκο όπου έβγαζε το μεροκάματό του σαν άνθρωπος-ηλάτιχο και μέχρι τα 17 της θα γυρίζουν στους δρόμους με τον πατέρα να κάνει το νούμερό του και την μικρή Édith να τραγουδάει μαζεύοντας το θαυμασμό αλλά και τον οβολό των περαστικών. Στα 17 της και αφού έχει φύγει από τον πατέρα της θα συνεχίσει να τραγουδάει μόνη της στους δρόμους του Παρισιού με την αδελφική της φίλη Simone Verteaut. Τα οικονομικά της ήταν σε άθλια κατάσταση, καθώς τα χρήματά της δεν έφταναν ούτε για τη θέρμανση και το ενοίκιο του δωματίου της. Παρόλα αυτά, ύστερα από σφοδρό έρωτα με ένα “delivery boy”, τον Louis Dupont, θα μείνει έγκυος και θα γεννήσει τη Marcelle, ένα κοριτσάκι το οποίο θα πεθάνει στα δεύτερα γενέθλιά του από μηνιγγίτιδα. Το πρώτο πολύ μεγάλο χτύπημα είχε έρθει. Κάπου στο δρόμο θα την ακούσει ο «σωτήρας» της κυριολεκτικά, ο Louis Lerlé, ιδιοκτήτης night club και γνωστός παραγωγός της εποχής. Θα σαγνενυτεί –όπως και όλος ο πληθνής αργότερα– από τη μοναδική της φωνή και θα τη συστήσει στην πόλη του φωτός. Αυτός ήταν και ο μέντοράς της, ονομάζοντάς την Le moim piaf –το μικρό σπουργίτι– λόγω του ότι ήταν πολύ μικροκαμωμένη, μόλις 1,47. Γρήγορα θα κάνει όνομα, αλλά η δολοφονία του λατρεμένου «μπαμπά Lerlé», όπως τον αποκαλούσε, το 1936 είναι ένα ακόμα πολύ μεγάλο χτύπημα που γίνεται μεγαλύτερο καθώς συλλαμβάνεται ως νούμερο 1 ύποπτη για τη δολοφονία του, λόγω των σχέσεων που διατηρούσε με τον υπό-

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF... Η ÉDITH PIAF ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΝΑΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

του Δημήτρη Βόγλη

κοσμο και της προσωπικής της ερωτικής σχέσης με ένα νταβατζή στον οποίο πήγαινε καθημερινά χρήματα. Θα αθωωθεί, αλλά η φήμη της θα σπληνωθεί επικίνδυνα. Λόγω του μεγάλου της ταλέντου θα σκαρφαλώσει γρήγορα στην κορυφή, αλλά η δυστυχία θα συνεχίσει να είναι πιστός της σύντροφος. Το 1944 θα ανακαλύψει τον Yves Montand, θα ερωτευθούν και μόλις τον κάνει διάσπμο θα την εγκαταλείψει. Δεν μπορούσε να βρει την ευτυχία που απεγνωσμένα ζητούσε, αν και ήταν ήδη η πιο διάσημη τραγουδίστρια του κόσμου. Στα τέλη του 40 όλα δείχνουν να αλληλίζουν, καθώς γνωρίζει το μεγαλύτερο έρωτα της ζωής της με τον διάσπμο πυγμάχο Marcel (το ίδιο όνομα με την κόρη της) Cerdan και όλα δείχνουν επιτέλους φυσιολογικά. Το 1949 θα έρθει ένα ακόμα μεγάλο χτύπημα, καθώς ο αγαπημένος της θα σκοτωθεί σε αεροπορικό δυστύχημα... Το 1951 θα έχει ένα σοβαρό τροχαίο όπου η ούτως ή άλλως εύθραυστη υγεία της θα επιδεινωθεί ακόμα περισσότερο. Στο νοσοκομείο οι γιατροί θα της παρέχουν μορφίνη για να ξεπεράσει τους πόνους και γρήγορα θα χάσει σε αυτή, που θα την καλωσορίσει στον κόσμο των ναρκωτικών. Μέχρι και τον θάνατό της στις 11 Οκτωβρίου 1963 δεν γνώρισε χαρές. Ήδη όταν ξεπέρασε τα 30 φαινόταν κατά πολύ μεγαλύτερη και πέθανε μόνο 47 (πραγματικά έδειχνε 70 χρονών). Όμως ο τρόπος που έζησε και όλα αυτά που πέρασε την έκαναν να εξωτερικεύσει καλλιτε-

χνικά τον εσωτερικό της κόσμο με τα θλιμμένα –αριστουργήματα– τραγούδια της και τη σπαρραχτική της φωνή. Η καλλιτεχνική έμπνευση και δημιουργία είναι σίγουρα προσωπικά βιώματα και καταστάσεις που βρίσκουν λυτρωτική έξοδο μέσω της τέχνης. Τι θα ήταν η Édith Piaf αν είχε μια φυσιολογική ζωή και μεγάλωνε όπως ένα παιδί με μπαμπά, μαμά, θάληωρή, χρήματα και όλο γενικά το σετάκι; Ίσως τίποτα, ίσως και να γινόταν γνωστή λόγω φωνής, αλλά για ποιον πόνο να τραγουδήσει αν δεν τον έχει βιώσει; Πιθανότατα να ήταν μια Ginger Rodgers, κάτι σε Andrew Sisters, Carmen Miranda –δεν είναι κακές αυτές αλλά Édith Piaf δεν είναι σίγουρα. Ουδενμία σύγκριση! Η ιστορία της τέχνης είναι γεμάτη από καταθλιπτικούς δημιουργούς ή ανθρώπους που έχουν περάσει πολύ δύσκολες καταστάσεις. Από πού να αρχίσεις: Serge Gainsbourg, Johnny Cash, Jacques Brel, Chet Baker, Ian Curtis, Kurt Cobain, Daniel Treacy, Tom Waits και πολλοί που μου διαφεύγουν. Η Édith Piaf έχει ερμηνεύσει κάποια από τα καλύτερα τραγούδια όλων των εποχών –και πολλὰ τα συνέθετε μόνη της! La vie en Rose, Padam Padam, Milord, Mon légionnaire, L' accordéoniste και δεκάδες άλλα. Όταν της πρότειναν να τραγουδήσει το Non, je ne regrette rien (δεν μετανιώνω για τίποτα), κλαίγοντας έηγε ότι αυτό το τραγούδι είμαι εγώ, είναι η ζωή μου!

MADE OF JAPAN

Onitsuka
Tiger

TELEVISION PERSONALITIES

Part Time Anarchist

Το έλεγε για καιρό και τελικά το έκανε ο Daniel Treacy, εκπληρώνοντας την εδώ και πολλά χρόνια επιθυμία των ανθρώπων της ισπανικής δισκογραφικής Elefant Records, οι οποίοι διακαώς επιζητούσαν να συμπεριλάβουν στην πλούσια δισκογραφία τους έστω και ένα single των θρυλικών Television Personalities. Το The good anarchist κυκλοφορεί μόνο σε 7" και περιλαμβάνει 2 νέα θαυμάσια τραγούδια, το ομώνυμο, όπου τους στίχους έχει γράψει μια κοπέλα από την Σουηδία, η Johanna Lundstrom, η οποία κάνει και τα φωνητικά (ο Daniel Treacy παίζει μόνο κιθάρα), και το She's always been there for me, ένα κλασικό τραγούδι Personalities, με φωνητικά Treacy. Το The good anarchist θα βρίσκεται και στο επερχόμενο άλμπουμ των Television Personalities σε μια εκτέλεση με τη φωνή, αλλά και κάποιους επιπλέον στίχους του Daniel Treacy.

www.televisionpersonalities.co.uk

LOS CAMPESINOS

10 στα 10!

Όπως και ένα σωρό άλλα γκρουπ στις μέρες μας, έτσι και οι Los Campesinos ξεκίνησαν τον βίο τους ακριβώς πριν 2 χρόνια εκμεταλλευόμενοι τις ίσες ευκαιρίες που μπορεί να δώσει σε κάθε φιλόδο-

ξο καλλιτέχνη και γκρουπ το myspace. Για κάποιο λόγο αυτά τα παιδιά από το Cardiff τα συμπαθώ ιδιαίτερα! Ίσως είναι το απίθανο, ενθουσιώδες, χορευτικό, κεφάλι ντεμπούτο άλμπουμ τους Broken Heartbeats Sound Like, ίσως η ομοιότητά τους με ένα από τα αγαπημένα μου pop γκρουπ των 90s, τους Comet Gain ή ακόμη και το The International Tweexcore Underground ep, στο οποίο εκτός από τη δισκευή του Police Story των Black Flag υπάρχει και μια πανέμορφη εκτέλεση στο C is the Heavenly Option των Heavenly με τη συμμετοχή του Calvin Johnson (K Records, Beat Happening) στα φωνητικά! Ό,τι και να είναι, οι Los Campesinos απλά... σκίζουν!!

www.loscampesinos.com

THESE NEW PURITANS

Μέσα στη μόδα...

Προερχόμενοι από το Southend, μια μικρή πόλη μερικές δεκάδες χιλιόμετρα ανατολικά του Λονδίνου, οι These New Puritans πήραν το όνομά τους από το τραγούδι New Puritan των Fall, αν και τα ακούσματά τους είναι περισσότερο ηλεκτρονικά και μάλιστα δεν διστάζουν να δηλώσουν ιδιαίτερα επηρεασμένοι από τους Wu Tang Clan. Έχουν δουλέψει μαζί με τους Long Blondes, τους Klaxons και τους Horrors και στις «μεγάλες» τους στιγμές, εκτός της συμμετοχής τους σε συλλογή του NME με τα ανερχόμενα New Rave γκρουπ, έχουν συνεργαστεί με τον οίκο μόδας Dior, για τον οποίο έγραψαν το soundtrack μιας επίδειξης, ένα ιδιαίτερο low-fi 12λεπτο τραγούδι, με τίτλο Navigate-Navigate, έντονο beat και δυνατή παραμόρφωση στην κιθάρα, το οποίο κυκλοφόρησαν και σε 12" single. Μια μικρότερη εκτέλεσή του βρίσκεται και στο πρώτο ολοκαίνουριο άλμπουμ τους, Beat Pyramid, το οποίο είναι ένα εξάισιο, μοναδικό μπέρδεμα indie και πειραματικής ηλεκτρονικής μουσικής.

www.thesenewpuritans.com

AN ORANGE END

www.myspace.com/anorangeend

Μεταξύ Αθήνας, Πάτρας και Τρίπολης και με ήχο που προδίδει εν μέρει την καταγωγή τους (βλέπε Raining Pleasure), οι An Orange End, οι όποιοι μεταξύ άλλων είχαν διαπρέψει και στο Coca Cola Soundwave, φαίνεται να το κατέχουν το αντικείμενο! Για ρίξτε μια ματιά!!

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

THE MODEL SPY

I know where they live!

Το αυθεντικότερο ελληνικό pure pop γκρουπ, με επιρροές από Sarah records και Smiths και όνομα υιοθετημένο από τραγούδι των Cinerama, οι The Model Spy μέχρι σήμερα, εκτός από τις εξαιρετικές ζωντανές εμφανίσεις τους έχουν κυκλοφορήσει και 2 ep με πιο πρόσφατο το double a side

dNA/dNA the bossa way. Το Assassin Romantique είναι το πιο γνωστό και ίσως το καλύτερο τραγούδι τους, και βρίσκεται στη συλλογή που κυκλοφόρησε μαζί με το DVD The Approaching of the Hour το φθινόπωρο που μας πέρασε (ρίξτε μια ματιά στο προηγούμενο τεύχος όπου υπάρχει σχετικό άρθρο για την εν λόγω κυκλοφορία). Η τελευταία δουλειά των The Model Spy έχει να κάνει με την εξαιρετική δισκευή του I Know Where Syd Barrett Lives των Television Personalities, το οποίο βρίσκεται στο Tribute to Television Personalities vol.3 που κυκλοφορεί αυτό το μήνα από την канаδική εταιρία TBM. Όσο για το μέλλον, αυτή τη στιγμή βρίσκονται στο στούντιο της Sonic Playground όπου ετοιμάζουν το υλικό για το ντεμπούτο άλμπουμ τους!

www.myspace.com/themodelspy

INDIE LABELS

DON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH!

του Νίκου Λιάσκα

CAFF RECORDS

Η Caff records, ένα ανεξάρτητο D.I.Y. label, ιδρύθηκε το 1989 από τον **Bob Stanley** των **Saint Etienne** και έως το 1992 κυκλοφόρησε συνολικά δεκαεπτά σινγκλς και πέντε φανζίνς. Το σκεπτικό της εταιρείας ήταν να δουν το φως της ημέρας κάποια κομμάτια από demos outtakes κτλ από άσημα και διάσημα συγκροτήματα, που πιθανόν να έμεναν σε κάποιο συρτάρι ακυκλοφόρητα. Κάθε κυκλοφορία ήταν σε περιορισμένη έκδοση των 500 αντιτύπων, γεγονός που καθιστά τους δίσκους αρκετά δυσεύρετους.

Πριν κυκλοφορήσει το πρώτο επτάιντσο, το οποίο ήταν flexi με δύο συγκροτήματα, τους **East Village** και τους **Cathal Coughlan** και ήταν περιεχόμενο στο φανζίν **Honey Hunt**, είχαν προηγηθεί τρία φανζίνς με τίτλους **caff**, **caff 2** και **caff 3** αντίστοιχα. Ακολούθησε το επτάιντσο των **Field Mice** με τα κομμάτια "I can see myself alone for ever" και "Everything about you", που στην ουσία ήταν δύο συνθέσεις που δεν χώρεσαν στο πρώτο άλμπουμ Snowball που κυκλοφόρησε από τη Sarah records. Στη συνέχεια έχουμε τους δίσκους των **Phill Wilson** των June Brides με τίτλο "Better days" και των **Close Lobsters** με τίτλο "Just too bloody stupid", δύο κλασσικές C86 κυκλοφορίες. Ο κωδικός CAFF 5 ανήκει στους αγαπημένους μας **Television Personalities**. Ο δίσκος περιέχει δύο συνθέσεις ηχογραφημένες στην κουζίνα του Jowe Head, μπασίστα των Tvps, το "I still believe in Magic" που πρωτοπαίχτηκε στο session του Andy Kersaw και το "Respectable", το οποίο είναι δισκευή στο κλασικό κομμάτι των Mel and Kim. Από την παρέα των Tvps είναι και το CAFF 13, ένα split single γνωστό με τον τίτλο "The Mods are back", στο οποίο συμ-

τέχουν οι **Biff Bang Pow** με το κομμάτι "Sleep" και οι **Times** με το "Extase".

Εκτός από τους Field Mice, άλλα δύο κλασικά συγκροτήματα της Sarah κυκλοφόρησαν δίσκο στην Caff, οι **Another Sunny Day** και οι **Orchids**. Οι Another Sunny Day στο CAFF 7 διασκευάζουν το "Genetic Engineering" των O.M.D. και το "Killburn Towers" των Bee Gees. Διασκευές περιέχει και η επόμενη κυκλοφορία των **Galaxy 500** με το κομμάτι των Beatles "Rain" και το "Don't let our youth go to waste" του Jonathan Richman.

Στον κατάλογο της εταιρείας συμπεριλαμβάνονται και οι κυκλοφορίες των **Buffalo Tom** από τη Βοστώνη, των **Bitch Magnet** από το Οχάιο, καθώς και των Βρετανών **The Claim**, **World of Twist**, **Razorcuts** και **Lillac Time**.

Οι κυκλοφορίες για τις οποίες είναι γνωστή η Caff είναι οι δύο επόμενες:

- CAFF 15 από τους **Manic Street Preachers**, με τα κομμάτια "New Art Riot" και "Repeat After Me" από την πρώιμη περίοδο του συγκροτήματος. Ο δίσκος είναι κυρίως γνωστός με τον τίτλο "Feminine is Beautiful".
  - CAFF 17 των **Pulp**, με τρεις συνθέσεις. Μια live εκτέλεση του "My legendary girlfriend", το κομμάτι "Back in L.A." του 1985 και μια post punk σύνθεση από demo του 1982 με τίτλο "Sicky Green".
- Ας ελπίσουμε κάποια στιγμή ο κύριος Bob Stanley να αξιωθεί να κυκλοφορήσει κάποια συλλογή με όλες τις κυκλοφορίες της Caff μαζεμένες, για να μην ψάχνουμε τα ορίτζιναλ και χάνουμε περιουσίες. Ευκαιρία να του το πει κάποιος, μια και οι Saint Etienne έρχονται για συναυλίες στην Αθήνα αρχές Φλεβάρη, αν δεν κάνω λάθος.

Περισσότερες πληροφορίες στις διευθύνσεις:
http://saintetienne.netfirms.com/caff1.html
http://en.wikipedia.org/wiki/Caff_Records

Rushhour Recordstore

του Paul Bennett

Δέκα χρόνια πριν, περπατώντας ανυποψίαστος στο Άμστερνταμ, μπορεί και να έπεφτες πάνω στη δημιουργία μιας μουσικής σκηνής... Στο υπόγειο του Housewives On Fire υπήρχαν διασκορπισμένοι κάποιοι καθοδιαλεγμένοι, δυσεύρετοι δίσκοι, κυρίως από το Σικάγο και το Ντι-τρόιτ, σκηνές οι οποίες δεν εκπροσωπούνταν έως τότε στην πόλη (εκεί αγόρασα κάπως καθυστερημένα και το ‘Relics’ LP μου). Δέκα χρόνια αργότερα, λίγα μέτρα πιο κάτω, θα βρεις το Rush Hour, ένα δισκοπωλείο που έχει γίνει εστία συνάντησης για τους όλους τους ανοιχτόμυαλους DJs, παραγωγούς και μουσικόφιλους του Άμστερνταμ, ενώ είναι σεβαστό στους αγοραστές δίσκων παγκοσμίως. Το Rush Hour δεν παραπέμπει μόνο σε καλλιτέχνες όπως οι Aardvarck, Carl Craig, και Beat Dimensions (μεταξύ άλλων), αλλά παρέχει συνεχώς στο Άμστερνταμ μια σειρά από club nights και live events, παρέχει διέξοδο σε ανεξάρτητες δισκογραφικές εταιρίες, όπως οι Delsin και Archive, μέσω της διανομής τους και εξαιτίας των artworks των εξωφύλλων της δισκογραφικής πλέον του Rush Hour, έμαθα για σχεδιαστές όπως οι Delta, Machine και Parra. Ο Christiaan Macdonald και ο Antal Heitlager είναι υπεύθυνοι για αυτή την κινητήρια δύναμη, για να δούμε, θα μπορέσω να πάρω κάποιες επαγγελματικές συμβουλές για το καινούργιο μου μαγαζί με σουβενίρ;

Πότε συνειδητοποιήσατε ότι το Rush Hour θα γινόταν κάτι παραπάνω από δισκοπωλείο και ποια ήταν τα πρώτα σας βήματα προς νέες κατευθύνσεις;
Νομίζω τότε που συνειδητοποιήσαμε ότι το μαγαζί γινόταν μέρος συνάντησης όχι μόνο για μουσικόφιλους και DJs, αλλά και για party promoters, παραγωγούς και ιδιοκτήτες δισκογραφικών. Μέσω του μαγαζιού ήρθαμε σε επαφή με αυτό τον κόσμο, οργανώσαμε πάρτυ, ξεκινήσαμε τη δισκογραφική, αλλά και τον κλάδο της διανομής.

Στα 90s το Άμστερνταμ ήταν μια πόλη στην οποία κυριαρχούσε η “hard dance”, ενώ από τότε που άνοιξε το Rush Hour έγινε μια εκλεκτική στροφή από κάποιους DJs, κοντά στη δικιά σας αισθητική. Πόσο εύκολη ήταν αυτή η αλλαγή;
Ξεκινήσαμε το μαγαζί επειδή θέλαμε μια αλλαγή. Νιώσαμε πως η μουσική που μας άρεσε δεν αντιπροσωπευόταν αρκετά έως τότε. Όταν ανοίξαμε τις πόρτες μας, και παρουσιάσαμε αυτό που μας άρεσε,

υπήρξε και άλλος κόσμος που ένιωσε το ίδιο, έτσι η δημιουργία μιας καινούριας μουσικής σκηνής ήταν φυσική συνέπεια. Βέβαια, στην αρχή το μαγαζί ήταν κυρίως προσανατολισμένο σε Detroit techno και Chicago house. Όταν διευρύναμε τους μουσικούς μας ορίζοντες, αυτό είχε αντανάκλαση και στο μαγαζί. Η συλλογή μας επεκτάθηκε, και αφορούσε πλέον σε ένα μεγαλύτερο κοινό. Τα παιδιά του hip hop για παράδειγμα, άρχισαν να αγοράζουν δίσκους του Moodymann...

Έχω διαβάσει το «Γεύση από Άμστερνταμ», πώς δημιουργήθηκε ο «ξεχαρβαλωμένος» club ήχος του Άμστερνταμ;
Ο «ξεχαρβαλωμένος» club ήχος του Άμστερνταμ; Δεν ήξερα καν ότι υπήρχε κάτι τέτοιο ;) Νομίζω πως το Άμστερνταμ πάντα είχε έναν πλούσιο club ήχο, ειδικά στα τέλη του ‘80 και αρχές του ‘90, με πολύ καλό πειρατικό ραδιόφωνο, φοβερά clubs και πρωτοποριακούς DJs. Απλά, στα μέσα της δεκαετίας του 90, η dance μουσική έγινε πολύ εμπορική, και η «cheesy» house και η trance άρχισαν να κυριαρχούν στα «εμπορικά κλαμπ». Όταν μπήκαμε στη σκηνή, νομίζω πως ξεκίνησε μια αντίδραση, ο κόσμος άρχισε να οργανώνει μικρά πάρτι πάλλι. Μετά από μερικά χρόνια, διάφορα είδη και σκηνές συνυερέθηκαν και μετατράπηκαν. Τα παιδιά και οι DJs του hip hop, (acid) jazz, house, techno και alternative άρχισαν να παίζουν όλα τα είδη ανακατεμένα, και έτσι είχαμε έναν ποικιλόμορφο ήχο για λίγο. Νομίζω αυτό έχει ξεθωριάσει λίγο τώρα, αλλά υπάρχει ακόμα.

Ποια είναι η ανάμειξή σας με την Kindred Spirits και πώς διαφέρει αυτή η δισκογραφική από το Rush Hour;
Το Rush Hour ξεκίνησε σαν δισκογραφική μαζί με τον KC The Funkaholic of Paradiso. Ήταν, και είναι ακόμα, ο προγραμματιστής αυτού του club. Ήρθε στο μαγαζί περίπου ένα χρόνο αφού είχαμε ανοίξει, και του άρεσε η γενική αύρα. Σύντομα αποκτήσαμε και δικιά μας βραδιά στο club, το Paradisco2000, που κράτησε για 8 χρόνια. Όταν ο KC δεν μπορούσε να βρει δισκογραφική για να κυκλοφορήσει τον δίσκο-φόρο τιμής στον Sun Ra, αποφασίσαμε να το αναλάβουμε εμείς. Έτσι μια νέα συνεργασία γεννήθηκε. Προσπαθούμε να χρησιμοποιούμε κάθε δισκογραφική για τον δικό της ήχο. Η Kindred Spirits είναι για deep jazz και soul, νέες εκδόσεις και επανεκδόσεις. Η Rush Hour είναι για ηλεκτρονική μουσική.

Η δισκογραφική Angst records είναι επίσης μια νέα κατεύθυνση για σας. Τι μπορούμε να περιμένουμε;
Αυτή η δισκογραφική έχει κυκλοφορήσει δυο punk rock συγκροτήματα, το ένα πιο παραδοσιακό και το άλλο πιο punk techno. Καμία δραστηριότητα εκτός των Κάτω Χωρών, αν και αυτό μπορεί να αλλάξει. Μια νέα κατεύθυνση μπορεί να προκύψει προς έκπληξη του κοινού, αλλά θα είναι απλά μια λογική εξέλιξη, κατευθυνόμενη από την αναζήτηση της «καινούργιας» μουσικής. Πιθανότατα να καταλήξουμε σε avant-garde κυκλοφορίες στα γεράματά μας.

Τι να περιμένουμε στο μέλλον από τη Rush Hour;
Καλή μουσική!

THEY ARE NOT A ROCK B(R)AND!

του Μηνά Μνητσά

Τί συμβαίνει όταν είσαι νέος και ταυτόχρονα υπερβολικά ανοήγη στη βιομηχανία ρούχου; Καταστρέφεις ή απλά διαπρέπεις. Οι σχεδιαστές της φίρμας Rodnik είναι αυτή τη στιγμή αναμφίβολα δύο από τα πιο hot και πολυσυζητημένα ονόματα που υπάρχουν στην παγκόσμια μόδα. Δύο φίλοι από τη Σκωτία, ο **Richard Ascott** και ο **Philip Coldbert** ήταν, που μελετούσαν φιλοσοφία και ιστορία της τέχνης στο πανεπιστήμιο του St Andrews, όταν βρέθηκαν στη Ρωσία κάνοντας μια έρευνα κι έπεσαν στη Μόσχα πάνω σε ένα μαγαζί για παραμύθια, ονόματι **Rodnik** -στα ρωσικά σημαίνει πηγή- που το είχε ανοίξει μια Ρωσίδα πριγκίπισσα το 1904, η Maria Tenesheva μαζί με τον καλλιτέχνη Sergei Maliutin. Εμπνεύστηκαν από Ρώσους καλλιτέχνες και δημιουργούς μόδας κι αποφάσισαν να ασχοληθούν με τη μόδα, διοχετεύοντας και εκεί

τις ιδέες και τις εμπνεύσεις τους. Ξεκίνησαν επεμβαίνοντας αμυδρά σε παραδοσιακά ρωσικά κασκόλ, τα Pookh, φτιαγμένα από δέρμα κασίκας των ρωσικών βουνών, τα οποία πήραν μαζί τους στο Λονδίνο και αφ' ης στιγμής τοποθετήθηκε πάνω τους το λογότυπο Rodnik έγιναν αμέσως object of desire, σύμφωνα με τα εγκυρότερα έντυπα μόδας. Το κατάστημα Browns του Λονδίνου τα λάτρεψε κι αφ' ης στιγμής τα διέθεσε, έκανε τρελές πωλήσεις. Άρχισαν έτσι οι Rodnik να φτιάχνουν ρούχα από το 2003, ωστόσο η πρώτη τους ολοκληρωμένη συλλογή έγινε για το καλοκαίρι του 2006, οπότε και είχαν ήδη μεταβεί στη Νέα Υόρκη γι' αυτό. Τότε παραβρέθηκαν επίσης σε μια πολύ μεγάλη εκδήλωση, το "Anglomania gala" που διοργάνωσε το Costume Institute. Το πολύ απαιτητικό κοινό της βραδιάς εκείνης γοητεύτηκε από μια δημιουργία των Σκοτσέζων σχεδιαστών που

ήταν ζωγραφισμένη στο χέρι. Το φθινόπωρο του 2006 συμμετείχαν επίσης στη συλλογή του πασίγνωστου νεοϋορκέζικου καταστήματος ειδών σπιτιού John Derian. Το 2007 κέρδισαν από το British Fashion Council το New Generation Sponsorship για να παρουσιάσουν τη συλλογή τους μέσα στα πλαίσια της βρετανικής εβδομάδας μόδας, η οποία τους υποδέχθηκε με έντονο ενδιαφέρον στη Smithfield Market. Οι συλλογές τους δεν έχουν άμεσες αναφορές σε στιλ και αισθητική περασμένων δεκαετιών, το μόνο που ίσως μπορεί να ειπωθεί είναι ότι αποπνέουν έναν Old World ρομαντισμό. Τα ρούχα Rodnik έχουν επιρροές από την προ-επαναστατική Ρωσία, ειδικά όμως καθαρά από μια σύγχρονη οπτική και αισθητική. Τα ρευστά φορέματά τους έχουν ως τώρα κατά κύριο λόγο προσελκύσει το εντονότερο ενδιαφέρον, ενώ για το ερχό-

μενο καλοκαίρι έδωσαν έμφαση σε πολύ θηλυκά μίνι γυναικεία φορέματα. Αυτοβιογραφικά prints υπάρχουν σχεδόν πάντα σε μέρος της συλλογής τους, οι οποίες αν και σοφιστικές, είναι απόλυτα φορέσιμες και πολύ «γυναικείες». Επιμένουν να δημιουργούν δίνοντας την εντύπωση ότι είναι ερασιτέχνες της μόδας κι ότι δεν παράγουν μόδα, παρά μόνο ιδέες, αλλά αυτό με έναν περίεργο τρόπο γοητεύει τους πάντες. Έχουν δείξει ως τώρα τις δημιουργίες τους και στην εβδομάδα μόδας του Παρισιού, ενώ τα ρούχα τους διανέμονται αυτή τη στιγμή σε διάσημα καταστήματα, όπως το Corso Uomo του Μιλάνου, στο Barney's και το Blue Tree της Νέας Υόρκης, το Maxfield του Los Angeles και το Browns του Λονδίνου. Περιοδικά έντυπα παγκόσμιας εμβέλειας και prestige, όπως η βρετανική, η γαλλική και η ρωσική Vogue, το Tatler, το

W γράφουν μόνο διθύραμβους για το σχεδιαστικό δίδυμο των Richard και Philip, δύο χρόνια μετά το πρώτο επίσημο launch των προϊόντων τους. Έχουν χαρακτηριστεί ως «οι Victor and Rolf της Βρετανίας», αλλά το μόνο σίγουρο είναι ότι οι Richard και Philip έχουν πολύ μεγαλύτερο εύρος και προοπτικές δημιουργικότητας από ό,τι οι Βέλγοι συνάδελφοί τους. Η πριγκίπισσα Ράνια της Ιορδανίας παραγγέλλει ρούχα τους. Το ίδιο και οι Scarlett Johansson και Lilly Cole. Η Sienna Miller έχει ήδη εμφανιστεί στο κόκκινο χαλί με ένα φόρεμα Rodnik συνοδευόμενη από τους ίδιους. Εκείνο όμως που είναι το πιο αξιοσημείωτο όλων είναι ότι ο Richard κι ο Philip είναι η νέα αγαπημένη εμμονή του Karl Lagerfeld. Όπως σε όλους τους χώρους, έτσι και στη μόδα η στήριξη και το promo από ένα guru

του χώρου με πολύ μεγάλη επιρροή και παγκόσμιο status είναι το πιο ισχυρό χαρτί για την επιτυχία. Το ότι ο Lagerfeld, που πάρα πολύ δύσκολα εκφράζει την εκτίμησή του για συναδέλφους του, τους φωτογραφίζει ο ίδιος στις απειροελάχιστες δημόσιες εμφανίσεις που έχουν πραγματοποιήσει, όπως και το ότι σε μια πρόσφατη καμπάνια της Chanel χρησιμοποίησε δύο Rodnik κασκόλ, κάθε άλλο παρά αμελητέο είναι. Την τελευταία φορά που είχε εκφράσει ανοιχτά τη στήριξη και τον θαυμασμό του για ένα δημιουργό ήταν για λογαριασμό του τότε νεοφερμένου Γερμανού Hedi Slimane, επικεφαλής στον οίκο Dior. Ο Slimane αυτή τη στιγμή τέσσερα χρόνια μετά, έχοντας αποχωρήσει από τον Dior, ετοιμάζει το δικό του ομώνυμο brand και θεωρείται από τους πλέον καταξιωμένους σχεδιαστές, έχοντας δώσει νέα πνοή στην ανδρική ένδυση παγκοσμίως.

Μέσα σε όλα αυτά, οι Richard και Philip αρνούνται πεισματικά να κάνουν δημόσιες σχέσεις, δεν δίνουν συνεντεύξεις κι ασχολούνται με τη μίνι παγκόσμια περιοδεία του μουσικού συγκροτήματός τους που θα πραγματοποιηθεί από τον επόμενο Σεπτέμβριο. "We are not a rock b(r)and" με σκοπό να παίξουν τις μουσικές τους σε επιλεγμένα σημεία ανά τον κόσμο, όπου μπορεί κανείς να βρει τη συλλογή των ρούχων τους. Όσον αφορά στα δημιουργικά τους πλάνα, την επόμενη σεζόν το σχεδιαστικό δίδυμο των Rodnik θα κυκλοφορήσει τη Vintage Reindeer bag, χρησιμοποιώντας ρωσικό δέρμα reindeer διακοσίων ετών. Αν δει κανείς τις πωλήσεις των χειροποίητων κασκόλ Rodnik, που από το 2003 που πρωτοκυκλοφόρησαν μέχρι σήμερα γίνονται ανάρπαστα παρά την πολύ υψηλή τιμή τους, μπορεί να προβλέψει τι θα γίνει

με τις πολυαναμενόμενες τσάντες των Βρετανών δημιουργών... Κάθε νέος σχεδιαστής στο πάνθεον της μόδας ξεκινάει συνήθως δειλά τα τελευταία χρόνια, αναμειγνύοντας τάσεις κι επιρροές, επιλογή που τις περισσότερες φορές σε πρώτο στάδιο προσελκύει το αγοραστικό ενδιαφέρον. Με λίγη τύχη, περισσότερο timing και ακόμα περισσότερο ταλέντο κάποιοι από αυτούς καταφέρνουν να εδραιωθούν, αν και στη βιομηχανία αυτή με την υπερπληθώρα των νέων εισόδων κάθε σεζόν, τίποτα δεν είναι σίγουρο και σταθερό. Οι Rodnik δεν μπόρεσαν σε καμία από τις παραπάνω διαδικασίες, ίσως γιατί απλά έχουν καταστρώσει πολύ έξυπνο προωπηκό τους marketing που βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στο ότι είναι ακριβοθώρητοι. Ίσως όμως και γιατί είναι μετά από καιρό η πιο genius παρουσία στο χώρο της μόδας.

Οι Richard και Philip αρνούνται πεισματικά να κάνουν δημόσιες σχέσεις, δεν δίνουν συνεντεύξεις κι ασχολούνται με τη μίνι παγκόσμια περιοδεία του μουσικού συγκροτήματός τους που θα πραγματοποιηθεί από τον επόμενο Σεπτέμβριο.

MISTAKE..?

I know you don't feel so bad
when we are regarded as lovers.

words/illustration: Asako Masunouchi
(www.asako-masunouchi.com)

Boy
Μηθούζα: WESC, Prime Timers
Jeans: Freesoul, Prime Timers
Παπούτσια: Timberland

Girl
Μηθούζα: Who's That Girl, Oh! My Ark
Φουλάρι: Codelo, Shop
Jeans: Pepe Jeans, Shop
Μποτάκι: Poetic Licence, Master

BOX

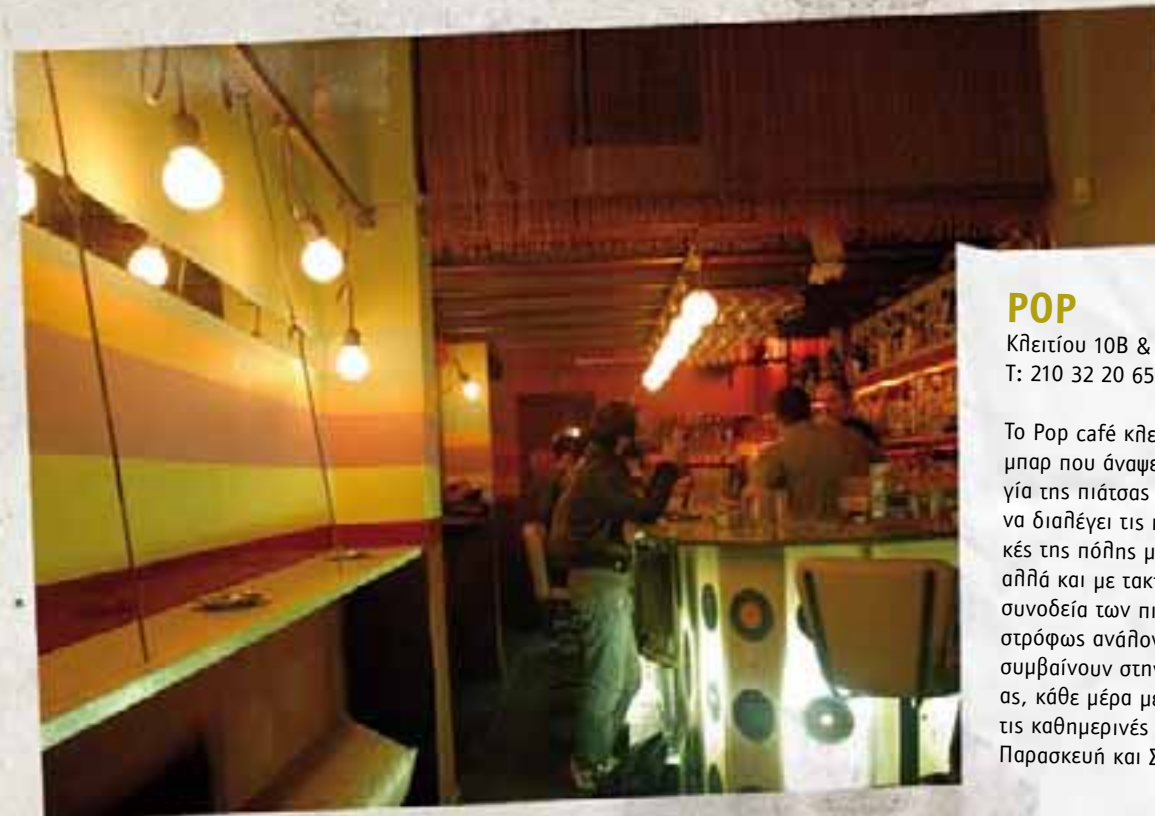
Κωλέττη 4, Εξάρχεια
T: 210 38 47 597

Υπάρχουν παραπάνω από ένας λόγοι για να επισκεφθείς το λιλιπούτειο μπαρ στην περιοχή των Εξαρχείων. Βασικά συστατικά που συνθέτουν την προσιτή ατμόσφαιρα που καταφέρνει να διατηρεί το Box είναι σίγουρα οι ψαγμένες μουσικές από jazz μέχρι blues και funk, το υπερενημερωμένο bar, αλλά και τα ζεστά χρώματα που έχουν χρησιμοποιηθεί, με αποτέλεσμα να σε κρατάνε στο χώρο. Εκτός των άλλων, στο Box φιλοξενούνται κατά περιόδους και εκθέσεις νέων καλλιτεχνών, με πιο πρόσφατη αυτή του Σπύρου Αντωνίου με τίτλο «Σκοτεινές Φιγούρες».

SOUL

Ευριπίδου 65, Ψυρρή
T: 210 33 10 907

Ένα από τα πιο πρωτοποριακά μαγαζιά της Αθήνας που στην ουσία 5 χρόνια πριν μας σύστησε σε έναν καινούργιο τρόπο διασκέδασης, ανακαινίστηκε φέτος κρατώντας και πάλι τα νήια στο χώρο του. Με επιρροές από τα 60' και τα 70', πολλές μοντέρνες προσθήκες, αλλά και ανανεωμένο μενού με Ταϊλανδέζικα πιάτα, δημιουργήθηκε στο χώρο του Soul Kitchen ένας φιλόξενος και ζεστός χώρος στον οποίο όμως δεν χάνεις την επαφή με το εξωτερικό, αφού οι τοίχοι αλλά και η οροφή είναι φτιαγμένα από γυαλί. Στους υπόλοιπους χώρους, Soul Bar και Soul Stereo, το focus γίνεται στη μουσική με πολλούς DJs αλλά και live βραδιές, όλα αντιμετωπισμένα κάτω από ένα εκλεκτικό πρίσμα. Inside tip: Οι θεατρικές παραστάσεις στο Soul Stereo κάθε Δευτέρα και Τρίτη στις 21:00.

POP

Κλειτίου 10B & Ευαγγελιστρίας, Κέντρο
T: 210 32 20 650

Το Pop café κλείνει φέτος επτά χρόνια ζωής. Το μπαρ που άναψε το πράσινο φως για τη δημιουργία της πιάτσας στο ιστορικό κέντρο, εξακολουθεί να διαλέγει τις καλύτερες, εναλλακτικές μουσικές της πόλης με έμφαση στη σύγχρονη σκηνή, αλλά και με τακτικά νοσταλγικά flash back, με τη συνοδεία των πιο λαχταριστών cocktails, αντιστρόφως ανάλογων με το μέγεθός του. Όλα αυτά συμβαίνουν στην Κλειτίου 10B και Ευαγγελιστρίας, κάθε μέρα μετά τις 17:00 και μέχρι τις 03:00 τις καθημερινές και από τις 17:00 μέχρι τις 05:00 Παρασκευή και Σάββατο.

ΨΥΡΡΑ

Μιαούλη 19, Ψυρρή
T: 210 32 44 046

Το πρώτο ρακομελάνικο του Ψυρρή, αλλά και το πιο χαρακτηριστικό spot της περιοχής, η σειθαλής Ψύρρα έχει σερβίρει τα τελευταία 6 χρόνια όλη την Αθήνα. Σε μια χαλαρή ατμόσφαιρα «ντισκοκαφενείου» καθημερινά και κατά τη διάρκεια της ημέρας θα μπορέσεις να δροσιστείς με κάτι γρήγορο χαζεύοντας την πρεμία της περιοχής ή και να το αντιμετωπίσεις ως σημείο προορισμού τα βράδια, όπου τα πράγματα γίνονται πιο δραστήρια με την περαντζάδα του Ψυρρή. Το κλίμα είναι οικογενειακό, η Σοφία, ο Γιάννης, η Βεργίνα, ο Αντώνης και η Αγάπη θα σε αντιμετωπίσουν σαν δικό τους άνθρωπο, ενώ το soundtrack περιλαμβάνει από reggae, r'n'b, και indie έως electro, latin και brazilian.

PLS DON'T FLATLINE ON ME....*

της Νάντιας Αργυροπούλου

art./32

* παρακαλώ, μη μου ξεραθείτε.....
(από τον τηλεοπτικό Superman και όχι μόνο)

Το hotel paradies χρόνισε. Σβήνει κεράκι, αποχαιρετά το 7 και χαιρετά το 8 με την εξής κρίσιμη ερώτηση: Ενόψει των πολιτι(στι)κών εξελίξεων ήταν προφητικό το, δημιουργηθέν και κατασχεθέν εντός του 7, έργο της Εύας Στεφανή ή μου φαίνεται;

Αυτή πάντως ΔΕΝ είναι μία από τις ερωτήσεις στις οποίες έχει κληθεί να απαντήσει η υπογράφουσα, όπως και η Εύα Στεφανή και ο Χρήστος Σαββίδης, στο απολογητικό υπόμνημα που ως κατηγο-

ρούμενοι για προσβολή εθνικών συμβόλων πρέπει να καταθέσουν. Με την ίδια λογική ουδείς έχει ή πρόκειται να υποβάλει σε κανέναν εξ υμών και εξ ημών απολογητικό υπόμνημα για τη μνημειώδη κουταμάρα την οποία λουζόμαστε κατά συρροή.

Η ζωή, ως είθισται, ξεπέρασε την τέχνη και έτσι η διαπίστωση «κινητικότητα, τακτικές και διαστροφή», την οποία η στήλη έκανε για το 2006 (velvet, Φεβρ. 2007) μπορεί να ισχύσει κάλλιστα και για το 2007, οπότε ο “cool”, αν όχι “boring”, χώρος του πολιτισμού τερμάτισε μέσα

σε μια έκρηξη κακοφομισμένης λίμπιντο. Ο φίλος μου ο Γιώργος ισχυρίζεται ότι το ένα οδηγεί στο άλλο: το κακοχωνεμένο cool στην τέχνη ξεράστηκε σε παθογενές kinky ή ακόμα χειρότερα σε αδιάφορο και σχοινοτενές foreplay. Πολλά και σοβαρά έγιναν τη χρονιά που πέρασε ώστε η κινητικότητα του 6 να γίνει το καρδιογράφημα του 7. Το περίεργο είναι ότι, για λόγους πολλούς και διάφορους, που κατά διαστήματα έχουμε θίξει και από εδώ, επιχειρούμε διαρκώς, στα όρια της εθνικής ψύχωσης, ένα είδος flatlining, όπως στη γνωστή

ταινία όπου μια ομάδα πιτσιρικάδες δοκιμάζει, όλο και πιο ακραία, την εμπειρία ενός προσωρινού θανάτου (Flatliners, σκνν. J. Schumacher) με καταστροφικά, αν όχι γελοία, αποτελέσματα. Η 1η Μπιενάλε της Αθήνας και η έκθεση Σε Ενεστώτα Χρόνο, Νέοι Έλληνες Καλλιτέχνες, του ΕΜΣΤ συνοψίζουν την κινητικότητα αυτή, αλλά φαίνεται να σχετίζονται και με την παραπάνω ατμόσφαιρα. Η πρώτη εξαιτίας μιας διαπλοκοδόγας και αδιέξοδης εν πολλοίς εγκώριας γκρίνιας και της αναγνώρισης που ως έκθεση είχε σε διεθνή πεδία, η δεύτερη λόγω μιας παράξενα

άτολμης και μάλλον άνευρης επιμελητικής πρακτικής και μιας κακής παρουσίας στο τέλος μεγάλων προσδοκιών. Για τα της Μπιενάλε τα είπαμε στο προηγούμενο τεύχος και θα επανέλθουμε. Η έκθεση του ΕΜΣΤ θα μας απασχολήσει εξίσου. Τόσο γιατί αποτελεί την πολυαναμενόμενη, μουσειακή πρόταση απέναντι στις αντίστοιχες προτάσεις-παρουσιάσεις που προηγήθηκαν με το ίδιο θέμα, όσο και γιατί φαίνεται να εγκλιβίσε έργα και καλλιτέχνες σε μια μελαγχολία που δεν μοιάζει να είναι απότοκος ενδοσκόπησης (όπως ασ πούμε πρότεινε, μελετώντας τη νέα αναπαράσταση, η έκθεση Fractured Figure του ΔΕΣΤΕ), αλλά έλλειψης, αδυναμίας. Ίσως γιατί τα έργα δεν διαλέγονται, παρά τις νοηματικές και χωροταξικές διευθετήσεις της επιμέλειας (επ. Βιτάλη, Πανδρή, Σιζάκης), ίσως γιατί ο χώρος του Μεγάρου αποδεικνύεται απειληστικά ακατάλληλος για τέχνη που έχει γεννηθεί με ισχυρή αναφορά σε άλλου τύπου χώρους, ακόμα και σε αναφορά με άλλη εκτίμηση της ίδιας της έννοιας του ιδιωτικού και του δημόσιου χώρου. Ίσως γιατί απουσιάζει η «περίπτωση του ενός» στη μελέτη μιας συνθήκης που βρίθκει τέτοιων περιπτώσεων. Ίσως γιατί, γενικότερα μιλώντας, προσεγγίζουμε ακόμη νέα πράγματα με παλιά εξάρτηση: Στη χειρότερη περίπτωση συγχέουμε, και όχι μόνο στο πεδίο της πολιτικής, το αξιοηρεπές με το «σεμνά και ταπεινά» και τον στοχασμό με την ομφαλοσκόπηση, στην καλύτερη και παρά τις καλές προθέσεις, δεν προσπαθούμε να ξεχωρίσουμε τις νέες γλώσσες της νέας τέχνης, εκεί και όπως μιλιούνται, αλλά μεταγλωττίζουμε τα έργα της και αποφαινόμεστε για τα πεπραγμένα της με χρήση παρακειμένου. Ταξινομούμε ακαριαία και μάλιστα ούτε καν τα νεογέννητα, αλλά τους πηλακώντες.

Ο Γιώργος λέει ότι είναι πνευματική τεμπελιά το να μην κατατάσσουμε, επιχειρώντας κάποια θεωρία, προχωρώντας τις θέσεις της ακόμη και αν αυτή αποκαλύ-

πτει, πιθανώς και δυστυχώς, την ανεπάρκεια των έργων. Επιμένω ότι τεμπελιά είναι η απόφασή μας να οριοθετήσουμε, και μάλιστα με κατηγορίες και κριτήρια τα οποία η πρακτική έχει και η διαίσθηση και η ευφυΐα μας οφείλει να, ξεπεράσει. Ωστόσο αναγνωρίζω τη χρησιμότητα των όσων επισημαίνει, όπως και του ευηρεπούς, ευανάνωστου και πηούσιου σε βιβλιογραφία καταλόγου της έκθεσης του ΕΜΣΤ, καθώς και της μελέτης που προηγήθηκε. Και επειδή τα θέματα είναι σοβαρά και οι καιροί παράξενοι, το hotel paradies θα κάνει check in όσες σχετικές (ενδιαφέρουσες και με όνομα) από τις απόψεις σας μπορέσει στο info@velvetmagazine.gr με subject “art”.

Ε ΟΠΩΣ ΕΡΕΒΩΔΕΣ

Η άλλη σημαντική ερώτηση στην αρχή της χρονιάς έχει ως εξής: “Do androids dream of electric sheep?”

Η ερώτηση-τίτλος της cult νουβέλλας του Philip Dick θα μπορούσε να είναι ο υπότιτλος της έκθεσης Future Tech του Βασίλη Καρούκ στη gazon rouge (έως 16.2). «Τρομερή εμπειρία να ζεις με το φόβο. Αυτό είναι να είσαι σκλάβος»: τα λόγια που η ρέπλικα Ρόι απευθύνει στον blade runner διώκτη του συμπεκνώνουν την οραματική διάσταση αυτής της μελαγχολικής κυβερνοπάνκ ιστορίας, η οποία περιγράφει την εξουσία σαν μια σκοτεινή, διαρκή δυστοπία. Η επίγευση της Future Tech είναι ανάλογη. Στα έργα που την αποτελούν και μέσα από ένα είδος πρωτογενούς, ερεβώδους μάζας από υλικά, αναδύονται και ξαναβυθίζονται οι φορείς της εξουσίας και οι ρέκτες της ιστορίας, ταυτιζόμενοι πιθανώς τελικά, όπως και στο έργο του Dick. Στη Future Tech δεν χρειάζεται καν το Voight kampf test για να ανιχνευθεί η ταυτότητά τους.

Θεοί, Κύκλιωτες και είλωτες δεν έχουν σταθερά πρόσωπα και τα μάτια τους είναι κόγχες, τρύπες χαίνουσες-γυρισμένα σε μια ακυρωμένη ενδοσκόπηση, χαρακτηριστικό της εξουσίας που ακκίζεται και της επανάστασης που ναρκισσεύεται. Η πρώτη εντύπωση από την έκθεση, είναι αυτή πραγμάτων παιδιών που θα συμβούν καθώς και η παράξενη αίσθηση μιας δεσπόζουσας, αναπόφευκτης ηθικής, όχι δογματικής τάξης αλλά ενστίκτων. Ο φετιχισμός του μέλλοντος και η μυστικιστική θεώρηση των συμβόλων που κάποτε συνέστησαν το μέλλον αυτό, είναι ένα από τα κύρια επίεδα αναφοράς της δουλειάς που περιλαμβάνει η έκθεση αυτή, αλλά και η προηγούμενη δουλειά του Καρούκ. Πρόκειται για μια θεώρηση της αρχαιολογίας του μέλλοντος και το αντίστοιχο εξηρησιονιστικό flair που μπορεί να συναντήσει κανείς στον Ρίντλεϊ Σκοτ του Blade Runner, το Metropolis του Fritz Lang, αλλά και στον Robert Wiene του Δρος Καλιγκάρι, στον Έρικ Φον Ντένικεν, ή στα γραπτά των θεοσοφιστών για τα “thought forms” – τα σχήματα που δημιουργούνται στην αύρα των φυσικών σωμάτων από τις δονήσεις των σκέψεων και συναισθημάτων. Δεν αφορά στη μεταφυσική που νοσταλγεί ή υπόσχεται κάποιο επέκεινα, αλλά στη διευρυμένη αντίληψη της πραγματικότητας σε όλες τις διαστάσεις της, ακόμα και σε εκείνες που εμπεριέχουν την υπέρβασή της. Αφορά σ’ ένα χρόνο κυκλικό και στη μνήμη σαν ωμό υλικό της ιστορίας. Οι μύθοι, συμπεριλαμβανομένων αυτών του σύγχρονου συλλογικού υποσυνείδητου, προσφέρουν μια συνεχή πρώτη ύλη για ένα τέτοιο εγχείρημα. Είναι ένα είδος κοινού ονείρου που λειτούργησε ανέκαθεν σαν την παιδική χαρά της αμφισημίας και σαν λουτρό της μνήμης. Ο Καρούκ τούς χρειάζεται και τους χρησιμοποιεί με την επιδεξιότητα του σκηνοθέτη που επιδιώκει και καταφέρνει την αναγκαία «καθυστέρηση» ανάμεσα

στη συμμετοχή και την αποστασιοποίηση του θεατή. Μέσα στη βία, ένα, γνήσιο και ανεξάρτητο από επικαιρότητες και τάσεις, σκοτεινό στοιχείο που χαρακτηρίζει τη δουλειά του, οι μύθοι λειτούργουν για τον θεατή σαν μίτος ή φάρος. Είναι σχεδόν παρηγορητικοί, αλλά και για αυτό δεσμευτικοί τόσο για τον θεατή όσο και για τον δημιουργό με έναν τρόπο που θα γίνει κατανοητός με την επόμενη δουλειά του Καρούκ, όταν πιθανώς αυτή τους υπερβεί. Είναι νομίζω σαφές ότι η καρδιά της τέχνης του Καρούκ βρίσκεται αλλού: στη δυνατότητα της ζωγραφικής να αποδώσει τη θεμελιώδη σχετικότητα και την ανένδοτη ενότητα των πραγμάτων, το ρευστό τίποτα, το κοσμικό big bang που συνθέτει και τα πιο ευτελή από αυτά, καθώς και μια εποχή πριν τον διαχωρισμό της λέξης από την εικόνα... Στη συγκεκριμένη δουλειά του φαίνεται να έχει κατακτήσει ό,τι προσπαθούσε από την αρχή: οι μορφές δεν προηγούνται ούτε έπονται του χώρου. Μοιάζει να έχουν «σκηωθεί» ταυτόχρονα υπακούοντας σε ένα κέλευσμα όπως εκείνο το πρωταρχικό γεννηθήτω. Ο κόσμος και οι κάτοικοί του δεν είναι παρά μεταηλέξεις, διαφορετικές εκφορές του ίδιου Λόγου. Ο Καρούκ φαίνεται να ελέγχει τόσο καλά την τεχνική του μέσου του ώστε να μπορεί να την ακυρώσει τη στιγμή της χειρονομίας που την τοποθετεί στον καμβά. Έτσι ο εξηρησιονισμός του έργου του δεν προκύπτει ως παραμόρφωση, απεικόνιση ενός υπαρξιακού angst, αλλά σαν μια σπουδή πάνω στην έννοια του ορίου –αυτού που περιλαμβάνεται και περιλαμβάνει– και τις τρομακτικές πιέσεις που μια τέτοια έννοια συνεπάγεται... Σκέφτομαι ότι τελικά η καθαρτήρια βία της Future Tech, καθόλου επικαιρική ή πομπώδης, βρίσκεται στον τρομερό έλεγχο που ασκεί ο δημιουργός της στα φαντάσματά του και μοιάζει πολύ με την βία που εξαπολύει ο Ρόι –ρέπλικα του Blade Runner όταν απλά ανακοινώνει: «Time to die».

Philip Taaffe
Painting with carved figures, 1998
Μικτή τεχνική σε καμβά, 141.5 x 100 cm

Η ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ PHILIP TAAFFE Συλλογή Ζαχαρία Πορταλάκη

Αντιπροσωπευτικά έργα του Αμερικανού καλλιτέχνη Philip Taaffe από το 1996 έως το 2006 παρουσιάζονται στη Συλλογή Πορταλάκη. Βασικό χαρακτηριστικό της δουλειάς του Taaffe είναι η οικειοποίηση πηγών από ισλαμικά διακοσμητικά μοτίβα και στοιχεία της ιαπωνικής τέχνης, μέχρι τη φυσική ιστορία, την κλασική αρχαιότητα και τον μοντερνισμό.

Έως 29 Φεβρουαρίου
Πεσμαζόγλη 8,
8ος όροφος,
Τ: 210 3318933,
Ε: info@portalakiscollection.gr,
S: www.portalakiscollection.gr
Τετ. 18.00 - 20.00,
Σάβ. 11.00 - 15.00

Stephen Antonakos
Opening, 1996-97.
Photo by D. James Dee.

STEPHEN ANTONAKOS Μουσείο Μπενάκη Κτίριο Οδού Πειραιώς

Το Μουσείο Μπενάκη, σε συνεργασία με το Ίδρυμα Ιωάννου Φ. Κωστόπουλου πραγματοποιεί μεγάλη αναδρομική έκθεση του Ελληνοαμερικανού καλλιτέχνη Stephen Antonakos. Παρουσιάζονται 250 έργα από το 1954 μέχρι και σήμερα, καλύπτοντας όλο το φάσμα των πειραματισμών του καλλιτέχνη στη χρήση νέων μέσων, από τα σχέδια και τα κολλάζ, μέχρι τα έργα με νεον και τις κατασκευές, καθώς και καινούρια του δουλειά, ειδικά για την αναδρομική της Αθήνας.

Έως 9 Μαρτίου
Πειραιώς 138 & Ανδρονίκου
Τ: 210 345 3111,
F: 210 3453743,
S: www.benaki.gr
Τετ. - Πέμ. - Κυρ. 10.00 - 18.00,
Παρ. - Σάβ. 10.00 - 22.00

Endre Aalrust,
Petit Bourgeoisie #1, 2007

MY DEAR DEER Qbox

Ο ιστορικός τέχνης Σωτήρης Μπαχτσέτζης επιμελήθηκε την ομαδική έκθεση στη γκαλερί Qbox με θέμα την ταυτότητα και τη διαφορά και προτείνει έργα τεσσάρων ανερχόμενων διεθνών καλλιτεχνών. Οι Endre Aalrust, Susanne Wintering, Slava Mogutin, Tobias Zielony και Hairwerk /Tommy Holbeck πραγματεύονται την ταυτότητα του κοινωνικού φύλου και την ερωτική επιθυμία, ενώ τοποθετούνται κριτικά απέναντι στα στερεότυπα, τις εμμονές και την ιδεολογική χρήση αυτών.

10 Φεβρουαρίου - 15 Μαρτίου
Αρμοδίου 10, 1ος όροφος,
Βαρβάκειος Αγορά
Τ: 211 119 9991
F: 211 119 9992
Ε: info@qbox.gr
S: www.qbox.gr
Τρ. - Παρ. 15.00 - 21.00,
Σάβ. 12.00 - 16.00 ή με ραντεβού

ART AGENDA

της Θεοδώρας Μαλάμου

Στέλιος Φαϊτάκης
Socrates Drinks the Conium
Installation View, 2007,
Courtesy of The Breeder, Athens

ΣΤΕΛΙΟΣ ΦΑΪΤΑΚΗΣ The Breeder

Η γκαλερί The Breeder παρουσιάζει την έκθεση του Στέλιου Φαϊτάκη. Τα έργα του Φαϊτάκη αντλούν στοιχεία από μια πληθώρα εικαστικών παραδόσεων, όπως η βυζαντινή αγιογραφία και η ιαπωνική εικονογραφία, τα οποία συνυπάρχουν με σύγχρονες αναφορές στα κόμικς και το γκράφιτι.

13 Μαρτίου - 3 Μαΐου
Ευμορφοπούλου 6, Ψυρρή
Τ/Φ: 210 3317527
Ε: gallery@thebreedersystem.com
S: www.thebreedersystem.com
Τρ., Σάβ. 12.00 - 16.00,
Τετ. - Παρ. 13.00 - 20.00

FUTURE TECH

Loraini Alimantiri • gazonrouge

Η γκαλερί Loraini Alimantiri • gazonrouge παρουσιάζει την έκθεση του Βασίλη Καρούκ. Ο Καρούκ χρησιμοποιεί το ζωγραφικό λεξιλόγιο του παρελθόντος, συνδυάζοντας τα μεταφυσικά στοιχεία της ελληνικής μυθολογίας με εκείνα του πρώιμου Ιταλικού φουτουρισμού και του κινηματογράφου της δεκαετίας του 1920, για να δημιουργήσει ασπρόμαυρα έργα με κύριο σημείο αναφοράς τον φετιχισμό του μέλλοντος.

Έως 16 Φεβρουαρίου
Βίكتورος Ουγκώ 15, Μεταξουργείο
Τ: 210 5248077, F: 210 5227711, Ε: info@gazonrouge.com, S: www.gazonrouge.com
Τρ. - Παρ. 12.00 - 20.00, Σάβ. 12.00 - 16.00

Βασίλης Καρούκ
Παράλογη Απαίτηση, 2007, ακρυλικό και λάδι σε καμβά, 210 x 190 cm

CONSPIRACY THEORIES... TRANSMEDIALE 08

της Δάφνης Δραγώνα

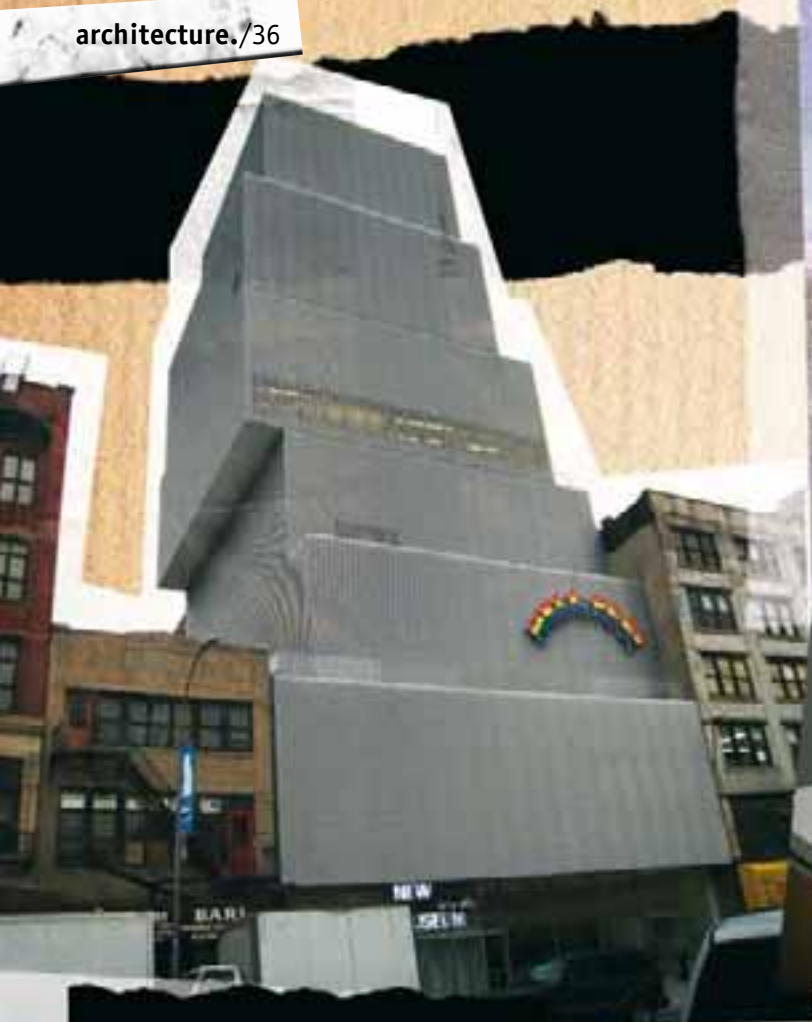

new media./35

Conspire... Η ιδέα της συνωμοσίας ήταν το θέμα του φεστιβάλ της φετινής Transmediale που πραγματοποιήθηκε 31 Ιανουαρίου - 2 Φεβρουαρίου στο Βερολίνο. Καλλιτέχνες, media ακτιβιστές, ακαδημαϊκοί, hackers και θεωρητικοί που αξιοποιούν τις δυνατότητες των δικτύων στο έργο τους, προσκλήθηκαν να παρουσιάσουν νέες μορφές έκφρασης, συνεργασίας και... συνωμοσίας, που ταυτόχρονα αποτελούν μεθοδολογίες και στρατηγικές ενάντια στους κρυφούς κανόνες και τις υποτιθέμενες αλήθειες που καθορίζουν τη ζωή μας. Η Transmediale, που είχε δεχτεί μέτριες κριτικές για τις τελευταίες διοργανώσεις της, φαίνεται να επέστρεψε δριμύτερη φέτος με ένα θέμα καθαρά πολιτικό. Η κίνηση ήταν αντίστοιχη με τη στροφή που έκανε και το φεστιβάλ της Ars Electronica τον περασμένο Σεπτέμβριο, αλλά πήγε και ένα βήμα παραπέρα. Άφησε τα εντυπωσιακά τεχνολογικά interfaces και την ψηφιακή αισθητική να περάσουν σε δεύτερη μοίρα και έφερε στο προσκήνιο άτομα, καταστάσεις και έργα που αμφισβητούν, προκαλούν και επιχειρούν να ανατρέψουν κοινωνικά και πολιτικά φαινόμενα της εποχής μας. Πώς εμφανίζεται η συνωμοσία σήμερα; Το διαδίκτυο και ειδικά το Web 2.0 έχουν αλλάξει τους μηχανισμούς πληροφόρησης. Ο έλεγχος χάνεται από τη μία καθώς οι χρήστες από απλοί δέκτες γίνονται και πομποί πλέον, αλλά από την άλλη φαίνεται να αναπτύσσεται μια τάση πρωτοφανούς εκούσιας υποταγής σε δυνάμεις και κοινότητες, όπως πχ το Facebook, το Myspace και το Youtube, που τελικά αποκτούν πρόσβαση και έλεγχο των προσωπικών μας δεδομένων. Ποιες είναι οι μορφές σύμπραξης και συνωμοσίας που μπορούν να διαμορφώσουν κάποια αντίσταση απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα; Το συνέδριο του φεστιβάλ επιδίωξε να εξετάσει τους τρόπους που λειτουργούν τα δίκτυα σήμερα, αλλά και να παρουσιάσει και σημαντικά στοιχεία από το παρελθόν τους. Ένα από τα νάνελ για παράδειγμα, στο οποίο συμμετείχαν θεωρητικοί και καλλιτέχνες από τη Χιλή, αναφερόταν στο δίκτυο Cybersyn που αναπτύχθηκε στις αρχές του 70 στη Χιλή μεταξύ των εργοστασίων και στο ρόλο που έπαιξε στη σοσιαλιστική αλληλαγία της χώρας. Αντίστοιχα ένα άλλο, με moderator τον ακτιβιστή και θεωρητικό Brian Holmes, διερεύνησε πώς το «ανοιχτό» σήμερα διαδίκτυο έχει γίνει το πιο ισχυρό εργαλείο για κάθε μορφής ομάδες και μπορεί να καλλιεργήσει και το καθεστώς φόβου και τρομοκρατίας. Ενώ, ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχε η ομιλία του καθηγητή βιοχημείας Otto E. Rossler ο οποίος ερευνά τους μεγάλους κινδύνους που ενέχει το σύγχρονο πείραμα που γίνεται υπογείως στη Γενεύη και ισχυρίζεται ότι μπορεί να αποβεί μοιραίο για τη Γη μέσα στα επόμενα 5 χρόνια!

Παράλληλα με το συνέδριο, η Transmediale φέτος ξεκίνησε και τα salons, όπου ομάδες καλλιτεχνών, θεωρητικών και ακτιβιστών παρουσίασαν το έργο τους και συζητήσαν γύρω από θέματα σχετικά με την έννοια της συνωμοσίας και τις σύγχρονες εκφάνσεις της. Ανάμεσα σε πολλούς και ενδιαφέροντες, η Alice Miceli μίλησε για το έργο της σχετικά με το ατύχημα του Τσερνομπίλ, ο Davide Grassi και οι Silent Cell Network για την απόφασή τους να οικειοποιηθούν το όνομα του πρωθυπουργού της Σλοβενίας Janez Jansa, σε μια πράξη στρατηγικής και συμβολικής ιδιοποίησης, και οι Mathias Jud και Christoph Wachter μίλησαν για το εργαλείο ανοικτού λογισμικού που δημιούργησαν που «σπάει» τα εθνικά firewalls και μπαίνει σε κλειδωμένες και απόρρητες σελίδες για πολιτικά και στρατιωτικά ζητήματα! Περί της πράξης της συνωμοσίας και των επιρροών και εφαρμογών της στην τέχνη ήταν φυσικά και η έκθεση του φεστιβάλ, που φέτος επιμελήθηκε η Natasa Petresin-Bachelez. Αναφέρθηκε όμως και στη λατινική ρίζα της λέξης conspirare και ξεκινώντας από εκεί θέλησε αποδομήσει την ιδιοσύσταση της συνωμοσίας σε μια σωληνή και κοσμική κίνηση συλλογικής αναπνοής, και να παρουσιάσει μια ανώνυμη και ιδιαίτερη μορφή δημιουργικής συνεργασίας. Τα έργα που παρουσιάστηκαν προσκαλούσαν το θεατή να αντιληφθεί με διαφορετικό τρόπο τις πληροφορίες και τα δεδομένα που καθημερινά δέχεται. Κάποια έργα προσέγγιζαν φυσικά και γεωλογικά φαινόμενα, όπως αυτά των Ursula Berlot και Norimichi Hirakawa, ενώ άλλα αναζητούσαν τα όρια της συνωμοσίας μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας, όπως των Einar Thorsteinn και Olga Kisseleva. Φυσικά πολλά ήταν αυτά που έκαναν αναφορά σε πραγματικά πολιτικά γεγονότα του παρελθόντος, όπως αυτό της Lene Berg που επικεντρώνονταν στον Ψυχρό Πόλεμο, και αρκετά αυτά που έθιγαν το ρόλο που παίζουν η επιστήμη και η τεχνολογία για τη διαμόρφωση της πραγματικότητας, αλλά και της φαντασίας σήμερα. Επίσης, αρκετά ήταν τα projects που αμφισβητούσαν, αποκάλυπταν ή και παραποιούσαν πολιτικές, θρησκευτικές ή και εμπορικές διαδικασίες, όπως το αγαπημένο Amazon Noir - The book Crime από μια ομάδα καλλιτεχνών που παραβίασαν το γνωστό εμπορικό site και χρησιμοποίησαν το εργαλείο αναζήτησής του για να δώσουν στους χρήστες πρόσβαση στα πλήρη κείμενα των βιβλίων. Τέλος, το πρόγραμμα του φεστιβάλ είχε και πολλά παράλληλα events και ένα μεγάλο διαγωνιστικό τμήμα με πολύ ενδιαφέρουσες υποψηφιότητες. Όλα αυτά στο Βερολίνο, μία βδομάδα πριν τη Berlinale... και ιδιαίτερα τυχεροί όσοι μπόρεσαν να 'ναι εκεί αυτό το διάστημα...
www.transmediale.de

ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΚΟΥΤΑΚΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΑΛΛΟ

Μόλις πρόσφατα επισκέφτηκα το καινούργιο New Museum, που σχεδίασαν οι Ιάπωνες SANAA (η κυρία Kazuyo Sejima + ο κύριος Ryue Nishizawa), στο Bowery της Νέας Υόρκης. Το κτίριο, αν και σχετικά μικρό για μουσείο, είναι άνετα το πιο ενδιαφέρον κτίριο που έχει χτιστεί στη Νέα Υόρκη τα τελευταία χρόνια, και είναι βασισμένο στο πολύ απλό concept «κουτάκια το ένα πάνω στο άλλο, λίγο στραβά τοποθετημένα». Κάθε κουτάκι είναι ουσιαστικά ένας χώρος, και περπατώντας μέσα στο μουσείο περνάμε από το ένα στο άλλο με διαφορετικό κάθε φορά τρόπο, δηλαδή σκάλες ασφαλείας, ασανσέρ, σκάλες με θέα στην πόλη κλπ, και κάθε κομμάτι του κτιρίου έχει και μια ταμπέλα που λέει ποιος το έκανε δώρο, δηλαδή ποιος το χρηματοδότησε, οπότε έχουμε «ασανσέρ του τάδε», «σκάλες του δείνα», «βρύση του παρατάδε» και ούτω καθεξής και φυσικά με εθνική περηφάνια παρατήρησα ότι τη μεγαλύτερη αίθουσα εκθέσεων του Μουσείου τους την έχουν κάνει δώρο οι αγαπητοί Δάκνς + Λιέττα Ιωάννου. Αν και η ιδέα του να βάζεις ταμπέλες σπόνσorsa παντού κάπως ξένισε μερικούς, η φίλη Γιαπωνέζα μου είπε ότι έτσι κάνουν στους αρχαίους ιαπωνικούς ναούς, δηλαδή βάζουν άπειρα ονόματα πάνω στα κομμάτια του κτιρίου κλπ κλπ. Πέρυσι, στα πλαίσια του Megaron Plus, οι SANAA έδωσαν μια πολύ ενδιαφέρουσα διάλεξη στην Αθήνα.

<http://www.sanaa.co.jp/>
(το site αξίζει πραγματικά να το επισκεφθείτε, είναι ο απόλυτος μινιμαλισμός)

ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΚΟΥΤΑΚΙΑ

Βέβαια η μόδα με τις στοίβες από κουτάκια δεν θα σταματήσει εδώ, μιας και στο Λονδίνο οι Herzog & de Meuron ετοιμάζουν το νέο παράρτημα του Tate Modern σαν τι άλλο; «Κουτάκια το ένα πάνω στο άλλο λίγο στραβά τοποθετημένα». Βεβαίως το Tate είναι πολύ μεγαλύτερο από το New, οπότε μοιάζει πολύ περισσότερο με τεράστια στοίβα, σχεδόν βουναλάκι από δωμάτια, αλλά δυστυχώς δεν ξέρω πολλά περισσότερα για το κτίριο και δεν είμαι και σίγουρος ότι χρειάζεται. Οι H&dM πρότειναν πρόσφατα και μια άλλη στοίβα, για το καινούργιο showroom της πολύ καλής εταιρίας καρεκλών Vitra. Η Vitra, εκτός από καρέκλες είναι και από τις λίγες εταιρίες στον κόσμο (αν όχι η μοναδική) της οποίας οι εγκαταστάσεις είναι μια καταπληκτική συλλογή αρχιτεκτονικής, π.χ. showroom από τον Frank Gehry, πυροσβεστικός σταθμός από την Zaha Hadid και πολλά άλλα που δεν θυμάμαι. Το νέο κτίριο από τους H&dM είναι λοιπόν στοίβα από στραβά τοποθετημένα, όχι όμως κουτάκια, αλλά σπιτάκια. Βέβαια αναφέρθηκε σε σπιτάκια σε προηγούμενο τεύχος, αλλά ένα σπιτάκι είναι πάντα τόσο πιο ενδιαφέρον από οτιδήποτε άλλο (και μάλιστα σε μια στιγμή σπάνιας μετριοφροσύνης, δεν αναφέρθηκε καν στο σπιτάκι με κοιλώνα-καμινάδα που είχα κάνει στην πολύ καλή έκθεση Anathena που έγινε πέρυσι στο ΔΕΣΤΕ).

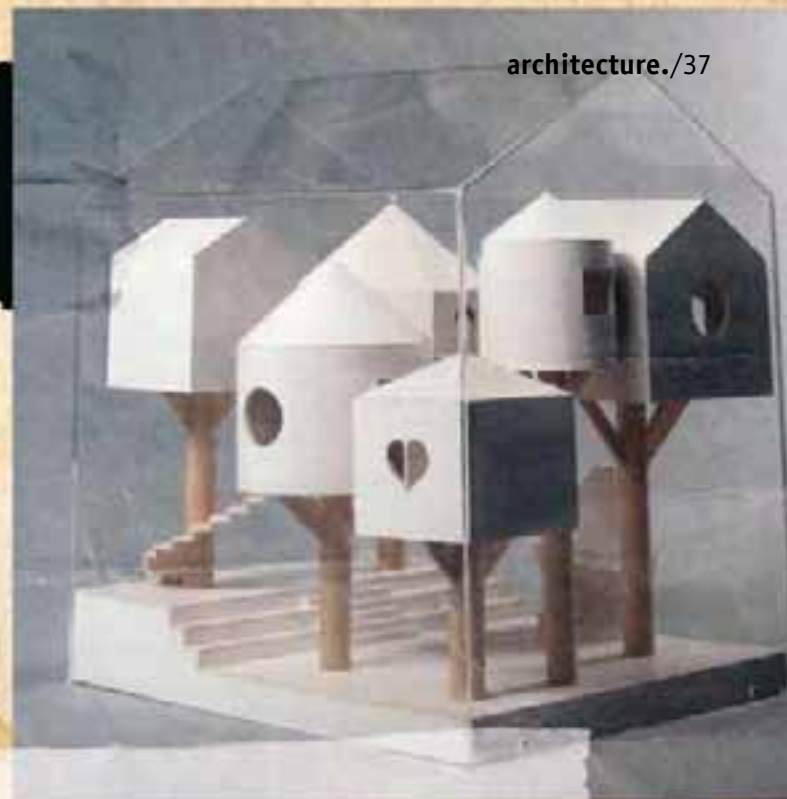
Η χροιά της Στοίβας

του Ανδρέα Αγγελιδάκη

ΚΟΥΤΑΚΙΑ ΚΑΙ ΣΠΙΤΑΚΙΑ

Αν λοιπόν από τα κουτάκια περάσουμε στα σπιτάκια, η στήλη βγαίνει με άνεση και κάπως κατά λάθος, χάρη στη δουλειά του Ιάπωνα Sou Fujimoto, και ειδικά το Tokyo Apartment Project, το οποίο είναι, τι άλλο, μια στοίβα από σπιτάκια στραβά τοποθετημένα το ένα πάνω στο άλλο ή αλλιώς είναι μια μικρή πολυκατοικία φτιαγμένη από σπιτάκια. Για να πας στο διαμέρισμά σου περνάς από σκάλες οι οποίες πατάνε πάνω στις στέγες των από κάτω, φτιάχνοντας όλο μαζί ένα σύμπλεγμα καθαρά γιαπωνέζικο, με μια νοοτροπία χώρου και πόλης που συναντά κανείς σε περιοχές όπως το Harajuku και το Omotesando, πίσω από τις ακριβές boutiques που δεν μας ενδιαφέρουν καθόλου αυτή τη στιγμή. Αν όμως κάποιος θέλει να μάθει περισσότερα για αυτές τις περιοχές, υπάρχει το πολύ ενδιαφέρον βιβλίο των Atelier Bow-Wow Post Bubble City, Pet Architecture, και Made in Tokyo. Για τον Sou Fujimoto δεν ξέρω πολλά άλλα, αλλά για περισσότερες πληροφορίες υπάρχει το <http://www.sou-fujimoto.com/>, πολύ λιγότερο μίνιμαλ από το site των SANAA.

ΣΠΙΤΑΚΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΔΟΥΛΕΣ

Μετά όμως και από αυτή τη στοίβα από σπιτάκια, πέτυχα σε ένα βιβλίο μια πολύ παλιότερη μελέτη από την περίοδο του πρωίμου μεταμοντερνισμού (με την οποία φλερτάρουν λίγο-πολύ όλα τα παραπάνω κτίρια. Από το όνομα μόνο της ομάδας καταλαβαίνεις ότι σε ενδιαφέρει, γιατί αναφέρομαι στους ιταλούς UFO (Lapo Binazzi, Riccardo Foresi, Titti Maschietto, Carlo Bachi και Patrizia Cammeo και μερικοί άλλοι). Τα σπιτάκια των UFO υποτίθεται ότι είναι ανακατασκευή μιας φάρμας, αλλά πολύ αμφιβάλλω, γιατί ποιος θα έφτιαχνε φάρμα που να αποτελείται από σπιτάκια με παράθυρα-καρδούλες, τα οποία στέκονται πάνω σε πασσάλους και φτιάχνουν κάτι που μοιάζει με χωριό, αλλά βρίσκεται όλο μέσα σε ένα μεγάλο γυάλινο σπιτάκι; Όλο αυτό δε στην κορυφή ενός βράχου. Τη δουλειά των UFO την είδα στη συλλογή αρχιτεκτονικού έργου του FRAC Orleans, αλλά στο google όλο και κάτι θα βρείτε.

Συμπληρωματικά, τα σπιτάκια με παράθυρα-καρδούλες μέσα σε γυάλινο σπιτάκι είναι από το 1970, μια χρυσή εποχή που τα αρχιτεκτονικά γραφεία δεν τα ήλεγαν «Παναρόπουλος και Σια» αλλά ARCHIGRAM, ARCHIZOOM, και φυσικά SUPERSTUDIO.

As μιλήσουμε για το σεξ

της Βασιλικής Πέτσα

As σκώσει το χέρι ψηλά όποιος δεν έχει βρεθεί σε αμήχανη σεξουαλική περίπτωση, από αυτές που αφήνουν τους εραστές μουδιασμένους και σιωπηλούς στις δύο άκρες του κρεβατιού, ανήμπορους να επιστρέψουν σε μια ματαιωμένη ευκαιρία. Και τώρα, as σκώσει το χέρι ψηλά, όποιος δεν έχει συναντήσει σε κάποια από τις λογοτεχνικές του «διαδρομές» κάποια ερωτική σκηνή που απείχε έτη φωτός από το να του προκαλέσει ρίγη αισθησιασμού και συγκίνησης. Μια σύνθετη όσο και εύθραυστη πράξη, όπως ο έρωτας, που υποκινείται από τη λίμπιντο, πραγματοποιείται μέσω «πολύηθοκων» διαδικασιών όχι πάντα χαριτωμένων και ολοκληρώνεται – ιδεατά – με μια ψυχοσωματική έκρηξη, απαιτεί επιδέξιους λογοτεχνικούς ακροβατισμούς προκειμένου να μην διολισθήσει είτε στη φαιδρότητα, είτε στην πορνογραφία. Με σεβασμό στην αξία του φυσικού έρωτα και στην αξιοπρεπή του λογοτεχνική απεικόνιση, το «Βραβείο Κακού Λογοτεχνικού Σεξ» απονέμεται κάθε χρόνο από το 1993 στη Γηραιά Αθίνα, με άπειρες δόσεις ειρωνείας και χιούμορ και –συνήθως– την καλή διάθεση του αποδέκτη. Άλλωστε, τίποτα δεν σκοτώνει την ερωτική διάθεση περισσότερο από την ιλαρότητα, εκτός ίσως, από το κακό γούστο.

Οι φετινές υποψηφιότητες περιείχαν μια ευρεία γκάμα άκομψων σεξουαλικών περιγραφών, από το ρομποτικό σεξ της Γούντερσον στο βιβλίο της «Θεοί από Πέτρα» (The Stone Gods) μέχρι τις... ναυτιλιακές μεταφορές του Νόρις στο βιβλίο του για τη ζωή του Σαίξπηρ, που με την ακαθαισθησία του θα έκαναν τα κόκκαλα του Καββαδία να τρίζουν. Όσο

για το απόσπασμα που εξασφάλισε στον Γκάρυ Στέινγκαρντ τη δική του υποψηφιότητα, τα λόγια περιττεύουν: «Ο κόλπος της ήταν όλη αυτή, όπως ήνεε στα αστικά μίντια – ένας ισχυρός εθνικός μυσ, αρωματισμένος από πικρό πεπόνι, τα αεράκια της τοπικής θάλασσας και τις ιδρωμένες ανάγκες ενός μικροσκοπικού έθνους που παλεύει να αναπαραχθεί για να εξασφαλίσει το μέλλον του». Ναι; Πώς είπατε; Ορίστε; Ένας Χίτλερ, όμως, δεν μπορεί παρά να υποσκελίζει τους αντιπάλους του, ακόμα και αν πρόκειται για τη λογοτεχνική απεικόνιση της στιγμής της σύλληψής του. Το ίδιο ισχύει και για τον εμπνευστή της εν λόγω τραγελαφικής περιγραφής, Νόρμαν Μείλερ, αποσπώντας, μετά θάνατον, ένα ακόμα λογοτεχνικό βραβείο που αποτελώντας την εξαίρεση, επιβεβαιώνει το κύρος και το συγγραφικό σθένος του μεγάλου δημιουργού. Ο Φίλιπ Γούμακ, συντάκτης στο περιοδικό Literary Review που θεσμοθέτησε το βραβείο, παραδέχεται ότι ο παραλληλισμός ενός ανδρικού μορίου με μια «σπείρα περιττώματος» και η φράση «ήταν έτοιμος, επιτέλους, να εισχωρήσει με δυσκολία μέσα της με το λαγωνικό, να το οδηγήσει μέσα στην αγνότητά της» έγειραν αποφασιστικά την πλάστιγγα υπέρ – ή εναντίον; – του Μείλερ. Ίσως λίγο πριν το θάνατο, ο έρωτας να φαντάζει χυδαίος σαν κακόγουστο αστείο, σαν την υπενθύμιση της ζωής που σιγά –σιγά φτάνει στο τέλος της. Ίσως, νάη, ο Μείλερ να αρνήθηκε να ντύσει με καθησυχαστικό ηλιρισμό και να ωραιοποιήσει τη σύλληψη μιας σατανικά εγκληματικής, όσο και χαρισματικής προσωπικότητας, όπως ο Χίτλερ.

Από τη λογοκρισία, στην αισθητική

Οι εποχές όπου ο Εραστής της Λαίδης Τσάτερλνι «κοβόταν» από τη Βρετανική λογοκρισία (μέχρι το 1960) λόγω του απροκάλυπτου σεξουαλικού του περιεχομένου έχουν παρέλθει ανεπιστρεπτή. Εν έτει 2006, η κινηματογραφική μεταφορά του βιβλίου αποσπά κριτικούς επαίνους και σημειώνει σημαντική εισπρακτική επιτυχία. Πού πήγαν τα ηθικολογικά αντανακλαστικά μιας κατά τα άλλα συντηρητικής τάξης πραγμάτων; Αν κάποτε το σεξ χρησιμοποιήθηκε σαν αιχμή του δόρατος πολιτικών αλληγών και διεκδικήσεων μιας ολόκληρης γενιάς, σήμερα απομένει μόνο με την αδυναμία του μπανάη και του αφόρητου κλισέ. Η σεξουαλική επανάσταση απώλεσε κάθε ίχνος πολιτικής νοσηματοδότησης και ξεβράστηκε (για να χρησιμοποιήσουμε και μεις μια θαλασσινή μεταφορά) – στις άγονες ακτές της πορνογραφίας και της σκανδαλοθηρίας. Τα «μυστικά της κρεβατοκάμαρας» έχουν μετατραπεί σε γιγαντιαία billboards και γυαλιστερά εξώφυλλα ευρείας κυκλοφορίας και ταχείας κατανάλωσης που καταστρέφουν τόσο την ιδιωτικότητα, όσο και τη βραδύτητα που απαιτεί η σεξουαλικότητα για να εκφραστεί και να κορεστεί. Σε αυτό το κλίμα της παράδοξης σεμνοτυφίας, όπου όλοι μιλούν για σεξ, αλλά λίγοι το απολαμβάνουν, το ζήτημα δεν είναι αν θα μιλάμε για το σεξ, αλλά το πώς θα μιλάμε. Την επιδίωξη της σωματικής ικανοποίησης σφετερίστηκε η τυπολατρική προσκόλληση στα χειραγωγημένα σικ πλαίσια της αστικής αισθητικής. Από αυτή τη σκοπιά, το Βραβείο κακού Λογοτεχνικού Σεξ αποτελεί επιβράβευση της απόκλισης, της – έστω – αισθητικής διαστροφής που επαναφέρει την έννοια του απαγορευμένου. Γιατί, όπως θα έλεγε και ο Γούντι Άλεν, το σεξ είναι βρώμικο μόνο αν γίνεται σωστά.

σειρά Βασική Γραφιστική

Ζωοδόχου Πηγής 121, Αθήνα 114 72

τ 210 6424020 φ 210 6424028

info@dartbooks.gr

www.dartbooks.gr

dartbooks

Jemma Press: Η ποηλιά υποσχόμενη Ελληνική εκδοτική comics!

του Τάσου Παπαϊωάννου

Η επανάληψη είναι η μητέρα της μάθησης γι' αυτό τα ξαναλέμε άλλη μια φορά: τα τελευταία χρόνια μιλάμε για μια άνθιση των comics στην Ελλάδα. Η συνεχώς αυξανόμενη παρουσία νέων δημιουργών και εντύπων, αλληλά και νέων εκδοτικών που αγαπάνε το μέσο, κάνουν αυτή την άνθιση αισθητή. Μοσχοβολάει ο τόπος.

comics./40

Η Jemma Press είναι μία από αυτές τις εκδοτικές που έδωσαν νέα ώθηση στα comics και κατάφερε να τραβήξει το βλέμμα των αναγνωστών με τις επιλογές της. Δημιουργήθηκε το 2003 από τον Λευτέρη Σταυριανό, τον άνθρωπο πίσω από τα εξειδικευμένα καταστήματα Jemma Comics (Πειραιάς και Καλλιθέα) και μέσα σε διάστημα λιγότερο από 5 χρόνια κατάφερε να εκδώσει έναν ζηλευτό αριθμό τίτλων με περιεχόμενο που βασίζεται, κυρίως, στη θεματολογία του φανταστικού, του νουάρ, της περιπέτειας και του τρόμου.

Η Jemma Press έκανε το πρώτο της βήμα στον χώρο με το «Βίντεο Νουάρ» των Trillo και Risso (100 bullets), ένα δυνατό νουάρ που σε καθηλώνει από τις πρώτες κιόλας σελίδες του. Ακολούθησαν τα «Η μεγάλη απάτη» και «Ο Ιγκουάνα» των Trillo και Mandrafina, σε παρόμοια μονοπάτια και λίγο καιρό μετά, με αφορμή την επίσκεψη του Lishner στο 1ο Comicdom Con Athens, κυκλοφόρησε το «Dawn: Η άλιω του εωσφόρου». Τον δρόμο προς την έκδοση πήραν μετά ο «Θεριστής» των Kirkman και Rathbun και ο πρώτος τόμος της πασίγνωστης και αριστουργηματικής σειράς «Hellboy» (μέσα στο 2008 βγαίνει και η 2η ταινία του χάρτινου ήρωα με την υπογραφή του σκηνοθέτη Guillermo –Ο λαβύρινθος του Πάνα- del Toro) του Mike Mignola «Σπόρος της καταστροφής», (ακολούθησε ο δεύτερος τόμος «Ξυπνώντας τον διάβολο» και ο τρίτος και πιο πρόσφατος «Το αλυσοδεμένο φέρετρο», που περιλαμβάνει και illustrations Ελλήνων σχεδιαστών, από διαγωνισμό που έγινε με τελικό κριτή τον ίδιο τον Mignola). Το «Πριν το τέζα» του Μελισσασοπούλου (ο μόνος 100% Ελληνικός τίτλος της εκδοτικής) έκανε την εμφάνισή του (ακολούθησε και το «μετά το τέζα»). Η συνέχεια για την Jemma Press ήταν ακόμα πιο επιτυχημένη: Η σειρά

«Ζωντανοί νεκροί» του Kirkman κάνει αίσθηση και στην Ελλάδα (έχουν εκδοθεί προς το παρόν οι 3 πρώτοι τόμοι και στη συνέχεια θα εκδοθούν και οι υπόλοιποι ώπου να ολοκληρωθεί, αν σας αρέσουν οι ιστορίες με zombies θα πάθετε πηλάκα) και ο «Bone» (μαζί με τον δημιουργό του Jeff Smith, ως επίσημο καλεσμένο της Jemma Press στο προπέρσινο φεστιβάλ comics της Βαβέλ) κάνει επιδρομή στην Ελληνική αγορά. Καταπληκτικό ανάγνωσμα που αγγίζει επικές διαστάσεις τόσο λόγω του όγκου του (έχουν κυκλοφορήσει οι 2 πρώτοι τόμοι του πολυσέλιδου comic και έπονται και οι υπόλοιποι), όσο και λόγω των πλούσιων συναισθημάτων που σε γεμίζει η ανάγνωσή του (να σημειωθεί εδώ πως η έκδοση δεν έχει να ζητήσει τίποτα από την αντίστοιχη έγχρωμη αμερικάνικη). Με αρκετή νοσταλγία για το παρελθόν κυκλοφορεί στα ελληνικά το «Τεξ» του Nizzi και του Joe Kubert (το western genre στις δόξες του) και το πιο πρόσφατο (κυκλοφόρησε στα τέλη του 2007) split άλμπουμ με «Dylan Dog/Dampyr». Τέλος αξίζει να σημειωθεί πως από τις εκδόσεις Jemma κυκλοφορεί και το πολύ καλό περιοδικό τρόμου (με comics, εικονογραφήσεις, reviews κλπ) «Γκραν Γκινιόλ» (συμμετέχουν Έλληνες και ξένοι συντελεστές). Ανάμεσα σε άλλα, αγαπημένος τίτλος της στήλης από τις εκδόσεις Jemma Press είναι «ο Εκριζωτής», ένα εικονογραφημένο μυθιστόρημα από τον Brom (τέλειες εικονογραφήσεις και μία από τις καλύτερες Ελληνικές εκδόσεις από πλευράς παραγωγής που έχουν γίνει ποτέ. Προτείνεται ανεπιφύλακτα). Οι εκδόσεις Jemma Press θα βρίσκονται σε δικό τους περίπτερο στο επερχόμενο Comicdom Con Athens 2008, που θα γίνει το διήμερο 5 και 6 Απριλίου στην Ελληνοαμερικανική ένωση, Μασσαλίας 22. Εμείς τους ευχόμαστε πάντα τέτοια και ακόμα καλύτερα για τα χρόνια που έρχονται.

Επίσημο site: www.jemmacomics.gr

A Substitute For Tow Other Guys

(ΚΑΡΚΑΜΑΝΗΣ ή ΚΑΤΕΡΓΙΑΝΝΑΚΗΣ;)

του Αντρέα Κίκνρα

«Νικήσαμε πάλη... ή μήπως πρέπει να πω ‘νικήσανε’;», αναρωτιόταν ο πολύ συμπαθής Γάλλος ποδοσφαιριστής Βίκας Ντορασό στο επίσης εξαιρετικά συμπαθές “The Substitute” («Ο Αναπληρωματικός») (2006), κάτι σαν ντοκιμαντέρ, γυρισμένο εν πολλοίς με μια Super-8, μισό από τον ίδιο τον Ντορασό και μισό από τον ντοκιμαντερίστα Φρεντ Πουλιέ. Έχοντας περάσει δύο μήνες που αρχικά υπόσχονταν λαμπρό πεδίο δόξας και τελικά κατέληξαν στην απόλυτη βαρεμάρα, όντας μία από τις τελευταίες επιλογές του προπονητή Ραϊμόν Ντομενέκ στους αγώνες του Μουντιάλ της Γερμανίας, ο Ντορασό παρακολουθούσε όλο και πιο μελαγχολικά τους μπαρουτοκαπνισμένους συμπαίκτες του στην Εθνική Γαλλίας να φτάνουν μέχρι τον τελικό. «Τουλάχιστον θα ‘χω να πλώ ότι ήμουν και γω εκεί... τουλάχιστον έχω αυτήν την ταϊνία!», προσπαθούσε να εκλογικεύσει υπό τους ήχους του ομώνυμου με την ταϊνία κομματιού των Who, τη στιγμή που το ιδεατό σενάριό του είχε πετάξει μακριά...

Κι αν ο Ντορασό τουλάχιστον έπαιξε, σαν αθλαγή, 8 λεπτά όλο κι όλο, αριθμός ίδιος –έστω και σε κοντράστ- με το πολλιά υποσχόμενο νούμερο της φανέλας του, εκείνος που σε κάθε τέτοια μεγάλη διοργάνωση είναι φύσει και θέσει καταδικασμένος να παίξει το ρόλο του απόλυτου αναπληρωματικού είναι ο λεγόμενος «τρίτος» τερματοφύλακας. Τη στιγμή που ακόμα και ο δεύτερος κίπερ συνήθως παίζει όταν παρίσταται σοβαρή ανάγκη (τραυματισμός, αποβολή ή κατά συρροή γκάφες του «εντεκαδάτου»), ο τρίτος θα πρέπει να περιμένει μια καραμπόλα από (πιθανότατα δυσάρεστα) γεγονότα για να ξεκολλήσει από την πολυθρόνα-πρώην πάγκο. Ακόμη και στο οικογενειακό διπλό της προπόνησης, με δεδομένο ότι το σύνολο της αποστολής είναι 23 άτομα, είναι αυτός που καταρχήν περισσεύει. Θα μπορούσε να ‘ναι κομίζ για ποδοσφαιρομανείς, αλλιά από το πρόσφατο παρελθόν, δεν μπορώ να θυμηθώ παρά μία και μόνη ομάδα

που χρησιμοποίησε και τους τρεις τερματοφύλακές της στην ίδια διοργάνωση και αυτή ήταν η Ελλάδα στο αξέχαστο USA ‘94. Σε μια κίνηση απονενονημένης διπλωματίας του τότε προπονητή Αλκέτα Παναγούλη, ίσως κάποιοι θυμούνται τον Χρήστο Καρκαμάνη να μινελικώνει ασύστολα τη μπάλα σε κάθε του βολέ που πήγαινε προς το αράουτ (sic) στον τελευταίο (και ουσιαστικά αδιάφορο) αγώνα της Εθνικής, κόντρα στη Νιγηρία. Δεν φάνηκε να το χαίρεται, αλλιά τουλάχιστον ήταν αυτός που έφαγε τα λιγότερα (2)... Αντίθετα, στο έπος του Euro της Πορτογαλίας, ο ρόλος του (εικοστού-)τρίτου είχε ανατεθεί στον τότε τερματοφύλακα του Ολυμπιακού Φάνη Κατεργιαννάκη. Ό,τι και να φαντασιωνόταν μέσα του, έστω κι αν ήταν ο λιγότερο αναγνωρίσιμος, εκείνος που θα χάριζε την υπογραφή του κυρίως σε συλλέκτες ή τουρίστες, δεν υπάρχει λόγος να μην πιστέψεις τα λόγια του τη σουρεαλιστική βραδιά της

4ης Ιουλίου 2004: «Ζήσαμε εικόνες βγαλμένες από τον ποδοσφαιρικό Παράδεισο, ένα ονειρεμένο φλας-μπακ...». Κι αυτό βεβαιώνεται από το γεγονός ότι, καθώς το νούμερο 23 μοιάζει να είναι ακόμη ερωτηματικό για τον Ρεχάγκελ, είναι αρκετοί οι τερματοφύλακες που θεωρήθηκαν υποψήφιοι για αρκετό κουβάλημα και συνδρομή στο ζέσταμα του Νικοπολίδη (ή του Χαλκιά) στην καλοκαιρινή περιπέτεια σε Αυστρία και –ίσως- Ελβετία, έχοντας μάλιστα, κάποιοι από αυτούς, εκφράσει τη δίψα τους να ζήσουν ένα παρόμοιο ταπεινό όνειρο. Πριν το πρώτο ενδεικτικό κάλεσμα για το πρόσφατο τουρνουά-ψιλοαγχαρεία της Κύπρου είχαν ήδη εντοπιστεί τουλάχιστον 7 τέτοιοι:

Γιώργος Αμπάρης

Ηλικία: 26, **Ομάδα:** Αστέρας Τρίπολης
Συμμετοχές στην Εθνική: 0
 Πραγματικά αγνώριστος φέτος, με μεγάλη ψυχραιμία μαζεύει ό,τι (ελάχιστο) διαπερνά το αμυντικό τείχος (Ψωμάς-Οφρυδόπουλος-Λαζαρίδης-Φουτανίδης) που έχει στήσει στην ομάδα της Τρίπολης αυτή η μεγάλη μορφή που ονομάζεται Πάουλο Κάμπος. Παρόλο που το στιλ της άμυνάς του ταιριάζει πολύ με αυτό της Εθνικής, και παρόλο που το όνομά του «έπαιξε» αρκετά, μάλλον έχασε τις πιθανότητες του να κληθεί, καθότι αυτή είναι ουσιαστικά η πρώτη του «σούπερ» σεζόν.

Δημήτρης Ελευθερόπουλος

Ηλικία:32, **Ομάδα:** Σιένα
Συμμετοχές στην Εθνική: 12
 Ίσως ο τελευταίος τερματοφύλακας που χαρακτηρίστηκε «ταλεντάρα» και λογικό, αφού στα 20 του έπαιρνε θέση βασικού στον Ολυμπιακό, πήλν όμως... περισσότερες πιθανότητες θα είχε να τον καλέσει ο Ντοναντόνι στην Ιταλία παρά ο Ρεχάγκελ στην Ελλάδα. Ας όψεται ένα τραγικό –από άποψη απόδοσης και... attitude- απόγευμα στο Ελσίνκι το 2001. Έχουν κατά καιρούς γίνει άπειρες και αντιφατικές αναλύσεις για το επίπεδο των ικανοτήτων του, όμως ο «Ελέ», παρόλο που εξακολουθεί να βρίσκεται και να εξασκεί τη δουλειά του στη Serie A, δύσκολα πείθει κάθε φορά που δηλώνει «στην Ιταλία βρήκα την υγεία μου», αφού φαίνεται ότι το μαράζι που το νέο «Καρσιόσκάκη» άνοιξε χωρίς αυτόν εξακολουθεί να τον τρώει...

Στέφανος Κοτσόλης

Ηλικία: 29, **Ομάδα:** Λάρισα
Συμμετοχές στην Εθνική: 4
 Ο ένας από τους δύο που έλαβαν το αρχικό χρίσμα, βρέθηκε κάτω από τα δοκάρια της ομάδας στο φιλικό 1-0 με την Τσεχία,δύο χρόνια μετά από ένα επίσης φιλικό (2-0) με το Καζακστάν, δείχνοντας παρόμοια νευρικότητα. Σοβαρό και χαμηλών τόνων παιδί, έζησε τις καλύτερες επαγγελματικές μέρες του με τις επιτυχίες της Λάρισας μέσα στο 2007 (Κύπελλο Ελλάδας και συμμετοχή στους ομίλους του UEFA). Εμπνέει γενική ηρεμία και την εντύπωση ότι δε θα σε «κρεμάσει», αλλιά ακόμα κι αν το κάνει (που το ‘χει κάνει), νομίζεις ότι δεν θα το ξανακάνει (που το ‘χει ξανακάνει)! Περιμένει περισσότερες συμμετοχές στο εγγύς μέλλον, αλλιά κάτι τι του λείπει...

Δημήτρης (ή «Ντίμι») Κωνσταντόπουλος

Ηλικία: 30, **Ομάδα:** Κόβεντρι
Συμμετοχές στην Εθνική: 0
 Ο κύριος; Δεν είναι πολλοί που γνωρίζουν έναν από τους πιο καλά αμοιβόμενους Έλληνες γκολκίπερ (400.000 € το χρόνο), ο οποίος υπερασπίζεται την εστία της ιστορικής Κόβεντρι Σίτι, που την τελευταία 7ετία βουλοπλέει στη Β΄ κατηγορία της Αγγλίας. Θεσσαλονικιός στην καταγωγή, ο “Big Dimi” έκανε στα 18 του ένα παράδοξο ντεμπούτο «από το πουθενά» στην Α΄ Εθνική σ’ έναν αγώνα Καλαμάτας-Ολυμπιακού (1-4), κάτω από τα δοκάρια της «Μαύρης Θύελλας». Σαν να «κάνκε» για τα δικά μας στάνταρ μετά την –εύλογα– φτωχή εκείνη απόδοση, επιχείρησε μετά από λίγα χρόνια να σώσει την καριέρα του ακολουθώντας έναν τοιμηρό δρόμο μές’ από τις μικρές κατηγορίες της Αγγλίας, για τέσσερα χρόνια στη Χάρτλπουλ και τώρα στην Κόβεντρι, σε βαθμό μάλιστα σήμερα να θεωρείται ικανός και για ακόμα παραπάνω. Απίθανο να απασχόλησε ποτέ τον εκλέκτορα, αλλιά αξίζει να μνημονευτεί...

Χρυσόστομος Μιχαηλίδης

Ηλικία: 33, **Ομάδα:** Ατρόμητος
Συμμετοχές στην Εθνική: 1
 Πιθανότατα το Νο 23 που διάλεξε για τη φετινή του φανέλα να στόχευε στο υποσυνείδητο του σκάουτερ της Εθνικής Τοπαλίδη, οδηγώντας τον στο Περιστέρι για να τσεκάρει από κοντά τον επί τριετία σταθερό κίπερ του Ατρόμητου, με αποτέλεσμα να γίνει ιστορι-

κά ένας από τους πιο «γέρους» που έκαναν ποτέ ντεμπούτο στην Εθνική (κλησιμένα 33, στο φιλικό με τη Φινλανδία). Πέρασε μια οχταετία στην ΑΕΚ, ωστόσο με μία μόνο σεζόν ως (σχεδόν) βασικός (2003-2004), στη σκιά κυρίως του Ατματσίδη, αλλιά και του Χιώτη. Όταν έπαιρνε τις ευκαιρίες, παρά την αρχική ετοιμότητα, όλο και κάτι στράβωνε στην πορεία και ο Μάκης επέστρεφε στον πάγκο. Με «σοβαρό» προφίλ παρόμοιο με του Κοτσόλη, έχει επανειλημμένα δηλώσει ότι θα θεωρούσε την κάρτα επιβίβασης για το Σάλτσμπουργκ σαν την απόλυτη «δικαίωση», που μοιάζει να είναι πολύ κοντά.

Μιχάλης Σηφάκης

Ηλικία: 24, **Ομάδα:** Ολυμπιακός
Συμμετοχές στην Εθνική: 0
 Θεωρείται κι αυτός μέλος της «ευρύτερης» Εθνικής, καθότι είχε κληθεί σε φιλικούς αγώνες όντας φέρελπισ κίπερ του Ο.Φ.Η., δίχως όμως να αγωνιστεί τελικά. Με αρκετές συμμετοχές στην Εθνική Ελπίδων, έχει αποκληθεί ως «το μέλλον» στη θέση του τερματοφύλακα, όμως έτσι κι αλλιώς θα χρειαστεί να περιμένει ώσπου να το αποδείξει, από τη στιγμή που μεταγράφηκε στον Ολυμπιακό και ο Νικοπολίδης θα παίξει και του χρόνου. Ο τραυματισμός του Μπούτινα τού έδωσε την ευκαιρία για ένα –καλό– παιχνίδι στο Σούπερ Καπ κόντρα στη Λάρισα, όμως πρέπει να γυρίσει ο κόσμος ανάποδα για να τον ξαναδούμε να παίζει φέτος.

Αλέξης Τζόρβας

Ηλικία: 26, **Ομάδα:** Ο.Φ.Η.
Συμμετοχές στην Εθνική: 0
 Η πραγματική έκπληξη της εν Ελλάδι σεζόν στη θέση του τερματοφύλακα. Ελάχιστοι περίμεναν ότι ο «Άλεξ», που ξεκίνησε τη χρονιά έχοντας να αντιμετωπίσει (στη καλύτερη) τη μουργούρα και (στη χειρότερη) το κυνηγητό των Οφητζήδων που τσίνιζαν λόγω της δεδηλωμένης αγάπης του προς το «τριφύλλι» (το οποίο θρυλείται ότι έχει «χτυπήσει» στο πόδι), θα «ξελάσπωνε» την –προβληματική– ομάδα σε τόσα παιχνίδια. Έχοντας, μέχρι τη φετινή σεζόν, αγωνιστεί 15 όλο κι όλο λεπτά στην Α΄ Εθνική, οι πιθανότητες του για το Euro ήταν έτσι κι αλλιώς απειροελάχιστες, όμως επειδή από την αρχή το δήλωσε ότι «θέλω να πάω!», του αξίζει τουλάχιστον ο πόντος ότι το πάληψε!

ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

αλληλ και ένας ενστικτώδης ερωτισμός, προσφέρει την ευκαιρία για μια «μάχη» σώμα με σώμα ανάμεσα στη χορεύτρια και την ορχήστρα. Η γυναικεία φύση, περνώντας από τον πρωτόγονο δυναμισμό και ερωτισμό της, συνουσιάζεται με τη μουσική και υμνείται σε όλο της το μεγαλείο.

μουσική: Igor Stravinsky
χορογραφία: Αντώνης Φωνιάδης
ερμηνεία: Ιωάννα Τουμπάκη

παρουσίαση στο στούντιο Κρατήρα
Αγίου Όρους 5, Κεραμεικός (μετρό: Κεραμεικός)
22, 23 και 24 Φεβρουαρίου 2008
21:30
είσοδος ελεύθερη

GREEK CULT FILM FESTIVAL

Για ακόμα μια χρονιά στο Gagarin 205 πραγματοποιείται το φεστιβάλ cult ταινιών. Από τις 14 έως τις 17 Φεβρουαρίου το κοινό θα απολαύσει ένα πρόγραμμα που περιλαμβάνει πληθώρα ταινιών, installations και άλλα cult events. Στα ξεχωριστές εκδηλώσεις του φετινού προγράμματος είναι, σαφώς, η εμφάνιση της Samantha Fox στις 16 Φεβρουαρίου. Ένα φεστιβάλ με φανατικούς οπαδούς που κάθε χρόνο μεγαλώνει και προσελκύει και νέο κοινό. Fans των video ταινιών των 80s επιβάλλεται να παρευρεθούν.

14-17 Φεβρουαρίου
Gagarin 205
Λιοσίων 205, Αθήνα

"IRON NIPPLES" NIGHT

By meg and natascha

“Sie sahen stark aus und nahmen den Laden auseinander...”
είναι το μότο των κοριτσιών. Ήχοι σκοτεινοί, φουτουριστικοί,
ξεχασμένοι, φρέσκοι, αισθησιακοί, πειραματικοί και ενίοτε
γερμανικοί από το αχώριστο δίδυμο που στις 23 Φεβρουαρίου
θα κυριεύσει το Down Decadence για ένα αυθεντικό mash-up
μουσικών όπως Noblesse Oblige, Bishi, IAMX, No Bra, Client,
Holy Fuck, Babyshambles, The Gun Club, A Certain Ratio,
Justice, Electricity In Our Homes, F.Lunaire, Boys Noize,
Adam Green, Robots In Disguise, Einzeller και πολλὰ ἄλλα.
Crawl into the speakers and turn up the volume...!

23 Φεβρουαρίου
Down Decadence
Βουλγαροκτόνου 69 & Πουλιχερίας 2, Λόφος Στρέφη
www.myspace.com/megnatmegnat

TIED AND TICKLED TRIO
AND DROG_A_TEK
@ GAGARIN 205

H Sonic Playground φέρνει στη σκηνή του Gagarin 205 τους Γερμανούς Tied and Tickled Trio, στις 21 Φεβρουαρίου. Ο ήχος τους είναι πειραματικός και περιέχει στοιχεία jazz, dub και electronica. Η προσέγγισή τους στη μουσική διακατέχεται από αυθορμητισμό και σπάει κάθε στερεότυπο κατηγοριοποίησης. Δημιουργούν ατμοσφαιρικές μελωδίες και εικόνες αστικών τοπίων, κάνοντας τα live τους μια οπτικοακουστική εμπειρία που θα θυμάσαι. Τη συναυλία θα ανοίξουν οι Έλληνες Drog_A_Tek. Μια κολεκτίβα μουσικών που επικοινωνεί μέσω της ζωντανάς ερμηνείας και του αυτοσχεδιασμού, χρησιμοποιώντας αναλογικά και ψηφιακά όργανα, υπάθριες ηχογραφήσεις και πειραματίζεται ηχογραφώντας σε πραγματικό χρόνο.

21 Φεβρουαρίου
Gagarin 205
Λιοσίων 205, Αθήνα

ΠΟΥ-ΣΟΥ-ΚΟΥ

Το να μπορέσεις να ξεφύγεις από τους ρυθμούς της πόλης είναι πολύ πιο απλό απ' ό,τι νομίζεις. Μόλις σε δύο ωρίτσες από την Αθήνα μπορείς να βρεθείς στα Λαγκάδια Αρκαδίας και στον παραδοσιακό ξενώνα Αγνά-ντιο Studios. Βόλτες, περίπατοι στη φύση, καταπληκτικές λιχουδιές και εδέσματα στο Άρωμα, αλλά και το πανέμορφο lounge-bar Platanos για ένα-δύο βραδινά ποτάκια και καλή μουσική. Τι άλλο να ζητήσεις κανείς για ένα ονειρεμένο πουσού-κου εκτός Αθήνας;

Αγνάντιο Studios, Λαγκάδια Αρκαδίας
T: 27950 43671, 6945 877783

LE PAGE, 22 PUPPIES, RAINTÉAR
@ MIKPO MOYSIKO BEATPO

Η σκηνή του Μικρού Μουσικού Θεάτρου για ακόμα μια φορά υποδέχεται τρεις νέες ελληνικές μπάντες της αγαλλόφωνης σκηνής. Στις 16 Φεβρουαρίου οι Le Page, οι 22 Puppies και οι RainteaR θα πραγματοποιήσουν μια κοινή συναυλία. Ένα βράδυ γεμάτο από μετεφηβική ενέργεια και ελπίδες ότι μπορεί να βρεις το νέο αγαπημένο σου συγκρότημα. Ίσως στους folk μελωδικούς ήχους των φερέγγιων Le Page, οι οποίοι με βασικό πυρήνα το ντουέτο του Αντώνη και της Περασφόνης κάνουν μουσικές που μαρτυρούν όλες τις επιρροές τους από Elliot Smith μέχρι Sufjan Stevens. Ίσως στις garage κιθάρες των 22 Puppies. Ίσως στην ενέργεια των RainteaR. Ανακάθισέ τους.

16 Φεβρουαρίου
Μικρό Μουσικό Θέατρο
Βεΐκου 33, Κουκάκι
www.myspace.com/raintear
www.myspace.com/lepagemusic
www.myspace.com/the22puppies

Λεξικό της Αθήνας

(ΜΕΡΟΣ Α΄: Α-Λ)

της Σώτης Τριανταφύλλου

Αν μεγαλούπολη είναι ένας τόπος όπου νιώθεις ανώνυμος και ελεύθερος, όπου συγχρωτίζονται πάνω από δύο φυλές, όπου κυκλοφορούν transsexuals κι όπου μπορείς να ξενυχτήσεις ως το πρωί σε δημόσιο χώρο, τότε η Αθήνα είναι μεγαλούπολη. *Με τον τρόπο της.*

Αυθαίρετα: Γύρω στις 16.000 κατοικίες έχουν κτιστεί χωρίς άδεια, σε ακατάλληλα σημεία της πόλης και χωρίς να τηρούν τους κανόνες δόμησης. Οι περισσότερες από αυτές νομιμοποιήθηκαν σιγά-σιγά από την εποχή του «νόμου Τρίτση» σύμφωνα με τον οποίον αν δήλωνες την αυθαιρέσία, μπορούσες να σώσεις το κτίσμα από την μπουλντοζά. Υπάρχουν δύο τύποι αυθαιρέτων: οι παράνομες κατασκευές «επί οικοπέδου» και το κεραμιδαριό στις ταρατσες και τις βεράντες.

ATM space: η αθηναϊκή συνήθεια να κολλάς πίσω από τον μπροστινό σου ο οποίος προσπαθεί να κάνει ανάληψη σε τραπεζικό μηχάνημα σχηματίζοντας τον μυστικό του κωδικό.

Βρέχει, όπως: Πέρα βρέχει. Ή: Βαριέσαι, όπως: δε βαριέσαι. Συλλογική στάση των πολιτών που έχει καταλήξει στην δημιουργία νεφροσκεπούς, μπουτλιαρισμένης τσιμεντοτύπησης με παραγωγή 100.000 τόνους μπάζα την ημέρα, με ξεχειλισμένους κάδους σκουπιδιών, ξηλωμένα πεζοδρόμια, πεζοδρόμους-πάρκινγκ και γενικό κομπούζιο.

Black-out: γενικές διακοπές ρεύματος που οφείλονται στο απηρχαιωμένο σύστημα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από μεγάλους ρυπογόνους σταθμούς, στην μη αξιοποίηση ανανεώσιμων πηγών ενεργείας, καθώς και στην απουσία μέτρων για τη μείωση των ενεργειακών αναγκών.

Γ«Γαμσέ τα»: συνήθης απάντηση Αθηναίων στην ερώτηση «Τι κάνεις;» Εναλλακτική απάντηση: «Χέσε μέσα» ή «As τα λέμε καλά». Σε περίπτωση φαντασικού βιοπαλαιστή η απάντηση διαμορφώνεται ως: «Στον αγώνα!» ή «Τρέχω!» **Clubbing:** κέντρα ψυχαγωγίας όπου djs που παίζουν techno, tech house και electronica μετά τα μεσάνυχτα και έως τις πρωινές ώρες. Τα περισσότερα από αυτά, κατά τις 3ημ. μετατρέπονται σε ελληναδίκια όπου εκδηλώνεται ο ανατολίτικος χαρακτήρας των Νεοελληνικών (τσιφτετέλια, χορός της κοιλιάς).

Δυτική Αθήνα: η περιοχή της πόλης που βρίσκεται on the wrong side of the tracks. Ένα από τα χαμηλότερα κατά κεφαλήν εισοδήματα στην επικράτεια. Συνοικίες που χωρίζονται από την υπόλοιπη Αθήνα με σιδηροδρομική γραμμή.

Dogville: εναλλακτικό όνομα για την Αθήνα. Επαρχιωτο-πρωτεύουσα και πόλη σκυλιάδικων.

Ελεύθεροι χώροι: η αναλογία πρασίνου κατ' άτομο στην Αθήνα είναι 2τ.μ. έναντι περίπου 10τμ στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες (συμπεριλαμβανομένων της Σόφιας και του Βουκουρεστίου). Εξ αιτίας της κατάχρησης των ΙΧ τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια έχει προκύψει πρόβλημα πάρκινγκ, με αποτέλεσμα οι ελεύθεροι χώροι να μετατρέπονται σε υπαίθριους ή στεγασμένους σταθμούς αυτοκινήτων.

e-love: ασφαλής σχέση στην οποίαν καταφεύγουν όλο και περισσότεροι Αθηναίοι ώστε να αποφύγουν ερωτικές απογοητεύσεις και δράματα. Μετά από ογκώδη ηλεκτρονική αλληλογραφία παραμένει ενδεχόμενο - και εκκρεμότητα - ένα ραντεβού στα τυφλά.

Ζώνη του ηυκόφωτος: συνοικία της εσωτερης πόλης που υποβαθμίζεται ραγδαία σε γκέτο φτωχών, μεταναστών, ναρκομανών και περιθωριακών (Αχαρνών, Εξάρχεια, Βάθη, Βικτόρια, Άνω Κυψέλη).

Fanzines: έντυπα με σαφώς εγκυρότερη και εξυπνότερη σχολιογραφία από ό,τι ο επίσημος Τύπος, τα οποία τείνουν να αντικατασταθούν από τα blogs.

Η Ηρωίνη: ναρκωτική ουσία που λαμβάνεται ενδοφλεβίως ή από το στόμα ή εισπνέεται σε μορφή αναθυμιάσεων θερμαινόμενης σκόνης πάνω σε αλουμινόχαρτο. Οι θάνατοι Αθηναίων «σε έξοδο» (από αυτοκινητικά δυστυχήματα) είναι εκατονταπλάσιοι εκείνων που αποδίδονται σε υπερβολική δόση ηρωίνης.

High: ο όρος, που σε λιγότερο συντηρητικές εποχές σήμαινε κατάσταση ευφορίας μετά από κατανάλωση ναρκωτικών ουσιών, περιγράφει σήμερα καταστάματα και χώρους ψυχαγωγίας με γόντρο και ιλιγγιώδεις τιμές. Πολλά από τα οποία μπορούν να χαρακτηριστούν με τον νεολογισμό «βλαχοχλιδάτα».

Gay Bars: Στέκια “to know us better” ή “to know us” σκέτο, όπως ουζερί (Σαμφώ: Μεγ. Αλεξάνδρου 35, Μεταξουργείο), μπαρ (Sodade: Τριτοπλέμου 10, Γκάζι), ελληναδίκια (Gemini: Ατθίδων 107, Καλλιθέα). Επίσης το «Λ» στου Μακρυγιάννη, το S-cape στο Γκάζι, το Blue Train, το Mayo...

Θ «θα τα πούμε», ή «θα τηλεφωνηθούμε»: εκφράσεις που χρησιμοποιούνται κατά τη διάρκεια σύντομων και τυχαίων συναντήσεων στους δρόμους και στα καφέ της Αθήνας. Μεταφράζονται ως: «Δεν θα τα πούμε» και «Δεν θα τηλεφωνηθούμε».

Ι ΙΧ αυτοκίνητα: κυκλοφορούν 2.000.000 ΙΧ στο λεκανοπέδιο. Το 43% των οδηγών διαθέτουν δύο αυτοκίνητα. Υπολογίζεται ότι κάθε μέρα 25.000 ΙΧ σταθμεύουν παράνομα. Οι Έλληνες χρησιμοποιούν τα ιδιωτικά τους αυτοκίνητα επτά ημέρες την εβδομάδα. Οι Ιταλοί, οι Ισπανοί και οι Γάλλοι τέσσερις. Οι Βρετανοί, οι Γερμανοί, οι Πορτογάλοι, οι Ολλανδοί και οι Βέλγοι μόνον δύο.

Indie rock: «ανεξάρτητο» (αυτό τι σημαίνει άραγε;) που φιλοξενείται στο κλαμπ Av, στο Fuzz Live Club, στο Gagarin 205, στο Underworld, στο Kinky Kong και στον ερημότερο Terra Vibe στη Μαλακάσα.

Jet-set: μειονότητα που συχνάζει σε clubs όπως το Baraonda (Τσόχα 43). Τα μέλη συνηθίζουν να διηγούνται το ένα στο άλλο τις εμπειρίες τους από εξωτικές διακοπές - Μπαλί, Ταϊλάνδη - καθώς και τις περιπέτειές τους (καθυστερήσεις πτήσεων, πρόβλημα με το room service...)

Κ Κήποι: Εθνικός Κήπος, Διομήδειος Κήπος (Χαϊδάρι), Κήπος Ζαπφείου, Πεδίον Άρεως, Άλσος Βεΐκου, Αττικό Άλσος (Τουρκοβούνια), Άλσος Παγκρατίου, Ευαγγελισμού, Θησείου και Νέας Φιλαδέλφειας. Ο ελληνής σχεδιασμός από το 1923, χωρίς πρόβλεψη για πάρκα και δημόσιους χώρους με μεγάλες λεωφόρους συμβάλλουν στον χαρακτηρισμό της Αθήνας ως «τερατούπολης».

Kiss FM, Orange FM, Mad Radio, Sfera, Love Radio, Village Radio: ιδιωτικοί σταθμοί με ζώνες φτηνής «ξένης» ποπ. Υπάρχουν και χειρότερα: John Greek FM, Soho, Derti FM, Oasis FM, Real FM...

Λύματα: τα βιομηχανικά απόβλητα, τα φυτοφάρμακα, τα βαρέα μέταλλα έχουν μολύνει τα υπόγεια ύδατα της Αθήνας. Η μείωση των βροχοπτώσεων και η εξάντληση των φυσικών πόρων καθιστούν το πόσιμο νερό προβληματικό, αν όχι επικίνδυνο. Οι ανεξέλεγκτες γεωτρήσεις έχουν καταστρέψει το υδάτινο απόθεμα του Λεκανοπεδίου.

L Life-style: αυτό που έχεις όταν δεν έχεις ζωή.

F. LUNAIRE

της Νατάσας Χτενά

Ένα από τα σπάνια πολύ μικρά και καλά κρυμμένα «θαύματα» του myspace, ένας πιανίστας ο οποίος με ενθουσίασε με τη φωνή του, φιλέλληλινας, σουρεαλιστής, απολαυστικά περίεργος, παθιασμένος με την pop μουσική και δημιουργός ενός είδους που ο ίδιος αποκαλεί porcore, ο F.Lunaire μίλησε με το Velvet:

Ποια ήταν η καλύτερη συμβουλή που σου έδωσαν ποτέ;

Μια περίεργη ιστορία που κανείς ποτέ δεν πιστεύει, ήμουν όμως σ’ αυτό το κλαμπ πριν κάτι χρόνια, πίνοντας ούισκι σε μια σκοτεινή γωνιά, όταν αυτός ο αλλόκοτος γέρος που στεκόταν δίπλα μου, μου άρπαξε το χέρι, το κοίταξε και είπε: «Παιδί μου, θα γίνεις διάσημος». «Τι;», απάντησα. «Θα γίνεις διάσημος», απάντησε, «επίτρεψε μου, όμως, να σου δώσω μια συμβουλή». Άφησε το χέρι μου, με κοίταξε στα μάτια και είπε: «Μην ξεχάσεις ποτέ τους φίλους σου». Πόσο περίεργο είναι; Ίσως να είχε κάποια άσχημη εμπειρία με κάποιον δικό του φίλο.

Τι σε τρώμαζε περισσότερο ως παιδί και ποιος είναι τώρα ο μεγαλύτερος σου φόβος;

Πάντα φοβόμουν υπερβολικά πολύ τους στρουθοκαμήλους. Ειλικρινά με φрикάρουν. Μισώ αυτά τα πελώρια πουλιά, είναι ανατριχιαστικά με τους μακρείς λαιμούς τους. Α, και δε τρελαίνομαι ούτε για θαλασσινά και ψόφια ψάρια, έχω μια περίεργη φοβία με τα ψόφια ψάρια. Φοβάμαι επίσης μήπως πεθάνω υπερβολικά μικρός, πριν προλάβω να πω όλα αυτά που θέλω να πω. Νιώθω την έντονη ανάγκη να ουρλιάξω και να βγάλω αυτά που είναι μέσα μου αυτή τη στιγμή.

Πώς θα όριζες την ομορφιά;

Ως «την τυχαία συνάντηση, μιας ραπομχανής με μιαν ομηρέλα, πάνω σε ένα τραπέζι ανατομίας». Ξέρω ότι δεν είναι δικός μου ο ορισμός, ή σουρεαλιστική αντίληψη της ομορφιάς, όμως, είναι η μόνη που για μένα έχει νόημα.

Ποιος ή τι σε έχει εμπνεύσει περισσότερο στη ζωή σου;

Το Camden Town. Ζω σ’ αυτό εδώ και τέσσερα χρόνια και, ξέρεις που ήνεε ότι το Λονδίνο είναι ένας κόσμος μέσα στο κόσμο; Λοιπόν το Camden είναι ένας κόσμος μέσα στο Λονδίνο. Είναι σαν μια συμπικνωμένη εκδοχή όλης της τρέλλας, της βίας, του μίσους, της απληστίας και της ομορφιάς του ανθρώπινου είδους μέσα σε ένα τετραγωνικό μίλι ή δύο.

Από όσα βιβλία έχεις διαβάσει, ποιο είναι το αγαπημένο σου;

Αυτή είναι εύκολη. Το “Myth Of Sisyphus” του Albert Camus.

Ποια πιστεύεις είναι η πιο σπουδαία φωνή εκεί έξω αυτό τον καιρό; Η Ashlee Simpson.

DO THE VELVET στα παρακάτω σημεία:

καφέ - bar - εστιατόρια **ΚΕΝΤΡΟ:** Booze, Κολλοκατρώνη 57 | Key, Πραξιτέλους 37 | Obi-Χοροστάσιο, Σκουλενίου 2 Πλάτ. Κηλυθμώνος | Polis, Πεσμαζόγλου 5 (στοά βιβλίου) | Pop, Κλειτίου 10B | Toy, Καρύστη 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καρύστη | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολλοκατρώνη 25 (Στοά Πραξιτέλους) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Switch Bar, Σκουλενίου 2, Πλ. Κηλυθμώνος | Μαγκαζέ, Αιόλου 33, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeina, Κιάφας 6 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουληγαροκτόνιου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Κωλέττη 4 | Κήνος, Εμ. Μνενάκη 87 | Resin, Εμ. Μνενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | AB, Εμ. Μνενάκη 53, | Γιάντες, Βαητεσίου 44 | Διηλό, Θεμιστοκλέους 70 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Πεννταπέντε, Καλλιδρομίου 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48A | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Τραλαλά, Ασκληπείου 45 | Χάρτες, Βαητεσίου 35, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομυιάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Braf, Δουκίσσης Πλάκεντίας 122 | Επί της Πανόρμου, Πανόρμου 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αλεξάνδρας | Μαραθού, Πανόρμου 113 | Santa Botella, Πανόρμου 115A | Ginger, Δορυλίου 10 - 10, Πλ. Μαβίλη | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλη, **ΑΝΘ ΠΑΤΗΣΙΑ:** Καφέινο, Γαβριηλίου 8, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Fridays, Νεοφύτου Βόμβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De Luxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βείκου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιώτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιώτου 6 - 8, **ΘΗΣΕΙΟ:** Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inotheke, πλ. Αβουσαντίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Βίος, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Αρόδον, Μισούλη 22 | Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Άστρον, Τάκη 3 | Θηρίο, Λεωνεύτου 1 | Godzilla, Ρήγα Παρισμήδου 5 | Guru Bar, Πλ. Θεάτρου 10 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παρισμήδου 5 - 7 | Ψόρρα, Μισούλη 19 | Vanes, Αισώπου & Μυκόνου 13, **ΓΚΑΖΙ:** Γκαζάκι, Τριτοπύλου 31 | Fantaseed, Τριτοπύλου 8 | Hoxton, Σουλιάδων 42 | K44, Κωνσταντινουπόλεως 44 | Mad, Περασφώνος & Δεκελίων 12 | Mama's, Περασφώνος 41 | Micraasia, Κωνσταντινουπόλεως 70 | Νηπιαγωγείο, Κλεάνθους 8 | η, Ευπατριδών 7 | Ταπας, Τριτοπύλου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Nixon, Αγιοπλάτου, 61B, **ΙΛΙΣΙΑ:** Gush, Ίωνος Δραγούμη 58, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μηρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υμηττού 110, Εμπ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτιή Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΑΡΙ:** Blue bar, Μεσολογγίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΛΑΡΙ:** Αιγίλη, Πλάτ. Κεφαλληνίου, **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ** **ΚΕΝΤΡΟ:** Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Σόλωνος Records, Καπλάνων 14 | Wave, Ερμού & Νίκης 3 | Ticket Point, Ακαδημίας & Γενναδίου 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Clupart, Μπότση 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιδρομίου 67-69 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | Barbara's Food Company, Εμ. Μνενάκη 63-65, **ΑΜΠΕΛΟ-ΚΗΠΟΙ:** Paloma Negra, Δορυλίου 2 & Βασ. Σοφίας, Πλ. Μαβίλη, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Lilly Pouta, Μαραζήλη 37 | Nine Below, Τσακαλίου 16 | Rere Papa Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόλωνος 42 | Το βρακί, Σκουφά 50 | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinyls, Ηφαίστου 24 | Prime Timers, Ηφαίστου 12 | Red Light District, Ερμού 109, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παρισμήδου 3 | Clupart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Oh! My Ark, Αγίας Θέκλας 16 | Formika, Παηλάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** New Company, Τριτοπύλου 30, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΔΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαϊών 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως | Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διάς 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174A, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξάρχων 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Prime Timers, Δούρανη 26, **ΧΑΛΑΝΔΑΡΙ:** Prime Timers, Αγίας Παρασκευής 3-7, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8, **Βιβλιοπωλεία** **ΚΕΝΤΡΟ:** Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Ποητεία, Ασκληπείου 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΣΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβλιοσημο, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραολή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Κολλοκατρώνη 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35, **σινεμά** **ΚΕΝΤΡΟ:** Άστρ, Καραή 4, **ΦΙΣ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αθήναβιβλ, Μαυρομυιάλη 168, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κοδριγκτώνος 21 (Πατισιάν 101), **Οχοήες** **ΚΕΝΤΡΟ:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαρό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δέλτα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανταού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΣΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243, **χώροι τέχνης** **ΚΕΝΤΡΟ:** The apartment, Βουλής 21, | Καπνάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλθένα Τούντα, Αρματολίων & Κλεφτών 48, | Φούβρος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομυιάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38A, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρπτος 29, | Καίφαγιάν, Καψάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επταχάικου 11, | Ελένη Κορωναίου, Μητσαίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΨΥΡΡΗ:** a.antoniopoulou. art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμούδιου 10, Βαρβάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Αεροπορούλη 6 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53A | Α.Δ., Παηλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7 | E31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κοινωνά, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνωχώρας, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** Β.Ι.Γ., Τραπεζούντας 44 | Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παννά & Φιλελλήνων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **καταστήματα:** Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουρα 5, **χώροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ:** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρα), **ΜΥΚΟΝΟΣ:** Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ:** Lemon, Περίανδρου 11, **ΝΑΥ:** ΠΛΙΟ Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6 **ΧΙΟΣ:** Αίθουσα τέχνης Καλλιόπη, Γεωργ. Μουτάφη 4 | Βιβλιοπωλείο Πάπυρος, Αηλιωταρίας 42-44, **ΧΑΛΚΙΔΑ:** Azul, Άγιος Νικόλαος, Μνούρτζι

Dewar's
White Label

Dewarism.com

Saint James's Collection

James Watson & Co. Ltd.
Glasgow, Scotland
Established 1825

Δεν είναι
αυτό που
κάποιος έχει
που μετράει.

αλλά αυτό
που τον
παθιάζει.

Said
Tommy Dewar
(1864-1930)

Απολαύστε υπεύθυνα